

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

AP. 926

ΑΛΛΕ Σ' νοιώθουν δυστυχισμένες γιατί γερνούν πριν απ' την ηλικία τους, κι' άλλες γιατί μένουν παιδιά παρά την ηλικία τους. Μακάρι μιά τέτοια συμφορά να πέφτε σ' όλων μας τα κεφάλια... 'Αλλά μη παίζουμε με τον πόνο της. Είκοσιενός ετών, ελόκληρη γυναικά, γράφει η ίδια εν τούτοις οι τρόποι, οι εκδηλώσεις, η φωνή της ακόμα είναι παιδικές. 'Ενα παιδί με ηλικία κοπέλλας. 'Ως πού θα πάη αυτό; Μήπως πρόκειται να μείνη παιδί κι' όταν θα γίνη γυναικά; Αυτό μας έλειψε, να γεράσει και να παίζη με κούκλες... Γιατί, εδώ πού τά λέμε, αυτό γίνεται τώρα. Οι κούκλες είναι το αγαπημένο της παιχνίδι. Κλεισμένη στο δωμάτιό της, γιά να μη τη βλέπουν οι άλλοι, ράβει κουκλόπανα, κάνει βαφτίσια, τις παντρεύει, τις βάνει να κοιμηθούν, τις μαλώνει... Και μη χειρότερα. Ντρέπεται και δυσανασχετεί η ίδια με τον εαυτό της.

Το μωρό που δεν μεγαλώνει

Μυρίζεται τις κακοτοπιές κι' αποκρούει τις επιθέσεις...

Κούκλες, παιχνίδια με μπάλα, σχοινάκι... 'Έχει και τα σοδαρώτερα παιχνίδια της: Συλλογές γραμματοσήμων, λουλουδιών, φωτογραφιών, που κόβει από περιοδικά κι' εφημερίδες.

«Καταλαβαίνετε καλέ μου κύριε, πόσο άσχημο είναι αυτό». Παιδιάστικα είναι τα κομμάτια της, έχει όμως αρκετή κρίση και ώριμότητα γιά να βλέπη και να καταγράφη τις παρατηρήσεις της. Βλέπει, ξεφορτώνει της φέρνουν οι άλλοι. Με το «δεσποινίς» και σε «αληθινικό άπυθόνισσα» στις δημόλικες και στις νεώτερες της ακόμα. Τό νήπιό βλέπουν σ' αυτήν, και τότε τη φωνάζουν «μωρό», τότε την ονομαίνουν «μπεμπέ», τότε «μωρό».

Αν, τουλάχιστον, οι χαρακτηρισμοί αυτοί τους εμπόδιζαν να τη βλέπουν και σ' αινώσουν... 'Ενδιαφέρουσα όμως καθώς είναι, γίνεται όπου παρουσιασθή ο στόχος. Στενή πολιτορκία. Δε μπορεί να πη, ότι την δυσχεραίνουν οι εκδηλώσεις. 'Απεναντίας, φαίνεται να κολακεύεται απ' αυτές. 'Υπάρχουν δε και περιπτώσεις που ανταποκρίνεται στις κρούσεις, όταν είναι επίμονες και όταν αυτές που κρούει τη συγκινεί.

Αλλά και τότε ακόμα... παιδιάρζει. Κάνει ότι μπορεί γιά να φωνή «μωρό» να φωνή δηλαδή αυτό που είναι. Προσπαθεί να μιλήσει σοδαρά, να θέη θέματα βαρεία, να φερθή «μεγαλίστικος». Τού κάνουν. Δεν πείθει κανένα. Τό βλέπει στη συμπεριφορά και στην έκφραση του νέου, με τους οποίους φλερτάει. Τό βλέπει στη μεταχείρισή που της κάνουν. Μεταχειρίζονται γι' αυτόν. Δεν την παίρνουν στα σοβαρά.

Κάτι άλλο: 'Ετσι, απλό παιδί πού τη βλέπουν, σχηματίζουν την εντύπωση, ότι δεν υπάρχει τίποτα πιο εύκολο από τού να προχωρήσουν σε ολοκληρώσεις, πού είναι τοποθετημένες στο τελευταίο στάδιο του βρωτικού παιχνιδιού. Και όταν προσκορύνουν στην αντίστασή της—γιατί έχει τετρακόσια τα μυαλά του τού μωρού—άπορουν, άπογοητεύονται, την εγκαταλείπουν.

Η αντίστασή δεν προέρχεται από παγερή ιδιοσυγκρασία. 'Απ'ός Θεού μη φαντασθήτε ότι είναι παγώδους. Κάθε άλλο. Θερμότητα ιδιοσυγκρασία. Η θερμικότητα όμως αυτή δεν την κάνει να χάνη τον έλεγχο των πράξεών της. Ξέρει τι της γίνεται. Με βοηθά τού γυναικείο ένστικτο και την εύφύση της, μυρίζεται τις κακοτοπιές και αποκρούει τις επιθέσεις.

Δεν είναι η μόνη. 'Υπερέβαλλουμε τη χαλάρωσή των ήδων, αν νομίζουμε ότι δεν έχουμε παρά να σημάνουμε προσκλητήριο γιά ν' αποκτήσουμε όποια κοπέλλα θέλουμε.

Πολλές, ίσως οι περισσότερες, πού προβάλλουν ακόμα την άρνησή τους. Πλάνη να νομίζουμε, ότι όλες πειθαρχούν στα κελεύσματα των αντρών. Δεν ξέρω τι θα γίνη αύριο.

Στο σήμερα βρισκόμαστε και γιά τού σήμερα μιλούμε. 'Υπάρχει, φυσικά, τού σημερινό ποσοστό των κοριτσιών, πού δεν έχουν αντίρρησης. Ποσοστό πολύ μεγαλύτερο από κείνο πού ήταν άλλοτε. 'Οχι όμως τόσο, ώστε να επιτρέπη να γενικεύουμε και να σχηματίζουμε κανόνες.

Μιλούμε, βέβαια, χωρίς αριθμούς, δι- χωρίς στατιστικά δεδομένα. 'Αλλά μήπως με αριθμούς και στατιστικές στο χέρι μιλούν όσοι ισχυρίζονται τού αντίθετο και καταλογίζουν στη γενιά μας διαφορά; 'Η κλίση των ανδρών είναι η υπερβολή. 'Ιδίως η υπερβολή παρασύρει όταν διατυπώνουμε κατηγορίες. Οικονομικοί στέν επαινο, σπατάλοι στην κατηγορία, τού παραρθεύουμε στην έπικρισή της νέας γενιάς. 'Η αλήθεια βρίσκεται στο μέσο. 'Απείρως πιο ζωηρή από τη χτεσινή ή σημερινή γενιά, αλλά και σε μεγάλη απόσταση από τη στάση στην όποια θέλουμε να την τοποθετούμε.

Φύγαμε όμως, χωρίς να τού καταλά- δουμε, από τού κύριο θέμα. Στις αντι- στασιακές λέγαμε, άνηκει και η «μπεμπέ- κα». 'Απείρως είναι όπως αυτή. 'Αλλά ενώ τις άλλες τις παίρνουν στα σοβαρά και βρι- σκουν μέσα στους κανόνες τού παιχνιδιού την άρνησή τους, όταν βλέπουν τού «μωρό» να μη υποχωρή, γελούν, ειρωνεύονται, την τραβούν από την αλογουρά, όπως κά- νετε σε μιά παιδούλα, όταν θέλετε με τόν τρόπο σας να της πητε: «Έλα τώρα κι' έσύ πού μας έγινες άνθρωπος και λές τού «μω- ρό»... 'Ετσι, εγκαταλείπει τού πεδίο της μάχης νικητριά ούσιαστικά, με τού συναισθήμα όμως της ήττημένης, της ταπεινωμένης, της στρα- πατισμένης.

Νομίζετε ότι πολύ διαφορετική είναι η μοίρα της, αν καμιά φορά παρουσιάση ση- μεία κάμψης; 'Επειδή ακούσατε γιά μωρό μη ζητάτε και την άγγελικότητα. 'Υπάρχουν και οι στιγμές των υποχωρήσεων. Με σάρκα και οστά κι' αυτή. 'Τρέμω και παραλύω ό- ταν πέφτη πάνω μου τού ανδρικό βλέμμα, ό- ταν με σφίγγη τού ανδρικό χέρι». 'Ιδίως, όταν αισθάνεται ιδιαίτερη ροπή γιά τόν αν- θρωπο τού όποιου δέχεται τις θωπιές. 'Ο- πως τώρα. 'Ενας νέος κατά πέντε χρόνια μεγαλύτερός της. Είναι λίγοι μήνες πού γνω- ρίστηκε μαζί του.

Πόσο θα επιθυμούσε, αυτός τουλάχιστον, να την έδλεπε σε μεγάλη και να της φερό- ταν ανάλογα με την ηλικία της. Επιθυμία πού δεν ικανοποιείται. Είναι αδύνατο να συναντηθούν και να μη τόν άκούση να της λη, ότι είναι παιδί. 'Ο Θεός ξέρει πόσο συγκρατείται, πόση προσπάθεια καταβάλλει γιά να φωνή μεγάλη. Δεν αποφεύγει τού χα- ρακτηρισμό: «Είσαι μωρό».

Έκείνο δε πού την τραυματίζει περισσό- τερο είναι ότι, όταν μένουν μόνοι οι δύο τους, μωρακίστικα βρίσκει εκείνος την έρω- τική της άγωγή, τόν τρόπο πού θωπεύει, τους ένθουσιασμούς, τις έκστάσεις, τούς άσπασμούς της.

Παιδιάστικα όλα γιά κείνον. 'Αναλφάβητη να τού παρτίνο και η κατηγορία πού διατυπώνει έναντίλν της. 'Απαιτητικό πού είναι οι άντρες!... Θά την ήθελε σκύλο πού δεν φι- λει, αλλά άγκώνει. 'Ενώ αυτή προτιμά να είναι η γατούλα πού γέρ- νει στην άγκαλιά του και δέχεται τού χάδι του.

Μά είναι μωρό τού κατάλαδες ότι είσαι μωρό; 'Ορίστε, τού εύχαριστώ τού' η άμοιδή γιά την άφροσύνη της: Μωρό. 'Αλλά μακρινότνται τά μωρά; Είναι στό δεύτερο έτε; τού Πανεπι- στημιού τά μωρά; Κλείνονται σε ιδιαίτερους χώρους με άντρες τά μωρά; Σκέπτονται γιά γάμο τά μωρά; Και τί πρέπει, επί τέλους, να κάνουν γιά να παύση να είναι μωρό; Ν' άποκτήση μπάς ένα δικό της μωρό;

Αμφιβάλλω όμως αν και τότε θά τη δούνε μεγάλη. Πατέ, ούτε τότε, θά νοιώση η ίδια μεγάλη. Στό μωρό θά δη τη ζωντανή κούκλα της.

Παίζοντας θά τού θηλάση, παίζοντας θά τού ντύση, παίζοντας θά τού ποντρέψη γιά να παίζη και με τού παιδιού της τού παιδί.

Είναι η μοίρα της, είναι η ιδιοσυγκρασία της να διατηρή την παι- δικότητα στην ψυχή της. Δυστύχημα τού θεωρεί και ζητεί να την πα- ροργήσουμε. Εύτύχημα τού θεωρούμε και τη μακαρίζουμε. Γιατί, «μω- ρό» μου, η δυστυχία δεν είναι να είσαι μεγάλη και να νοιώδης σαν παιδί. Δυστυχία είναι όταν από τά παιδικά σου χρόνια σκύδης κάτω από τις έννοιες και τη θλίψη των μεγάλων ηλικιών. Τό χονιάσαι πού ηβδός έσύ στά εικασίενά σου, άλλες, νικημένες από τη ζωή, γερασμέ- νες από τόν πόνο, τού κάνουν θηλιά και τού περνούν στό λαιμό τους... Μη γίνεσαι άχάριστη. Είναι πολύ καλύτερο να μείνης παιδί ως τά γε- ρομάτα, παρά να είσαι γρήα από κούνια.

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ Σ

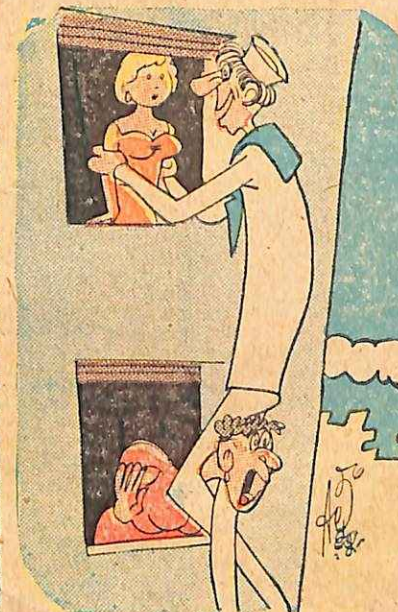
Ευτυχισμένη προέμνη

Μιά κάτοικος τού Γιοχάεσμπουργκ, η 'Ιωάννα Πήτερς, ηλικίας 77 χρόνων, κατέχει τού παγκόσμιο ρεκόρ ως πρds τόν αριθμό των άπο- γόνων.

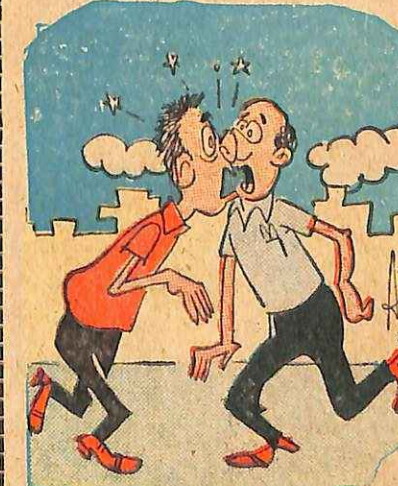
Έχει σήμερα 244 παιδιά, έγγονα και δισέγγονα. Η Πήτερς έφε- ρε στέν κόσμο 16 παιδιά, 7 γιούς και 9 κόρες.

— Ζητώ την χείρα της κόρης σας!...

— Μην άνησυχής, ντάρ- λινγκ! Είναι εκείνη η κούσα- υπόλα τού από κάτω!...

—'Ω! Παρντόν! Μήπως ξέρετε πού είναι εδω κάποιος οφθαλμίατρος; —Κι' εγώ αυτόν ζητάω... (Τού 'Αρχέλαου)

ΜΙΑ άνακοίνωσι είδοποι- ούσε προ ημερών τούς λουομένους, ότι τα νερά εί- ναι μολυσμένα σε μιά μεγά- λη περιοχή τού Νέου και Παλαιού θαλήρου. 'Η άνα- κοίνωσι είχε άμεση συνέ- πεια ν' άποτραβηχτούν τά πλήθη των λουομένων από την περιοχή κι' έτσι μπα- νιέρες και κέντρα έρμηώ- θηκαν. 'Αμέσως τότε οι έν- διαφερόμενοι τοποθέτησαν πινακίδες με αντίθετο πε- ριοχόμενο: «Τα νερά είναι καθαρά». 'Ετσι, λοιπόν, ση- μερα υπάρχουν αντιπαρό- μενες πινακίδες. 'Άλλες λένε:

«Προσοχή! Τά νερά είναι μολυσμένα!»

Και άλλες άπαντούν: «Προσοχή! Τά νερά είναι καθαρά!»

Στεκόταν, λοιπόν, άμφι- ρέπων και ταλαντευόμενος ένας κολυμβητής ανάμεσα στις δύο, όποι και δεν ήξερε τί να κάνει, όποτε τού φώναζε ένας άλλος:

—'Η λύσις είναι απλή. Πέ- σε πρώτα στά βρωμικά νε- ρά, ύστερα έρναψεσε στά καθαρά γιά να ξεπλυθής. 'Ετσι θά κάνης τού χατήρι και των δύο πινακίδων!

Τό συγκρινόνιακό ταζί — μιά θέσι και φεύγουμε — περιέμενε στή στάσι κι' ό νευρικός σωφέρ καλούσε την άπρόθυμη πλατεία να προσέλθη. Ζυγώνει μιά κυ- ρία.

—Πότε θά φύγης; —'Εμπα, κυρία. Μόλις γε- μισή θά φύγω.

—Και πότε θά γεμίση; —Μόλις έρθουν και δύο, τρεις άλλοι...

—Και πότε θάρθουν οι δύο τρεις άλλοι; —Νά τώρα, άμέσως! 'Ε- λα μπροδόόος! 'Ενα δι- φραγκό και φεύγουμε!

—Σ' ένα λεπτό θά γεμίση

—'Αν έπεφτα εγώ, κανέ- νας δεν θά ζύγωνε! Ρε τι προνομία πού έχουν οι γυ- ναίκα!...

Αχανιασμένος και καθι- όδως λαικός τύπος σεβα- στών διαστάσεων, σωριά- ζεται σε μιά καρέκλα καφε- νείου και φωνάζει:

—Γκαρσόν, ένα νερό!

Τό γκαρσόν φέρνει τó νερό, ό άνθρωπος τó άδειά- ζει μονορούφι και λέει ά- μέσως:

—'Αλλο ένα, σε παρα- καλώ!

Τό γκαρσόν άπομακρύνε-

—Μάλιστα, κυρία! 'Εμπα γρήγορα γιά να σε δούν κι' οι άλλοι και... να πάρουν θάρρος.

—Κι' αν δεν μπουν όμως; θά φεύγουμε;

—Όποτε ό νευρικός σωφέρ χάνει την υπομονή του:

—'Ωχ αδερφέ! 'Ασε με, κυρά μου! Συμφωνητικό θά σου κάνω; Μπάσας!

Και δεν είχε αδικό ό άν- θρωπος.

Π ΟΛΥ τζαναμπέτης φαίνε- ται ό γέρος πού άπλώ- νει τó πόδι του να μπή από την μπροστινή πόρτα τού τράλλεο:

—'Απαγορεύεται! τού λέ- ει ό επιθεωρητής, πού βρε- θηκε εκεί, ενώ ό όδηγός κλείνει τή πόρτα.

—'Ο γέρος, προσβάλλεται, γιά τού εκκείσαν κατάφα- τος την πόρτα και... μουν- τώνει τόν οδηγό.

—Νά, παλιογρουσουζή!

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΙΤΣΑΝΙΟΥ 4 (ΠΛΑΤ. ΚΛΑΥΘΜΟΝΟΣ) ΤΗΛ. 36-781 ΤΗΜΗ ΔΡΧ. 6

—Γιατί τόν βρίζεις, χρι- στιανέ μου; τού παρατηρεί ό επιθεωρητής. 'Ορίστε. 'Η πσιών πόρτα είναι άνοιχτή. 'Εμπα από κει!

—Δεν θέλω!

—Γιστί;

—'Ηθελα να μπω από δω.

—Μά σου είπα. 'Από εδω άπαγορεύεται.

—Τότε κι' εγώ δε μπαί- νω! Προτιμώ να πάω με τά πόδια!

Οι παρακολουθούντες την ιδιοτροπία τού γέρου χαμο- γελούν ενώ ένας ζυπολη- τος αλτρκός άναφωνεί:

—Πω, πω, τσαντίκα!

Η σκηνή στην 'Ομόνοια. Κομφότατ είναι η κο- πέλλα. Και νοστιμώτατ. Καθώς περπατά, όμως, γλυ- στρώ και πέφτει φαρδιά πλατεία στό πεζοδρόμιο. 'Α- μέσως τσακίζονται προθυμ- τάτοι οι άρρενες περαστικοί

Ζει ό κοντρός και τó άδειά- ζει άπνευστι.

—'Αλλο ένα σε παρα- καλώ!

Τό γκαρσόν λαδοκυττά τόν κοντρό αλλά — καλόδο- λο καθώς είναι — φέρνει τó τρίτο ποτήρι, πού ό κοντρός άδειάζει, έπίσης άπνευστι και τσαντάει:

—'Αλλο ένα, σε παρα- καλώ!

Όποτε τó γκαρσόν φω- νάζει, σ' ένα τατζήκι πού βρικόκεται άραγμένος πλάι.

—Θανάσπη, πέτασε μιά στιγμή τόν κύριο στην λι- μνη τού Μαραθώνα. 'Εγώ δε τά βγάω πέρα!

Π ροκλητικό είναι τó ντε- κολτέ της νεαράς κυ- ρίας πού κάθεται ποζάρτ σ' ένα κάθισμα τού λεωφορεί- ου, αλλά και προκλητικώτε- ρη ακόμα η άδιακρία ενός κυρίου, πού δεν έκολλά τó κυρίο του από αυτό. 'Η κυ- ρία σε μιά στιγμή, λοιπόν, έξερνίζεται!

—Μά τι κυττάτε, κύριε; Κι' ό κύριος με ψυχραι- μιά:

—'Όσα δείχνετε, κυρία μου...

Μόνο ό κύριος. Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΚΑΙ ΤΙΜΑΙ «ΚΑΤΩ ΤΟΥ ΚΟΣΤΟΥΣ» ΚΑΙ ΤΙΜΑΙ... «ΑΥΤΟΚΤΟ- (ΝΙΑΣ)

και τιμαί της κατακύλας, λόγω «έλλους της σαιζόν».

Σε όδους, σε λεωφόρους, σε πλατείας και γωνίας, σε φορέματα, παπούτσια, κάλτσες και κομπινάζόν.

Κύριοι σύζυγοι όριστε και πληρώσατε και πάι.

—'Η «σαιζόν» αυτή τελειώνει και μιάς έρεκεται η... άλλη!

Π. Π.

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

«Οι θεοί μου, τί έκπτώσεις, μετρητοίς μί και με όσες, κατακλύζουν τās θηρίνας, άντιστάσεις μη όσες, και είς πείρασμον έμβάλλουν τας... γυνας της πρω- (τσουδας)

ΚΑΙ ΤΙΜΑΙ «ΚΑΤΩ ΤΟΥ ΚΟΣΤΟΥΣ» ΚΑΙ ΤΙΜΑΙ... «ΑΥΤΟΚΤΟ- (ΝΙΑΣ)

και τιμαί της κατακύλας, λόγω «έλλους της σαιζόν».

Σε όδους, σε λεωφόρους, σε πλατείας και γωνίας, σε φορέματα, παπούτσια, κάλτσες και κομπινάζόν.

Κύριοι σύζυγοι όριστε και πληρώσατε και πάι.

—'Η «σαιζόν» αυτή τελειώνει και μιάς έρεκεται η... άλλη!

Π. Π.

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

«Οι θεοί μου, τί έκπτώσεις, μετρητοίς μί και με όσες, κατακλύζουν τās θηρίνας, άντιστάσεις μη όσες, και είς πείρασμον έμβάλλουν τας... γυνας της πρω- (τσουδας)

ΚΑΙ ΤΙΜΑΙ «ΚΑΤΩ ΤΟΥ ΚΟΣΤΟΥΣ» ΚΑΙ ΤΙΜΑΙ... «ΑΥΤΟΚΤΟ- (ΝΙΑΣ)

και τιμαί της κατακύλας, λόγω «έλλους της σαιζόν».

Σε όδους, σε λεωφόρους, σε πλατείας και γωνίας, σε φορέματα, παπούτσια, κάλτσες και κομπινάζόν.

Κύριοι σύζυγοι όριστε και πληρώσατε και πάι.

—'Η «σαιζόν» αυτή τελειώνει και μιάς έρεκεται η... άλλη!

Π. Π.

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

«Οι θεοί μου, τί έκπτώσεις, μετρητοίς μί και με όσες, κατακλύζουν τās θηρίνας, άντιστάσεις μη όσες, και είς πείρασμον έμβάλλουν τας... γυνας της πρω- (τσουδας)

ΚΑΙ ΤΙΜΑΙ «ΚΑΤΩ ΤΟΥ ΚΟΣΤΟΥΣ» ΚΑΙ ΤΙΜΑΙ... «ΑΥΤΟΚΤΟ- (ΝΙΑΣ)

και τιμαί της κατακύλας, λόγω «έλλους της σαιζόν».

Σε όδους, σε λεωφόρους, σε πλατείας και γωνίας, σε φορέματα, παπούτσια, κάλτσες και κομπινάζόν.

Κύριοι σύζυγοι όριστε και πληρώσατε και πάι.

—'Η «σαιζόν» αυτή τελειώνει και μιάς έρεκεται η... άλλη!

Π. Π.

Τα δράματα της καρδιάς

Ο ΧΑΜΕΝΟΣ ΕΡΩΤΑΣ ΤΗΣ ΛΟΥΪΖΑΣ

«Ίσως να μην είν' αλήθεια, Τί-
σας αυτό που έγινε να είναι ένα
κακό όνειρο. Κι' όμως θυμάμαι
καλά πως ή πρόσβην τσάντα μου
ήταν χαμένη και πως τα νύχια
των χεριών μου είχαν λίγο σπά-
σει. Ακόμα νοιώθω άρδια και
τά μπράτσα μου έχουν άκμα και
ίχνη απ' τα δαχτυλά του.»

«Όλα λοιπόν είν' αλήθεια! Καί
κλείνω τα μάτια μου για να έ-
ναίσω την παράση περιπέτεια
μου. Αρχίζω απ' την άρχή, απ'
τη στιγμή που μπήκα στο ξενο-
δοχείο «Κορόνα», ζητώντας δωμά-
τιο. Όταν ο υπάλληλος μου εί-
πε πως όλα ήταν πιασμένα, κά-
θησα στο χάλι, κουρασμένη. Έ-
βλεπα, άκουσα μία φωνή από μία
γωνία που έλεγε: «Δεν μπορεί να
γίνει τίποτα γι' αυτήν την κο-
πέλλα». Ήταν μία φωνή άνδρι-
κή κι' αυστηρή. Σε λίγο ο ά-
γνωστος αυτός ήρθε κοντά μου
και μου είπε, χαμογελώντας:

— Αφίστε εδώ τις άποσκευές
σας, θα σας συνοδεύω εγώ, αν
βέλετε να βρείτε ένα ξενοδοχείο...
Χαμογέλασα κι' εγώ και τον
ακολούθησα μέσ' στη νύχτα και
τον έβρηκα σε ένα δωμάτιο. Πήγα-
με σ' ένα-δύο ξενοδοχεία, μ' όλα
ήταν γεμάτα. Ο άγνωστος μου
συστήθηκε. Τον έλεγαν Φρεντε-
ρικ Στάλτς. Λίγο αργότερα βρι-
σκόμασε στο γραφείο ενός ξενο-
δοχείου όπου ένας «ειρμηνεύς»,
μας είπε:

— Εγώ δώ, κάμαρες στο σπίτι
μου... Αν θέλετε να περάστε έ-
κεί τη νύχτα σας, να σας συνο-
δεύσω...

«Έστειλε να πάρουν τη βαλί-
τσα μου απ' το ξενοδοχείο «Κο-
ρόνα», όπου την είχα αφήσει και
μας ώδηγησε σπίτι του. Ήταν
μια μικρή κάμαρα, μ' ένα κρε-
βάτι, ένα νιπτήρα και μία κα-
ρέκλα. Μείναμε μόνοι, εγώ κι' ο
Φρεντερικ. Τού είπα τότε, λίγο
φοβισμένη.

— Εσείς θα κοιμηθήτε στην
παινή κάμαρα, δεν είν' έτσι;
Και χαμογέλασα:

— Ήταν ένας ώριμος άντρας ο
Φρεντερικ, είχε ώριμα χέρια και
γλυκό χαμόγελο, που έμοιαζε να

λέει: «Κύττα αυτή την άνοστη κα-
πέλλα που φοβάται, ενώ θαπρεπε
να μούχη λίγη εμπιστοσύνη».

— Μείνετε, τον ικέτευσα, πιά-
νοντας το χέρι του.

— Θα μείνω λίγο να σας κάνω
συμπρωσία. Σαπκαθίτε έτσι, έ-
πως είστε, ντυμένη και μη άκε-
πίστετε τίποτα. Δεν έχετε κανένα
χάπι για τον ύπνο; με ρώτησε.
Έβγα στην τσάντα μου παρφα-
ρικά κάτι υπνωτικά. Πήρα ένα
και πλάγιασα, ντυμένη, όπως με
συμβούλεψε ο Φρεντερικ. Μου κρα-
τούσε απαλά το χέρι και σιγα-
σισα, άρχισα να τον βλέπω σαν μέ-
λος σ' ένα σύννεφο κι' αποκοιμή-
θηκα. Ονειρεύτηκα πως με φιλού-
σε και πως κι' εγώ τον φιλούσα.
«Νοιώθα ακόμη πως τα χέρια
του χάριδαν τα γυμνά μου μπρά-
τσα, που κρύωναν. Άλθαινα, κρύ-
ωνα! Όταν έγυμνασα, είδα πως
άρχισε να χαράζει. Μέσα στο μι-
σώωτο μου φάνηκε πως κάποια
σκιά σάλευε στην κάμαρά μου.
Είχα ξεσκαπστή και θέλησα να
τραβήξω την κουβέρτα, αλλά κά-
ποιο χέρι μ' εμπόδιζε κι' άρχισε
να με χαιδεύει, ενώ τα μάτια μου
ήταν μισκλειστά. «Είπ' όνειρο,
είπα!», σκέφτηκα δίχως δύναμη
ν' αντιδρώ. Μα σε λίγο κατά-
φερα ν' ανοίξω τα μάτια μου. Φο-
νάδα, άμυνθηκα, κι' έπεσα πάνω
στο άντρα που με χαιδεύει, πη-
γώντας τα νύχια μου στο λαιμό
του. Έκείνος τότε γλίστρησε έξω
από την κάμαρά μου.

Τό πρωί, όταν σηκώθηκα, τα
είπα όλα στο «ειρμηνέα».

— Φαντάζομαι πως θα όνειρευ-
τήκατε όλη αυτή την ιστορία...
μου απάντησε. Κανένας άντρας
δεν μπήκε τη νύχτα εδω μέσα!

Ο «ειρμηνέας» μου προσέκοι-
σε αδιά και βάθλα να δω τα
σημάδια των νυχιών μου στο λαι-
μό του. Γύρισα στην κάμαρά μου
κι' έτοιμάστηκα. Έπρεπε να φύ-
γω άμέσως. Εκείνη όμως τη σι-
γή, ήρθε ο Φρεντερικ και μου φά-
νηκε σαν άγγελος!

— Αν ξέρατε, τού είπα, πόσο
άσχημα πέρασα άπόψε τη νύχτα.
Και τού διηγήθηκα την περιπέ-

τεια μου. Ο Φρεντερικ γύρισε τό-
τε στο «ειρμηνέα» που στέκόταν
παράμερα και τού είπε:

— Παληάνθρωπε! Τό φαντάστη-
κα — και τούδωσε δυό χαπυό-
κια. Να μ' ευχαρίστης που δεν
σε καταγγέλλω κιόλας!

Εκείνος σήκωσε τους ώμους
του και δεν είπε λέξη. Ο Φρεντε-
ρικ με πήρε απ' το μπράτσο και
πήγαμε μαζί στο σταθμό. Ήμα-
στε εύχισμένοι... Στο μπουφέ
του σταθμού ήπιαμε μία ζεστή
σοκολάτα. Φιληθήκαμε κιόλας, γι-
ατί δεν ήταν κανείς εκεί. Όταν
ήρθε το τραίνο και μπήκα στο
διαμέρισμά μου, ο Φρεντερικ με
ξαναφίλησε και μου είπε:

— Δεν θέλω να σε χάσω, Λουί-
ζα. Υποσχέσου μου ότι θα με
περιμένει.

— Θα σε περιμένω, τού είπα.
Μουδωσε την διευθυντή του:
«Φρεντερικ Στάλτς, ξενοδοχείον
«Κορόνα» και τούδωσε και τη δι-
κή μου.

★

Ήρθε σι λίγες μέρες και με
βρήκα. Ήμουν τόσο εύχισμένη
που τον ξανάβλεπα, που δεν τού
διηγήθηκα τη συνέχεια της περι-
πέτειάς μου. Όταν έφτασα σπι-
τί μου κι' άνοιξα τη βαλίτσα μου
δεν ξαναβρήκα την πρόσβην τσάν-
τα μου με τα λεφτά μου. Ήταν
για μένα σκληρό χτύπημα, γιατί
δεν είμαι πλούσια...

— Αν με θεωρήσει φίλο σου, μου
είπε τότε ο Φρεντερικ, θα σου
δώσω εγώ αυτά τα χρήματα που
σου έκλεψαν. Τα λεφτά δε μου
λείπουν...

— Δε θα το δεχτώ ποτέ αυτό!

Τού απάντησα.

Ήμουν όμως εύχισμένη, γι-
ατί δεν ένοιωθα μόνι. Ακούμπη-
σα τό κεφάλι μου στον ώμο του,
ενώ αυτός μου χαιδεύε τα μαλλιά.
Όταν τραβήχτηκε από κοντά
του, τό βλέμμα μου έπεσε πάνω
σε δύο κόκκινα σημάδια που εί-
χε στο λαιμό του: ήταν από τα
νύχια μου εκείνη τη νύχτα!

— Εσύ; με ρώτησε. Ήσουν; λοι-
πόν έσύ! Έσύ μου πήρες τα λε-
φτά μου! Ήταν τό χέρι σου που
με χαιδεύε...

— Ναί, δεν έπρεπε να σου περ-
βά έτσι, ώριλότες. Μα αυτό τό
σκέφτηκα μετά... ναί, μετά...

Όλα, λοιπόν, ήταν προσχεδια-
σμένα. Ο «ειρμηνέας», τό σπύτι,

— Σ' άγαπά, Λουίζα, είπε ο
Φρεντερικ. Καταλαβαίνω, σου πρέ-
ζεω άδιά... Όταν ήρθα να σε
πάρω τό πρωί, ύστερ απ' όσα
είχαν συμβεί τη νύχτα, θέλησα να
σου πω τί όποκείμενο είμαι, γι-
ατί αλλιώς ένοιωσα άσάπη για σε-
να. Μα ύστερα φοβήθηκα μήπως
σε χάσω, άν σου τάλεγα. Άν
δε τό μάθω ποτέ, σκετόμουν, ό-
λα θα πάνε καλά... Δεν μου λεί-
πουν τα λεφτά. Είναι ή στοργή,
ό έρωτας μίας γυναίκας που μου
λείπει για ν' αλλάξω ζωή, να γί-
νω τίμιος. Με πιστεύεις, Λουίζα;
Σ' άγαπά... Γι αυτό ήρθα σή-
μερ να σε βρω, όπως σου τό εί-
χα υποσχεθί.

Τα μάτια του με ικέτευαν. Λί-
γο ακόμα και θα υπόκριντα. Μα
αντέδρασα και είπα σαρκαστικά:
— Θέλεις να μόνις την αλή-
θεια; Άκούσε! Σκεφτηκες, πως
αν δεν μάθαινα τίποτα, ο ρόλος
σου θα είχε επιτυχία. Άν τό μά-
θαινα, θαπείσεις τό ρόλο του ά-
νθρώπου που μετανοεί, όπως ά-
κριβώς τόν έπαιζες πριν. Τό ποι-
χνίδι σου σε πρόδωσε, φίλε μου.

Τότε, ο Φρεντερικ φθόρισε:

— Ναί, έχεις δίκιο, Λουίζα,
παίζω όλους τους ρόλους! Πως
μπορείς να μου έχεις εμπιστοσύνη;
Κριμαί! Άν δεν είχες μάθει τί-
ποτα, ίσως να ζούσαμε εύχισ-
μένοι. Ξέρω να είμαι και κα-
λός σύντροφος, έρωτευμένος πρα-
γματικά με τη γυναίκα που άγα-
πάω. Ίσως μάλιστα καλύτερος ά-
πό τους άλλους, όταν μία γυ-
ναίκα μ' άγαπά. Άντίο Λουί-
ζα, για πάντα!

Έφηνε δίχως να γυρίσει να κυ-
τάρει πίσω του. Κι' έτσι έχασα
τον Φρεντερικ Στάλτς, τον άν-
τρα που με είχε άγαπήσει και
που, αλλοίμονο, τόν είχα άγαπή-
σει κι' εγώ. Όταν τό βήματά
του έπαψαν ν' άκούονται, έβρα-
σα σε λυγμούς, με την καρδιά
ραγισμένη.

★

Εφηνε δίχως να γυρίσει να κυ-
τάρει πίσω του. Κι' έτσι έχασα
τον Φρεντερικ Στάλτς, τον άν-
τρα που με είχε άγαπήσει και
που, αλλοίμονο, τόν είχα άγαπή-
σει κι' εγώ. Όταν τό βήματά
του έπαψαν ν' άκούονται, έβρα-
σα σε λυγμούς, με την καρδιά
ραγισμένη.

★

Εφηνε δίχως να γυρίσει να κυ-
τάρει πίσω του. Κι' έτσι έχασα
τον Φρεντερικ Στάλτς, τον άν-
τρα που με είχε άγαπήσει και
που, αλλοίμονο, τόν είχα άγαπή-
σει κι' εγώ. Όταν τό βήματά
του έπαψαν ν' άκούονται, έβρα-
σα σε λυγμούς, με την καρδιά
ραγισμένη.

★

Εφηνε δίχως να γυρίσει να κυ-
τάρει πίσω του. Κι' έτσι έχασα
τον Φρεντερικ Στάλτς, τον άν-
τρα που με είχε άγαπήσει και
που, αλλοίμονο, τόν είχα άγαπή-
σει κι' εγώ. Όταν τό βήματά
του έπαψαν ν' άκούονται, έβρα-
σα σε λυγμούς, με την καρδιά
ραγισμένη.

★

Εφηνε δίχως να γυρίσει να κυ-
τάρει πίσω του. Κι' έτσι έχασα
τον Φρεντερικ Στάλτς, τον άν-
τρα που με είχε άγαπήσει και
που, αλλοίμονο, τόν είχα άγαπή-
σει κι' εγώ. Όταν τό βήματά
του έπαψαν ν' άκούονται, έβρα-
σα σε λυγμούς, με την καρδιά
ραγισμένη.

★

Εφηνε δίχως να γυρίσει να κυ-
τάρει πίσω του. Κι' έτσι έχασα
τον Φρεντερικ Στάλτς, τον άν-
τρα που με είχε άγαπήσει και
που, αλλοίμονο, τόν είχα άγαπή-
σει κι' εγώ. Όταν τό βήματά
του έπαψαν ν' άκούονται, έβρα-
σα σε λυγμούς, με την καρδιά
ραγισμένη.

★

Εφηνε δίχως να γυρίσει να κυ-
τάρει πίσω του. Κι' έτσι έχασα
τον Φρεντερικ Στάλτς, τον άν-
τρα που με είχε άγαπήσει και
που, αλλοίμονο, τόν είχα άγαπή-
σει κι' εγώ. Όταν τό βήματά
του έπαψαν ν' άκούονται, έβρα-
σα σε λυγμούς, με την καρδιά
ραγισμένη.

★

Εφηνε δίχως να γυρίσει να κυ-
τάρει πίσω του. Κι' έτσι έχασα
τον Φρεντερικ Στάλτς, τον άν-
τρα που με είχε άγαπήσει και
που, αλλοίμονο, τόν είχα άγαπή-
σει κι' εγώ. Όταν τό βήματά
του έπαψαν ν' άκούονται, έβρα-
σα σε λυγμούς, με την καρδιά
ραγισμένη.

★

Εφηνε δίχως να γυρίσει να κυ-
τάρει πίσω του. Κι' έτσι έχασα
τον Φρεντερικ Στάλτς, τον άν-
τρα που με είχε άγαπήσει και
που, αλλοίμονο, τόν είχα άγαπή-
σει κι' εγώ. Όταν τό βήματά
του έπαψαν ν' άκούονται, έβρα-
σα σε λυγμούς, με την καρδιά
ραγισμένη.

★

Εφηνε δίχως να γυρίσει να κυ-
τάρει πίσω του. Κι' έτσι έχασα
τον Φρεντερικ Στάλτς, τον άν-
τρα που με είχε άγαπήσει και
που, αλλοίμονο, τόν είχα άγαπή-
σει κι' εγώ. Όταν τό βήματά
του έπαψαν ν' άκούονται, έβρα-
σα σε λυγμούς, με την καρδιά
ραγισμένη.

★

Εφηνε δίχως να γυρίσει να κυ-
τάρει πίσω του. Κι' έτσι έχασα
τον Φρεντερικ Στάλτς, τον άν-
τρα που με είχε άγαπήσει και
που, αλλοίμονο, τόν είχα άγαπή-
σει κι' εγώ. Όταν τό βήματά
του έπαψαν ν' άκούονται, έβρα-
σα σε λυγμούς, με την καρδιά
ραγισμένη.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

★ Στο Βασιλικό Κήπο, εκεί ακριβώς που
πλέχτηκε πριν 63 ακριβώς χρόνια τό είδύ-
λιο του Μιμίκου και της Μαίρης, ο θίασος
Χατζίσκου θα ανέβαση τό ομώνυμο έργο του
κ. Δ. Γιαννουκάκη.

— Τό ρόλο του Μιμίκου θα ύποδυθί ο Νί-
κος Χατζίσκος, της Μαίρης ή Τίτικα Νικη-
φοράκη, της Ευγενίας Ρέντζερ ή Καίτη
Λαμπροπούλου, τού Γιάννη Παναγοπούλου ο
Νίκος Τζόγας και τού ποιητή Αχ. Παρά-
σχου ο Σπύρος Μουσούρης.

— Η σκηνή τού θεάτρου θα παρουσιάση
πλήρη άναπαράστασις της παλαιάς Αθήνας,
επάνω σε σχέδια τού ζωγράφου κ. Σπύρου
Βασιλείου.

— Τό έργο θα διανθίζεται, από τις πιο
γνώστες αθηναϊκές καντιέρες, που θα έκτελη
ή χοροδία Τσιλιση, τό δε γλέντι της πρωτο-
μαγίας θα περιλαμβάνη ώριες έντυπωσιακές
συνθέσεις, που θα έκτελη τό μπαλέτο της
κ. Ραλλούς Μάνου.

★ Στη νέα επιδιώρησι τού θεάτρου «Βε-
μπε» «Άλα Νασόε» που θα δοθί την έρχο-
μένη έβδομάδα, ο χορευτής και χορογράφος
Γιάννης Φλερύ, έτοιμάζει μία πρωτότυπη χο-
ρευτική σύνθεσι, ένα, γκαγκανερικό σκέτς
σε κωμική γραμμή, τύπου «Ριφιφι», στο ο-
ποίο εκτός από τό ζευγάρι Φλερύ — Άλμα,
θα λαμβάνη μέρος ο Μανέλλης και άλλοι
ήθοισοί.

★ Στην Αμερική, ή χορευτής Μπου-
μπούκα, εκτός από τις εμφάνσεις της
σε κέντρα, έκαμε με πολλή επιτυχία την
πρώτη εμφάνισι της στην ηλιθεόρασι, αντί
άμοιθής χιλίων δολαρίων.

— Η Μπουμπούκα ασφάλισε, στο μεταξύ
τά πόδια της για 500 χιλιάδες δολάρια.

★ Η Ιωάννα Άλβα και η Ζωίτσα Κου-
ρουκλη πρωταγωνιστούν μαζί, σε μία και-
νούργια ελληνική ταινία, που φέρει τόν τί-
τλο «Ερωτικά παιχνίδια».

— Οι δυό βεντέττες τού τραγουδιού, έμ-
φανίζονται στο φίλμ τραγουδώντας, επάνω
σε ποδήλατα, με σόρτες.

★ Τό «Ακρόπολις» έτοιμάζει για τόν χει-
μώνα τέσσερα καινούργια αστέρια τού τρα-
γουδιού: Τήν αποκάλυψι τού μαέστρου Βέ-
λα Πόπη Πόλλυ, τη Μάρα Μπέλλα, τη Σάσα
Γκρέκα και τη Μίνα Χρίστιαν.

★ Η γνωστή ήθοισις της πράξης Λίτσα
Δούκα διοργάνωσε τις τελευταίες μέρες στο
«Κίνγκ Τζωρτζ Χώλ» τού Λονδίνου, μία έ-
ξαιρέσι «Ελληνική Βραδιά» με σκέτς, χο-
ρούς και τραγούδια, στην οποία έλαβαν μέ-
ρος και πολλοί έρασιτέχναι. Έλληνες ήθο-
ισοί, εγκατεστημένοι στο Λονδίνο.

— Η Λίτσα Δούκα, παντρεμένη εδώ και
δυό χρόνια με τόν Κύπριο δικηγόρο κ. Σταυ-
ρόπουλο πουδάζει τώρα αισθητική στην
«Ακάντεμι» δφ μπιούτυς, που διευθύνει ή
γνωστή ήθοισις τού κινηματογράφου Βί-
διαν Λή, με σκοπό να ίδρυσι αργότερα ή-
στικτότο καλλοής στην Αθήνα.

★ Ο μαέστρος κ. Εωάγγελος Λυκιαρδό-
πουλος και συνθέτης της επιθεώρησης
«Γαρύφαλλο στ' αυτί», έγινε την περασμένη
Κυριακή, πατέρας.

— Τό εύχάριστο μήνυμα έφτασε στο θέα-
τρο κατά τη διάρκεια της άπογευματινής πα-
ραστάσεως. Ο εύχισμένος πατέρας έφυγε
όλοταχώς στο ένδιάμεσο για την κλινική
τού άλλοτε πρωταθλητού Λαμπράκη, πράγμα
που έγινε άφορη νά... καθυστέρηση μισή
ώρα ή βραδυή παράστασι τού «Περσέας».

— Ο Λυκιαρδόπουλος περιμένε με αγωνία
ν' άποκτήση κόρη, για να της δώση σ' ή-
νόμνησι της επιτυχίας τού «Περσέας» τό ό-
νομα Γαρύφαλλιά. Τώρα όμως που άπέκτησε
άγόρι, ο υποψήφιος υιόςος κ. Τσαγιάνης θα
τού δώση τ' όνομα Γαρύφαλλος!

— Τό γεγονός πάντως γιορτάσθηκε, μ' έ-
να πανηγυρικό δλονύκτιο γλέντι, στο οποίο
έλαβε μέρος όλος ο θίασος, μαζί με τις
συναγώνες.

— Κι' άφού όμως ο λόγος για τις ταίγ-
γάνες τού «Περσέας», αναφέρουμε ότι... δια-
μαρτυρούνται, επειδή γράψαμε ότι μετά την
παράστασι κυκλοφορούσε τό δρόμο έντύλο-
τες. Αυτό λοιπόν, δεν σημαίνει ότι εκτός
από τα παπούτσια της σκηνής, δεν έχουν
και δικιά τους παπούτσια! Μερικές όμως,
για περισσότερη έλευθερία κινήσεως, τα κα-
τώνουν!

★

Εφηνε δίχως να γυρίσει να κυ-
τάρει πίσω του. Κι' έτσι έχασα
τον Φρεντερικ Στάλτς, τον άν-
τρα που με είχε άγαπήσει και
που, αλλοίμονο, τόν είχα άγαπή-
σει κι' εγώ. Όταν τό βήματά
του έπαψαν ν' άκούονται, έβρα-
σα σε λυγμούς, με την καρδιά
ραγισμένη.

★

Εφηνε δίχως να γυρίσει να κυ-
τάρει πίσω του. Κι' έτσι έχασα
τον Φρεντερικ Στάλτς, τον άν-
τρα που με είχε άγαπήσει και
που, αλλοίμονο, τόν είχα άγαπή-
σει κι' εγώ. Όταν τό βήματά
του έπαψαν ν' άκούονται, έβρα-
σα σε λυγμούς, με την καρδιά
ραγισμένη.

★

Εφηνε δίχως να γυρίσει να κυ-
τάρει πίσω του. Κι' έτσι έχασα
τον Φρεντερικ Στάλτς, τον άν-
τρα που με είχε άγαπήσει και
που, αλλοίμονο, τόν είχα άγαπή-
σει κι' εγώ. Όταν τό βήματά
του έπαψαν ν' άκούονται, έβρα-
σα σε λυγμούς, με την καρδιά
ραγισμένη.

★

Εφηνε δίχως να γυρίσει να κυ-
τάρει πίσω του. Κι' έτσι έχασα
τον Φρεντερικ Στάλτς, τον άν-
τρα που με είχε άγαπήσει και
που, αλλοίμονο, τόν είχα άγαπή-
σει κι' εγώ. Όταν τό βήματά
του έπαψαν ν' άκούονται, έβρα-
σα σε λυγμούς, με την καρδιά
ραγισμένη.

★

Εφηνε δίχως να γυρίσει να κυ-
τάρει πίσω του. Κι' έτσι έχασα
τον Φρεντερικ Στάλτς, τον άν-
τρα που με είχε άγαπήσει και
που, αλλοίμονο, τόν είχα άγαπή-
σει κι' εγώ. Όταν τό βήματά
του έπαψαν ν' άκούονται, έβρα-
σα σε λυγμούς, με την καρδιά
ραγισμένη.

★

Εφηνε δίχως να γυρίσει να κυ-
τάρει πίσω του. Κι' έτσι έχασα
τον Φρεντερικ Στάλτς, τον άν-
τρα που με είχε άγαπήσει και
που, αλλοίμονο, τόν είχα άγαπή-
σει κι' εγώ. Όταν τό βήματά
του έπαψαν ν' άκούονται, έβρα-
σα σε λυγμούς, με την καρδιά
ραγισμένη.

★

Εφηνε δίχως να γυρίσει να κυ-
τάρει πίσω του. Κι' έτσι έχασα
τον Φρεντερικ Στάλτς, τον άν-
τρα που με είχε άγαπήσει και
που, αλλοίμονο, τόν είχα άγαπή-
σει κι' εγώ. Όταν τό βήματά
του έπαψαν ν' άκούονται, έβρα-
σα σε λυγμούς, με την καρδιά
ραγισμένη.

★

Εφηνε δίχως να γυρίσει να κυ-
τάρει πίσω του. Κι' έτσι έχασα
τον Φρεντερικ Στάλτς, τον άν-
τρα που με είχε άγαπήσει και
που, αλλοίμονο, τόν είχα άγαπή-
σει κι' εγώ. Όταν τό βήματά
του έπαψαν ν' άκούονται, έβρα-
σα σε λυγμούς, με την καρδιά
ραγισμένη.

Π ΟΤΕ μου δέν πιστέψα στους φυσιογώ-
μιστές. Λένε, έξασφα, ότι τό πλατύ μέ-
τωπο δείχνει σφισα κι' εγώ δη λαίκους
τόπους με άπέραντα μέταπα, που θα
πρεπε να ναι τ' όλιγώτερο καθηγητής τού Πα-
νεπιστημίου. Λένε ότι ή γομφή μύτη δείχνει
θελίκαι και τα σαρκώδη χείλια άσχημα έ-
ρωτισμό. Έχω δη, λοιπόν, γαμφιμούθρες χαλ-
βάδες και χοντρόχειλους λαπάδες όπως έπι-
σης έχω δη κι' ένα σωρό άλλες φάτσες ά-
νθρώπων, που ο χαρακτήρας τους έρχεται πάν-
τα σε σύγκρουσι με την φάτσα τους.

— Όμως ο φίλος μου ο Άρχιμήδης είχε μεγά-
λη έκτίμησι στις γνώμες των φυσιογνομιστών
και καυχότανε πολύ ότι γνώριζε τους άνθρώ-
πους απ' τις φάτσες τους.

— Τό πρόσωπο είναι ή έκφρασις της ψυχής
και τού χαρακτήρα των ανθρώπων, μούλεγε
πάντα με πεποίθησι.

— Εγώ διαφωνώσα κι' είχα ένα άκλόνητο έ-
πιχείρημα, τις φάτσες των Κινέζων. Άν, τού-
λεγα, τό πρόσωπο είναι ή έκφρασις της ψυχής
και τού χαρακτήρα των ανθρώπων, τότε όλοι
οι Κινέζοι πρεπει να έχουν την ίδια ψυχή και
τόν ίδιο χαρακτήρα, άφού έχουν όλοι την ίδια
φάτσα. Όμως ο φίλος μου ο Άρχιμήδης — έ-
νας άπαντοδός και ρέκτης βιομηχανός — μού
άπαντούσε ότι κανών χιομοιόρ της κακίας ώρας.
— Εγώ δέν τό παραδεχόμουν, αλλά σ' αυτό δέν
έβριε καμμία σημάσια.

— Μιά μέρα, λοιπόν, παρουσιάσθηκε στο γρα-
φείο τού ένας άνθρώπος μ' ένα γράμμα συ-
στατικό και ζητούσε δουλειά.

— Πως λέγεσται; τόν ρώτησε.

— Άγγουρόπουλος, απάντησε περίλυπα ο
άνθρώπος.

— Τό μικρό σας όνομα;

— Θεμιστοκλής, απάντησε περίλυπα ο ά-
νθρώπος.

— Τι ξέρετε;

— Τα πάντα, απάντησε και πάλι περίλυπα ο
άνθρώπος.

— Ο Χριστιανός αυτός, λοιπόν, ήταν απ' την
κορφή ίσασα τό νύχια περίλυπος. Η φάτσα
του πρώτα-πρώτα έδειχνε άνθρωπο που ήταν
έτοιμος να κλάψη κι' αυτή την έντύπωσι έ-
διναν όλα τα χαρακτηριστικά του. Τα φρύδια
του ήταν ίσια — σε όριζόντια γραμμή — κι' έ-
νώνονταν άνάμεσα σε δυό τρεις ρυτίδες, τα μά-
τια του ήταν λυπημένα, ή μύτη του κρεμασμέ-
νη και τα χείλια του σφιγμένα. Νούιζες ότι
διαρκώς κάποιο θλιβερό γεγονός τού έρχότα-
νε στο νού και μόλις και μετά βίας κρατούσε
τά δάκρυά του. Άφινω δα εκείνη τη θλιμμένη
του φωνή, που έκανε πιο σπορακτικό ακόμα
τό όθος του, επίσης και τα χέρια του που τάχε
πλεγμένα και σταυρωμένα μπρός, καθώς μι-
λούσε. Μόλις τόν είδα στο γραφείο τού φίλου
μου τού Άρχιμήδη, πιστεύω ή ψυχή μου κι'
έβγαλα τό συμπέρασμα ότι μ' έναν τέτοιον
άνθρωπο μόνο για τη ματαιότητα των έγκο-
μιών μπορούσες να μιλήσης ή τό πολύ-πολύ
πού θα μπορούσες να τού πής, ήταν λόγια
απηγορεύσι.

— Όστόσο ο φίλος μου ο Άρχι-
μήδης που ήξερε από φάτσες, έρθηκε ότι ο
περίλυπος ήταν σπουδαίος χαρακτήρας και τόν
ήφερε στη δουλειά του.

— Μαρε τί τόν ήφερε αυτόν τόν κλαψιάρη;
ρώτησα με άγανάκτησι όταν έμαθα ότι ανά-
λαβε υπηρέσια.

— Ξέρεις τί είναι αυτός; μού είναι ο φίλος
μου ο Άρχιμήδης;

— Τι είναι; Αυτός κάνει μονάχα για μοιρο-
λογιστρα.

— Δεν ξέρεις τί σου γίνεται! μού είπε ο
φίλος μου ο Άρχιμήδης. Πρώτον αυτός ο ά-
νθρώπος είναι έξυπνος.

— Πού τό είδες;

— Στά μάτια του! Δεύτερον είναι έργατικός.

— Πού τό είδες;

— Στά φρύδια του! Τρίτον είναι ύπομονητι-
κός κι' άποφασιστικός.

— Πού τό είδες;

— Στο πηγούνι του! Τέταρτον έχει πρωτο-
βουλία.

— Πού τό είδες;

— Στη μύτη του Πέμπτον είναι συστηματι-
κός και μετρημένος.

— Πού τό είδες;

— Στά ρουθούνια του!

— Να με πάρη ο διάολος, αν καταλαβαίνω
τίποτα απ' όλα αυτά, απάντησα εγώ πεισμα-
τωμένως. Τα μάτια, τα φρύδια, τό πηγούνι,
ή μύτη, τα ρουθούνια του κι' όλα τα ρέστα
του, δέν μου δείχνουν τίποτ' άλλο έμένα από
αβουλία. Είναι διαρκώς έτοιμος να κλάψη, ού-
τε, όμως, κι' αυτό ακόμα δέν τ' άποφασίζει.
βρίσκεται συνεχώς επάνω στο τσάκα και τα

ρασμίας, συναπαντήθηκε με τη Βιβή. Γον είχαν καλέσει για ένα κρουαζιέρισμα που είχε αρπάξει στην κατασκήνωσι, στις δη- γίνες. Είχε βρή τη Βιβή εκεί. Μα δεν την αντίκριζε για πρώτη φορά. Την ήξερε από κοριτσάκι· τη θυμότανε στην κηδεία της μάννας της, με το μαύρο φουστάνκι, που σιγούκλαιγε, περπατώντας, πίσω από τη νεκροφόρα, ανάμεσα στ' αδέρφια της· τη θυμότανε άοιστα και στην εκκλησία κά- ποιες Κυριακές, όταν αυτός υπηρετούσε στο ιερό κι' έβγαίνε, μαζί μ' ένα συμμα- θητή του, κρατώντας ανάμεσες τις μεγάλες λαμπάδες, μπροστά από το διάκο με το θυμιάτο, και πίσω, ερχόταν ο παπας με τ' "Αγία των Αγίων". Έπειτα την είχαν κλεί- σει στις καλόγριες· κι' αυτός είχε τραδή- ξει στην "Αθήνα για τις σπουδές του και, κατόπιν, στο Παρίσι...

Τώρα, που είχε γυρίσει πιά, την έβλεπε άρπαχτά, κλέφτικα, σ' απρόοπτα συναπαν- τήματα, σε καμιά φιλανθρωπική συνά- θροι, σε ίδρυμα ή σε γιορτή, γιατί έτρε- χε ή Βιβή παντού, όπου ήτανε ν' ανακουφί- ση καμιά μορφή δυστυχίας. Τώκανε και από φυσική όρμη της καρδιάς της κι' από διάθεσι να βοηθή τ' αδέρφια της, στον κομ- ματικό τους αγώνα, κερδίζοντας συμπά- θειες για το σπίτι τους. Μα σ' αυτά τα συ- ναπαντήματα δεν της τόν είχαν παρουσιά- σει, ούτε είχαν αλλάξει δυο λόγια. Είχε προλάβει όμως να εκτίμηση την αγνή και πρωτότυπη ομορφιά της, το σεμνό της ύ- φος και το άρχοντικό ήθος. Τόν τελευταίο καιρό του είχε φανή ότι, μιά-δυο φορές, περνώντας κάτω από το σαραί, καβάλλα, είδε δυο μάτια αμυγδαλωτά να τόν κυτά- ζουν από ένα παράθυρο, με ζεστό ενδιαφέ- ρον. "Αλλά δεν ήτανε και τόσο βέβαιος γι' αυτό..."

"Αρχισε κάπως να βεβαιώνεται από την ημέρα, που την απάντησε στής 'Ερασμίας. Μόλις τόν σύστησε αυτή, ανασκώνοντας το κορμί της από το κρεβάτι, την είδε να κοκκινίζει, σμα της έδωσε το χέρι και να κατεβάζη τα μάτια της.

— Χωρίς να σ' γνωρίζω—του είπε— σ' έξεω από πολλά χρόνια... Και χαίρω που σ' βλέπω από κοντά.

— Αυτό πολύ με κολακεύει, δεσποινίς... Θα ήτανε μεγάλη άδικο αν σ' έλε- γα, ότι πολύ θ' ήθελα να μάθω την αιτία αυτής της χαράς.

— Δεν είναι δύσκολο να τ' μάθετε— του αποκρίθηκε χαμογελώντας— έχω άκού- σει τόσα από τους έχθρους σας...

— Πρώτη φορά τ' ακούω αυτό... Όποτε

στους έχθρους μου χρωστάω την κάποια ο- πόλη που έχετε σε μένα;

— Όλα, όσα λένε για να σ' κατηγο- ρήσουν είναι οι μεγαλύτεροι έπαινοι για σας...

— Σας ευχαριστώ, δεσποινίς, και για την εκτίμησι που μουχετε και για την ά- ποκαλύψι της πηγής της—έκαμε ο γιατρός συγκινημένος.

— Δεν υπάρχει λόγος να μ' ευχαριστή- σετε... Έδειξατε στην πράξι την αξία σας. Πάνω σ' αυτά τα λόγια είχε γίνει μια σιωπή. Ο Στέλιος είχε τώρα τόν καιρό να βλέπη από κοντά και να θαυμάζη αυτό το αγνό πρόσωπο με τα καθαρά χαρακτηρι- στικά της ανόθευτης ράτσας και τα γραμ- μένα μετόκλαδα κάτω από το γεγερρό μέ-τωπο, με το κάτασπρο και διάφανο δέρμα, με το μικρό στόμα, ένα δροσερό μπου- μπουκι ροδιάς... Μ' άπάνω απ' όλα θαυ- μαζε τη σεμνή και σοβαρή έκφρασι, γεμά- τη ευθύτητα κι' ειλικρίνεια... Τα καλά λό- για, που του είχε πη λίγο πριν, του εί- χανε δώσει το θαρρος να την κυτάξη, κά- ποια στιγμή στα μάτια· και τού φανηκε πως είχε διαβάσει στην έκφρασί τους ένα κρυφό 'ενός', μια μυστική επιδοκίμασις, που τόν έκανε να νοιώση ένα είδος γλυκειάς ταραχής, που ως τώρα δεν είχε γνωρίσει.

— Θέλετε να παραμερήσετε λίγο, δε- σποινίς—της είπε ο γιατρός, θέλοντας ν' αντιδράση σ' αυτή την ταραχή—για να έ- ξετάσω τη φίλη σας;

— Η Βιβή, περνώντας από μπροστά του μ' ένα χαμόγελο, είχε τραβηχθή στο παρά- θυρο, να κυτάξη έξω στο δρόμο. Και τότε είχε προσέξει ο γιατρός, για πρώτη φορά από κοντά τις υπέροχες γραμμές της, την αψεγάδιαστη λεβεντιά της σιλουέτας της, που έδειχνε θαυμάσια το απλό φόρεμα της.

— Η εξέτασι της 'Ερασμίας δεν άργησε να τελειώση. Ο Στέλιος όμως δεν είχε ξε- κολλημούς. Κι' ήταν η πρώτη φορά, που παραδάνε την τακτική του, να μη χασο- μεράν πολύ με άσκοπες κουβέντες στο σπίτι των άρρώστων.

— Ελάτε, δεσποινίς—φώναξε στη Βιβή—τελειώσαμε!...

Και πήρε θέσι, σε μια πολυθρόνα, κον- τά στο κρεβάτι, έτοιμος για κουβεντούλα. Η Βιβή κάθισε στην άλλη άκρη του κρε- βατιού, πολύ ευχαριστημένη για την τρο- πή πουπαινε η επίσκεψι του γιατρού. Η 'Ερασμία έκαμε, πονηρά, την παρατήρησι.

— Για πρώτη φορά, βλέπω, δεν είσα- στε πολύ βλαστικός, γιατρέ μου...

— Θέλετε να με διώξετε!...—ρώτησε εί- ρωνικά ο Στέλιος.

— Καμιά από τις δυο μας—είπε η Βιβή—ούτε η φίλη μου, ούτε εγώ... Έχει κανείς τόσο σπάνια την ευκαιρία να κάνει μια λεπτή κουβέντα στον τόπο μας...

— Ευχαριστώ—έκαμε ο γιατρός, με μια υπόκλισι χωρίς να σηκωθή—αλλά εί- σαστε πολύ έπαικτες, γιατί δεν έχουμε άλ- λάξει, για την ώρα, παρά λίγες κοινές φρα- σούλες...

— Και όμως...—είπε η Βιβή, χαμηλώ- νοντας τα μάτια, χωρίς να τελειώση τη φράσι της...

— Αν δοκιμάσατε κάποια μικρή ευχα- ρίστησι—βιάστηκε να πη ο γιατρός—απ' αυτή την κουβεντούλα, είσατε πολύ ολι- γαρκής... Πρέπει όμως να σ' πω άμέσως ότι ήταν άμοιβαία...

— Η... ολιγάρκεια;—ρώτησε παιγνιδιά- ρικα η Βιβή.

— Και η ευχαρίστησι— πρόσθεσε ο γιατρός...

Τόν περιβάλε με μια ματιά βελουδένια.

— Ξέρετε—του είπε σε λίγο—ότι δεν είναι μονάχα οι έχθροι σας που σ' έχουν συστήσει σε μένα... Είσατε, από κάποιο άποψι, και σεις ο ίδιος...

— Δηλαδή;—ρώτησε ο Στέλιος με κά- ποια άπορία.

— Κάθε Κυριακή σχεδόν, όταν γυρίζω από την εκκλησία, σ' βλέπω από το πα- ράθυρο να περνάτε με το άμαξάκι και να πηγαίνετε τους γονείς σας περιπατό... Σας νοιώθω πολύ σ' αυτό το σημείο... Έλά- τρενα τους γονείς μου... Κι' όταν τους έ- χασα, κατάλαβα καλλίτερα τί ήτανε για μένα...

— Και αυτό το απλό πράμα, ότι πη- γαίνω τους γονείς μου περιπατό, σ' έ- καμε να μ' εκτιμήσετε;

— Βλέπω τί γίνεται γύρω μου—είπε σε μελαγχολικό τόνο η Βιβή—βλέπω πως έγ- καταλείπουν τους γονείς των οι σημερινοί νέοι, όταν ξεπεταχτούν λιγάκι... Άλλοι τους άπαρνούονται για μια γυναίκα, τιπο- τένια συνήθως... κι' άλλοι για μια σταδιο- δρομία... Έσας σ' χτύπησαν οι αντίζη- λοί σας για την πρέλευσι σας... Κι' έ- σεεις, μ' αυτούς τους γονείς, που σ' αχτυ- πούν, κάνετε κάθε Κυριακή θρησκειαντική παρέλαση με το άμαξι σας, κάνοντας τράκες με τη μαστίγα σας...

— Όχι, δεσποινίς—είπε, γελώντας, ο γιατρός—βεβαιώθηκε, ότι δεν τ' κάνει γι' αυτούς. Ποτέ δεν κάνω κάτι για τους άλ- λους... γιατί τότε οι άλλοι θα μ' έκαναν, ότι ήθελαν... Τό κάνω για δική μου ευχα- ρίστησι... Τους αγαπώ και τους ευγνωμο- νώ... Μου έδωσαν δυο αγαθά μεγάλα: Τη ζωή... και τόν ίσιο δρόμο... "Ότι και να κάνω γι' αυτούς, θα είναι λίγο... Ο πατέ- ρας μου είναι ένας άγιος· και η μητέρα μου είναι τ' καντήλι, που καίει ακοίμητο, νύ- χτα-μέρα μπροστά στο εικόνισμα του ά- γιου...

— Αυτά τα αίσθήματα τ' έχω μαντεύ- σει—έκαμε η Βιβή—και γι' αυτά σ' έ- τιρω... Είμαι λιγάκι της παλιάς σχολής, ξέρετε...

— Δεν τ' οφθαλμοφανή... Σας βλέπω ά- νακατεμένη σε κάθε κίνησι... Ποιό είναι το ιδανικό σας; Πώς θα θέλατε τη ζωή σας;...

— Δεν έσπουδασα καμιά επιστήμη, μ' όλο που είχα κάποιες κλίσεις, γιατί θέλω να μείνω γυναίκα, κυρία του σπιτιού, ά- φοσιωμένη σ' έναν άνδρα που θα τού αξι- ζει... να γίνω γι' αυτόν τόν άνδρα, ότι εί- ναι ή δροσιά του νερού που πέφτει στη γλάστρα κι' εξαφανίζεται στο χώμα, για να πάη στις ρίζες, να θρέψη τ' φυτό για να δώση λουλούδια και καρπούς... Και κα- νείς να μη βλέπη τί έκανα γι' αυτόν... πα- ρά μονάχα να τ' νοιώθω ο ίδιος και να μού τ' ανταποδίνη σ' αγάπη... Θέλω να δώσω σ' αυτόν τόν άντρα παιδιά, που να μάς μοιάζουν και να θυμίζουν και σ' αυτόν και σε μένα όλη την ευγένεια του έρωτά μας!...

Και καθώς έδινε, με τα θερμά της λό- για, τ' οφτεινό ιδανικό της, η μορφή και τα μάτια της είχανε γίνει φώς· και η φωνή της είχε γίνει μουσική κι' έφουσκωνε τόν αδρό λαιμό της σαν κελαιδίσιμας τ' λαϊ- μουδάκι του πουλιού. Ο γιατρός είχε με- θύσει.

— Είναι θαυμάσια κι' έντελώς σύμφωνο με τ' φυσικό προορισμό της γυναίκας, το

ιδανικό σας... Όμως νομίζω πως αυτό δεν άποκλείει να διατηρή την προσωπικότητά της ή γυναίκα, πλάι σ' αυτή του συζύγου της.

— Την προσωπικότητα της σεληνης—έκαμε η Βιβή μ' ένα χαμόγελο—που δέχε- ται τα φώς της από τόν ήλιο...

— Θα ήτανε μεγάλη ευτυχία για τόν άνδρα ν' άπαντούσε στη ζωή του μια τέ- τοια γυναίκα...

— Νομίζετε; 'Απ' ό,τι βλέπω γύρω μου έχω την εντύπωσι πως τις θέλουν ίσως, για την ήσυχία τους, αλλά γρήγορα τις βαριούνται και τις αφήνουν να κουρεύων- ται με τα παιδιά τους, ενώ αυτοί τρέχουν να γυρεύουν περιπέτειες...

— Υπάρχουν, δεσποινίς, περισσότεροι ά- νόητοι άνδρες στον κόσμο απ' όσους φαν- ταζόμαστε συνήθως... Προσπαθώ να μην είμαι απ' αυτούς... Ονειρεύομαι πάντα ένα συνεπιδάτη στο πλοίο της ζωής... Τόν έρωτα κυβερνήτη... και τ' αγγελοφύδια που θα μουδίνε η αγάπη για χαρούμενο πλθ- ρωμα... Και δεν παραδέχομαι, δεσποινίς, άλλο είδος ζωής από ένα όνειρο, που έχει συλλάβει κανείς στην εφηβική ηλικία και τ' πραγματοποιεί στην ανδρική.

— Και η τύχη;—ρώτησε η Βιβή.—Αυτή δεν παίζει κανένα ρόλο;

— Δεν πιστεύω πολύ στην τύχη—είπε ο γιατρός, σε τόνο κατηγορηματικό—όλα έ- ξαρτώνται από την έκλογη που θα κάμη κανείς...

— Και όμως... Έχω άκούσει ότι η τύ- χη έχει αναποδογυρίσει πολλά ωραία σχέ- δια...

— Την τύχη, δεσποινίς, την επικαλούν- ται οι αδύνατοι... Οι δυνατοί πιστεύουν στη βέλησι...

Κι' άπάνω σ' αυτό το λόγο σηκώθηκε, και της έδωσε το χέρι.

— Χάρηκα που σ' έγνωρίσα... κι' έλ- πίζω να τ' ξαναπούμε...

Της έσφιξε απαλά το χέρι· κι' έννοιωσε την παλάμη της να περιβάλλη το δικό του με ειλικρίνεια και θερμότητα. Κάτι σαν να τού είχε, τη στιγμή εκείνη, πώς θα γινό- ταν δική του. Κι' ένα σκίτημα γλυκό έ- κανε την καρδιά του να χτυπήση πιο δυ- νατά:

— Όπως είπαμε, δεσποινίς—έκαμε, γυ- ρίζοντας κατά την 'Ερασμία—φυλαχτήτε λίγο... δεν είναι τίποτα... Στείλ' τε στο φαρμακείο, θ' σας έχω άφηση μια σπε- σιαλιτέ...

Και βγήκε από την κάμαρα, συνεπαρ- μένος από ένα κύμα ξαφνικής και μεγάλης χαράς. Φτάνοντας γοργά στο σπίτι του αγκάλασε τη μητέρα του και τη φιλούσε σαν τρελλός.

— Κι' αυτό της υπερούλας!... κι' αυ- τό!... κι' αυτό!... κι' αυτό!...

— Μα τί καλό σου γίνηκε, γιόκα μου— ρώτησε η γορή, ξαφνιασμένη— και φτε- ρουγίζεις έτσι;

— Μανουλά μου—της έμπιστεύτηκε με τρεμούλα—τη βρήκα την κοπέλλα που ό- νειρευόμουν!...

Τόν κυτάξε με στοργή κι' άπορία:

— Έτσι γρήγορα;—του παρατήρησε.— Μα σύ βγήκες να π'ες στην 'Ερασμία, που είν' ανήμπορη... Αιτήνη βρήκες;...

— Άστεινεύσαι, μητέρα!... Η 'Ερασμία είν' ένα καλό κορίτσι, αλλά άσήμαντο.

— Κι' αυτή, που βρήκες, γιόκα μου, εί- ναι, μαθέ, σημαδιακή;

Της έμπιστεύτηκε τ' όνομα της νέας. Η γορή γούρλωσε τα μάτια και τόν κυτάζε σαν χαμένη.

— Αυτή—του είπε, με φωνή τρομαγμέ- νη—είναι τ' ομορφαινί της πολιτείας... Είναι η μοσαναθρεμένη του «σαργιού»... άμολευτη, σαν τ' χιόνι τ' άπάτητο στις κορφές των βουνών... τ' παράδειγμα των κοριτσιών... Μακάρι νάδινε ο Θεός να μπά- σω τέτοια νύφη στο σπίτι μου... Μα, γιόκα μου, θ' άθελε αυτή να κατεβή από τ' άρ- χοντικό της και να πάρη τ' όδρόμο του ταπεινού νοικοκυριού μας; Σ' ά δύσκολο τ' ό βλέπω...

Της Ιστορήσε τ' συναπάντημά του με τη Βιβή στο σπίτι της 'Ερασμίας· την έν- τυπωσι που τούκανε· τις κουβέντες που εί- χανε· τα κολακευτικά λόγια που τού είπα-

που δ' έθελε να κάμη να ξεχαστή ή ταπει- νή του καταγωγή;

— Φαντάσου, μανουλά, πώς μ' έκτι- μάει, λέει, γιατί σ' έβγάω κάθε Κυριακή περίπατο με τ' άμαξάκι... Κάποια στιγμή μού φανηκε πώς αυτή δεν όρίζει τόν έαν- τό της... σκέψου αυτά τ' άτρια τ' άγρια μαντρόσκυλα που τη φυλάνε... πρόσεξε μη σε ξεσκίσουν...

— Πρόσεξε, άγόρι μου—του είπε τρυφε- ρά η γορή—πολλές φορές τ' άμαξία μας γελιούνται... Βλέπουν, ό,τι επιθυμούν... Και σκέψου ακόμη πώς αυτή δεν όρίζει τόν έαν- τό της... σκέψου αυτά τ' άτρια τ' άγρια μαντρόσκυλα που τη φυλάνε... πρόσεξε μη σε ξεσκίσουν...

— Ένωια σου μάννα—έκαμε ο Στέλιος—και υπάρχει τρόπος να μαλακώνουν και τ' άθεριά...

Και κατέβηκε στο Ιατρείο άποφασισμέ- νος να τραβήξη μπροστά, να πραγματο- ποιήση εκείνο που ήπτοσε η καρδιά του με τους πιο δυνατούς παλμούς. Ξανάφερε στο νου του την όψη της, την κορμοστασιά της, τα μάτια της, τη φωνή της, τα λόγια της, τ' ήθος της. Και τ' γραφείο του δεν τόν χωρούσε. Ήθελε να την ξαναϊδή, αν ή- τανε βολετό την ίδια στιγμή, να συνεχίση την όμιλια μαζί της, που τού είχε άφηση τόσα βαθείς έντυπώσεις... Άλλά πού; Και πώς; Έπρεπε να περιμένη, να περαση, την άλλη μέρα, από της 'Ερασμίας, με την έλ- πίδα να την ξαναϊδή ή να μάθη κάτι... Και ήταν η βία του τόση, που πήγε πολύ νω- ρίτερα απ' ό,τι τ' συνήθιζε...

Η 'Ερασμία δεν τόν περιμένη, ξαφνιά- στηκε που τόν είδε· αλλά τόν δέχτηκε μ' ένα χαμόγελο, γεμάτο τσακινιά.

— Καταλαβαίνω, γιατρέ—του είπε— γιατί έρχεσαι σήμερα και γιατί τόσο νω- ρίς...

— Ίσως να τρέχη πολύ ο νους σου... Καθόλου, γιατρέ... Φτάνει να σ' έδη κανείς μαζί... να σ' έρξη μια ματιά... να σ' άκούη να μιλάτε όπως χτές για να νοιώση άμέσως πόσο ταιριάζετε... Τί ζευ- γάρι θα κάνατε οι δυο σας... Είσατε φτιασμένοι ο ένας για τόν άλλον...

Ο γιατρός χαμογέλασε. Κάθισε κοντά στο κρεβάτι, πήρε το χέρι της, βρήκε τ' σφυγμό της.

— Είσαι σχεδόν άπύρετη... δεν σου μέ- νει παρά μια μικρή ταραχή...

— Πηρα τ' άφρακο—είπε η 'Ερασμία, σαν μαθήτρια που είχε γράψει τ' όνομα της.— Έλα τώρα—έκαμε ο γιατρός, αλλά- ζοντας τόνο και παίρνοντας ύφος έμπιστευ-

τικό—πες μου την άλήθεια... Τί σου είπε χτές η Βιβή όταν έφυγε;...

— Αυτή δ' έ μιλάει... Τ' ά μετράει τ' ά λό- για της... Έγώ την πειράζω γι' αυτό... «Έλα, καυμένη και σύ, της λέω, δεν είναι μαργαριτάρια, να τ' άζυγιάζης με τ' ό δρά- μι!... Λόγια είναι... πες και κανένα παρα- πάνι!...»

— Άφησε τις γαρνιτούρες, σε παρακα- λώ... και πες τί σου είπε...

— Και άπόρησα έχτες που την άκουγα να λή τόσα... Έκανα τ' ό σταυρό μου...

— Μα θ' ά μου π'ες, επί τέλους, τί σου είπε;

— Πέντε λόγια μου είπε: «Αυτός είναι άντρας για μένα»... Αυτό μου είπε...

— Και τίποτ' άλλο;

— Κι' άναστέναξε... τίποτ' άλλο...

— Έτσι... λοιπόν... τόσο γρήγορα...

— Ά, όχι!... Δεν είναι γρήγορα... Η Βιβή μου μιλάει από καιρό... Κι' όταν σαν κορίτσια λέμε για τύχες... πάντα θ' ά πη για σένα... «Έγώ αυτόν, αν μ' ήθελε, θ' ά τόν έπαίρνα»!...

— Μα καλά...—έκαμε ο γιατρός, χα- ρούμενος, αλλά συνάμα σπαραγμένος κι' από την άμφιβολία—ένα κορίτσι που αγα- πάει ένα νέο βρίσκει τρόπο να τού δώση να τ' ά καταλάβη...

— Τόν βρήκε χτές... Σου είπε τόσα... Και θ' ά σου πη και σήμερα... γιατί την πε- ριμένη... μου παράγγειλε πως θάρρη... Δεν ήξερε όπως δεν τώξερα κι' εγώ, πως θ' ά σε βρή έδώ... Θάρρότανε για να μιλήσουμε...

Η μορφή του Στέλιου πλημμύρισε φώς:

— Θάρρη—είπε χαρούμενα· και σηκώθη- κε γεμάτος άνυπομονησία—κι' εγώ την ά- γαπάω— μολογούσε—κι' εγώ τη θέλω ταιρί μου παντοτεινό...

Η Βιβή είχε ένα ευχάριστο ξάφνιασμα, όταν, μπαίνοντας στην κάμαρα, άντίκρουσε τ' ό γιατρό, να χλωμιάζει άπότομα μόλις την είδε.

— Δεν σ' άς περίμενα σήμερα έδώ!— του είπε.

— Για σ' άς ήρθα—της αποκρίθηκε όρθό- κοφτά— είχα τ' ό προσίθημα πως θ' άς άπαντήσω... Και τ' ήθελα τόσο πολύ... Έχω να σ' άς πω κάτι τόσο σοδορό, που η ζωή όλόκληρη ενός ανθρώπου μπορεί να κρεμαστή από δυο συλλαβές: 'Από ένα ναι ή ένα όχι!...

— Η Βιβή τόν κυτάξε σαστισμένη, άπο- σβολωμένη, άφωνη... Η 'Ερασμία μ' ήχηε στη μέση να σώση την κατάσταση.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΤΗΝ ΕΣΩΣΕ ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ

Ένώ η μικρούλα "Ελγκα Ράυντ", ηλικίας 2 χρονών, σκετότανε σ' ένα μπαλκόνι του τε- λευταίου πατώματος κάποιου σπιτιού του Μονάχου, έπεσε ξαφνικά τ' ά μαρμαρο και τ' ό κορίτσάκι γκρεμίστηκε στο κενό. 'Απ' τις πέτρες που έπεσαν, έπεσαν και τ' ά πάρα κάτω μπαλκόνια. Κι' όμως, άνώ βρισκόταν ανάμεσα σε τόσα συντρίμια η μικρή "Ελγκα" έφτασε στο έδαφος σάα και όλης!

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΠΟΥ ΠΑΝΕΙ ΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Ο έλεφας «Σάντρον» είναι ένα από τ' ά σπουδαιότερα νούμερα του τσίρκου Ρόλαντ, που περιόδεύει τώρα στη Δυτική Γερμανία. Έκτος όμως από τις επιδείξεις του στην παράστασι, έχει μάθει επίσης να βοηθά στο πλύσιμο των αυτοκινήτων του τσίρ- κου, γεμίζοντας με νερό την προδοκίδα του και τινάζοντας το ύστερα με όρμη.

Πήρα το χειρόγραφο κι' έκανα μια περιόδια στους εκδοτικούς οίκους. Κανένας δεν ήθελε να το εκδώσει.

Μόνο με δικά σας έξοδα! μου είπαν παντού.

Είχα κάτι οικονομίες, προέδρα φλίσκα κάτι μισθούς, πούλησα κάτι περικότα πράγματα. Έκανα κι' ένα μικρό δάνειο κι' έβαλα μπρός. "Αλλά ξενούχια τώρα για να κάνω τις διορθώσεις.

Δεν πειράζει, έλεγα μέσα μου, θα κοιμηθώ όταν θα τυπωθεί το έργο μου.

Και μια εύτυχισμένη μέρα το είδα στα βιβλιοπωλεία:

«Αριστοτέλους Κοφομάλλη
ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΥΠΝΗΜΑ

ή
"Ερως μετ' έμποδίων

Γλαφυρόν, αισθηματικών μυθιστορημάτων, εις 36 μεγάλα κεφάλαια»

Η πρώτη μου δουλειά ήταν να πάρω μερικά αντίτυπα και να τα προσφέρω, με ιδιόχειρη αφιέρωση, στους συναδέλφους μου στο γραφείο. Κι' ένα αντίτυπο έπισης στον προϊστάμενό μου, τον κύριο Μουφλούζο, για να ιδεί πως είχε στήν υπηρεσία του μια λογοτεχνική μεγαλοφυΐα.

Και το βράδυ πήγα νωρίς στο σπίτι, για να κοιμηθώ. Το «Πρώτο Ξύπνημα» είχε κυκλοφορήσει, είχα το δικαίωμα να πάρω τώρα τον πρώτο μου καλόν ύπνο, έπειτα από τόσες εγερτικές. "Αλλά που νάρθω! Εκκλίνει τα μάτια μου, χωρίς να αισθάνομαι το γλυκό εκείνο βάρος που έρχεται και κάνει μολύβι τα βλέφαρά. "Ήταν η πρώτη φορά που με βρήκε το ημερώμα χωρίς να γράφω. "Ίσως να ήταν οι σκέψεις για το μυθιστόρημά μου που με κρατούσαν άγρυπνο σαν νυχτερίδα. Αυτό είναι φυσικό.

Μόλις πήγα το πρωί στο γραφείο, μου είπαν πως με ζητούσε ο διευθυντής. Φοβήθηκα, λιγάκι, γιατί πάντα ο κ. Μουφλούζος το πρωί ήταν στα νεύρα του. Κατσούφης κι' ευερέθιστος, δεν έρχοταν στα συγκαλά του, πριν από τις έντεκα και αφού είχε πιη τέσσερις μέτριους βαρείς. Και ο πρώτος που τον καλούσε στο γραφείο του, έπείστρεφε ύστερα σαν βρεμένη γάτα. Σήμερα ήταν η μέρα μου κι' έτοιμάστηκα για τη ρομπασαίνα. "Αλλά όχι. Είδα έναν άλλοιωτικό Μουφλούζο, μ' ένα αίθριο πρόσωπο, σαν το φεγγάρι που γελά. Σφύραγε κι' όλας. "Όταν με είδε, σηκώθηκε και ήρθε προς το μέρος μου με άνοιχτη την αγκαλιά του. "Αγαπητέ μου κύριε Κοφομάλλη, μου λέει, αισθάνομαι την υποχρέωσή να σε συγχαρώ για το άριστο σου βιβλίο. Είσαι μεγάλο ταλέντο.

—Ευχαριστώ πολύ, κύριε διευθυντά.

—Τι εύχαριστείς, βρέ παιδί μου; "Εγώ πρέπει να σ' ευχαριστήσω, για τη μεγάλη απόλαυση που μου δώσες. Τράβηξα τον καλύτερο ύπνο της ζωής μου. Τι να σου πω, φίλε μου. Χρόνια είχα να κοιμηθώ έτσι... "Εγώ, παιδί μου, υποφέρω χρόνια από άπνιες. Γυρίζω σαν σέουρα στο κρεβάτι μου και μόνο τα ημερώματα κλείνω τα μάτια μου λιγάκι. "Όλα τα ύπνωτικά τάχως πάρει, τίποτα δεν μου κάνουν πιά. Κι' έχω καταστρέψει και την ύγεια μου. "Αλλά χτές το βράδυ... —Το διαβάσατε όλο, κύριε διευθυντά;

—Μόνο έξη σελίδες. "Από την πρώτη σελίδα κι' όλας άρχισα να χασιμουριέμαι. Στη δεύτερη γλώσσα. Και γυρίζοντας την έκτη, έπιασε το βιβλίο από τα χέρια μου. "Υπνος μονορούφι, μέχρι τις έφτά!... Μπράβο, Αριστοτέλε. Είσαι μεγάλος ταλέντο... Πάρε ένα πούρο!

"Εφυγα από το γραφείο του διευθυντού με πεσμένα φτερά. Θά προτιμούσα τη ρομπασαίνα. Με παρηγόρησε μονάχα η σκέψη πως ήταν μια σύμπτωση. "Έτυχε να κοιμηθώ ο άνθρωπος κι' έρριξε την ευθύνη στο βιβλίο μου.

—Τι σε ήθελε ο Μουφλούζος; με ρώτησαν άνησχοι οι συναδέλφοι. —Με συνεχάρη για το έργο μου!

Τη νύχτα είχα πάλι άπνιες. Και την άλλη μέρα συνέβη δεύτερο πε-

ριστοτικό στο γραφείο, σχετικό με το μυθιστόρημά μου. Κάνοντας μια επίθεσή μου στα γραφεία ο Μουφλούζος, βρήκε τη Νταίζη, τη δακτυλογράφο, να κοιμάται άπνοια στη μηχανή της. Τη σκούνησε, την ξύπνησε, της ζήτησε εξηγήσεις.

Με συγχωρήτε, κύριε διευθυντά, δικαιολογήθηκε η κοπέλλα. Κι' εγώ δεν ξέρω πως μου συνέβη αυτό το πράγμα. Διαβάσα το έργο του κ. Κοφομάλλη και με πήρε ο ύπνος χωρίς να το καταλάβω.

Και είχε το βιβλίο άνοιχτό μπροστά της, στη σελίδα 5.

—Ετοι, σιγά-σιγά, μέσα σ' όλο το προσωπικό διαδόθηκαν τα ευεργετικά χαρίσματα του μυθιστορηματός. Κι' άλλοι συνάδελφοι, μου είπαν ότι από τις πρώτες σελίδες τους πήρε ο ύπνος. "Ο Μουφλούζος έχοντας φρέσκος κι' έγκερδος κάθε πρωί, δείγμα πως είχε καλοκοιμηθώ. "Εξ άλλου μου τώλεγε κι' ο ίδιος.

Κατά πολύ άνωτερο από το λουμινάλ και το βερονάλ, φίλε μου. Και το σύστημα και σε μερικούς φίλους μου, που δεν μπορούν να κοιμηθούν. Κατενθουσιασμένοι όλοι. Μπράβο, παιδί μου.

Και για να δείξη την ευγνωμοσύνη του, μου αύξησε το μισθό. Το τραγικό, όμως, ήταν ότι δεν μπορούσα να κοιμηθώ εγώ. Φανερό πως ο οργανισμός μου είχε συνηθίσει στο ξενύχτι από τότε που έγραφα, και δεν έννοούσε να καταλάβη ότι το καθήκον του είχε τελειώσει πιά.

Τα συγχαρητήρια έρχόντουσαν άπαντά. "Ακόμα και από τα βιβλιοπωλεία. Δυό βδομάδες δεν είχε πουληθώ ούτε ένα αντίτυπο. Και ξαφνικά άρχισε μια κατανάλωση, άλλο πράγμα. Διαρκώς έστελναν βιβλία και γινόντουσαν άναρπαστα. Μια μέρα, μάλιστα, έτυχα που το ζητούσε μια κυρία, αλλά δεν θυμόταν τον τίτλο. Στο τέλος, είπε:

—Αυτό το μυθιστόρημα που το διαβάζουν και κοιμούνται.

—"Α! Το «Πρώτο Ξύπνημα».

—Όρίστε!

—Μου το σύστησε ο γιατρός μου, ξέρετε!

—Είστε εύτυχής που θα γνωρίστε και το συγγραφέα, λέει ο βιβλιοπώλης. "Ο κύριος είναι.

—"Α! Σας συχαίρω, κύριε.

—Έχετε σώσει κόσμο! Δεν ξέρετε τι φήμη έχει πάρει το βιβλίο σας!

Το συμπλήρωμα ήρθε μια άλλη μέρα, μ' αυτό το δημοσίευμα στις έφημερίδες:

«ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

"Αισθάνομαι το καθήκον να εύχαριστήσω και δημοσίαν τον κ. Αριστοτέλους Κοφομάλλη, συγγραφέα του μυθιστορηματός «Πρώτο Ξύπνημα», διότι, διά του λαμπρού αυτού έργου του με άπλησξεν από την άπνιαν, η οποία με κατέτρυχεν επί μακράν ορισάν έτών. Τοιούτοι συγγραφείς τιμούν την επιστήμην.

Στυλιανός Πολυφλούδας»

Μου ήρθε κόμπος στο λαιμό. "Ορίστε, λέω. Ξενύχτρια δυό μήνες για να γράψω ένα συγκλονιστικό μυθιστόρημα και το άποτέλεσμα ήταν να κοιμάται ο κόσμος! Να κοιμάται με το «Πρώτο Ξύπνημα»! Και να μη μπορώ να κοιμηθώ εγώ. Κι' αφού πήρα τα λουμινάλ και τα τέτοια, σκέφτηκα: «Γιατί να μην άρχισω να το διαβάσω κι' εγώ;» "Ετσι βρήκα τη σωτηρία μου. Δυό σελίδες και ύπνος γλυκός κι' άτελειωτος.

Στο μεταξύ δυό χιλιάδες αντίτυπα εξαντλήθηκαν μέσα σε έναμιο μήνα. Τώρα έτοιμάζω τη δεύτερη έκδοσι. Και η εκδόμα θα λέει: «ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΥΠΝΗΜΑ — το καλύτερο φάρμακον κατά της άπνιαν».

"Όπως και να το πάρης είναι μια δόξα κι' αυτή — να σώνης τον κόσμο. Κι' αντί να γραφτώ σε κανένα σωματείο λογοτεχνών, θα υποβάλω αίτηση για έπίτιμο μέλος του Ίατρικού Συλλόγου.

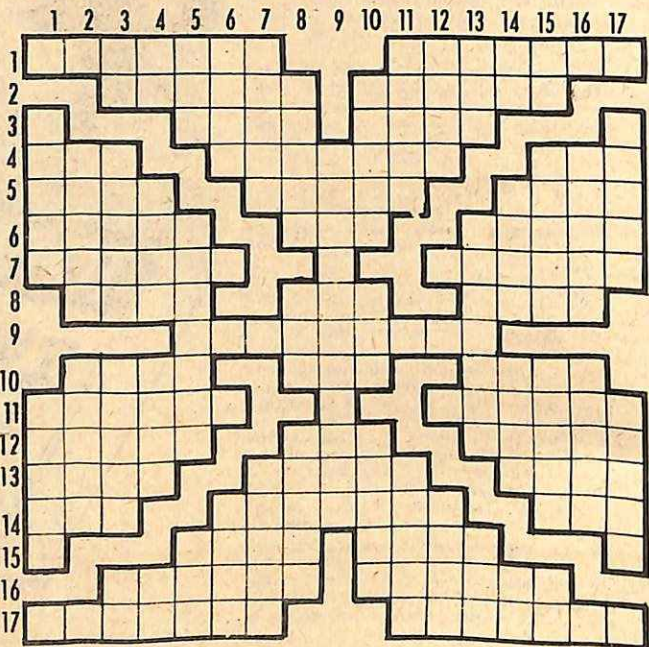
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 603

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Πόλις της Πελοποννήσου. — Ένα από τα πολλά που υπάρχουν σε κάθε Τράπεζα.
- 2 Όσπριο. — Δοκιμάσαμε τελευταία πολλά τέτοια καύματα.
- 3 Βιβλικό βουνό. — Το τιμόνι του άμαξα.
- 4 Άρχικα άεροπορικής δύναμης. — Δεν γίνονται χωρίς

- 4 100 τετραγωνικά μέτρα. — Μεγάλη ζημιά. — Ένα μέρος του πλανήτη μας.
- 5 Αιγυπτιακή θεότητα.
- 5 Προσωπική άντωνυμία (β. πρ.). — Οφείλεται σε τραύμα ή σε δυνατό σόκ.—Θεός των προγόνων μας.
- 6 Μύτη βελόνας. — Φοριέται τις Άποκριές.
- 7 Διπρόσωπος θεός. — Ρωσικό γυναικείο όνομα.

ζάχαρη. — Άρχη λαϊκού σουξέ.

5 ... Λόντ: στάρ του Χόλλυγουντ. — Νεκρός. — Χυμός.

6 Υπερβολική άγάπη για κάτι. — Κτητική άντωνυμία. — Το έχει κάθε άνθρωπος και κάθε πράγμα.

7 Δείλα. — Γίνεται για φιλανθρωπικό σκοπό.

8 Ήγεμονικός οίκος της Βουλγαρίας. — Ποδοσφαιρική ομάδα.—Λιμάνι της γαλλικής Β. Αφρικής.

9 Τέτοιους λογοτέχνης ήταν ο Παπαδιαμάντης.

10 Όλοκληρος.— Έποχή.—Συλλαβάνεται από μία των αιθήσεων.

11 Βασιλεύς της Αιγύπτου. — Όπνο αλλά νόστιμο ψάρι.

12 ... Χένυ: Παλαιά δόξα του κινηματογράφου. — Νησι του Αιγαίου. — Σειρά.

13 Δεν τα άποκτά κανείς διχω χρήματα. — Καινούργη. — Πρόφητης.

14 Έρωτηματική άντωνυμία. — Το μεγαλύτερο ζωντανό της φύσεως.— Τοπικό επίρρημα.

15 Ρήμα που άπαιτεί... άεροπλάνο. — Σαίν...: διάσημος μουσουργός.

16 Αίσθησις. — Έπιπόλαια, άσταθί.

17 Μία των Μουσών. — Περιήγηση ποίημα του Βιργιλίου.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Μίγμα. — Πρόσωπα των οποίων η ζωή είναι κάθε άλλο παρά υποδειγματική.

2 Τα πολλά φέρνουν άνωμαλίες στον οργανισμό μας. — Δεν λείπει από κανένα σιδηρουργείον.

3 Νότα. — Φωτίζει. — Το σύνολο των ζώων μιάς περιοχής. — Χρυσάφι για τους Γάλλους.

8 Ποταμός της Μικράς Ασίας. —Τό ήμιον μιάς άγέλης. — Τροπικό επίρρημα.

9 Θεραπευτική μέθοδος.

10 Μας προσφέρει λίγη δροσιά τώρα το καλοκαίρι. — Άλλόφρονος...: γνωστός Γάλλος συγγραφέας.— Άνόμοιο.

11 Πόλις της γαλλικής Β. Αφρικής. — Άναπνυ.

12 Συνδεύει την μονοτονία.— Πρόθεσις.

13 Άριθμητικό. — Χωρίζουν χωράφια. — Χρονικός σύνδεσμος.

14 Πρόθεσις. — Κάτι που βλέπουμε με κλειστά μάτια.—Συνδεύει την ευτυχία.—Σύνδεσμος.

15 Άνθη. — Άκαρδα.—Όπαοία. — Άρθρο.

16 Γάλλος κληρικός γνωστός στους φοιτητές μας από κάποιο βιβλίο του. — Άρχαιοτάτη πόλις της θοινίκης.

17 Ανατολικός τίτλος.—Νησάκι της Άλβανίας.

ΙΩΑΝ. ΤΖΙΛΒΕΟΓΛΟΥ

Ή λύσις του 602

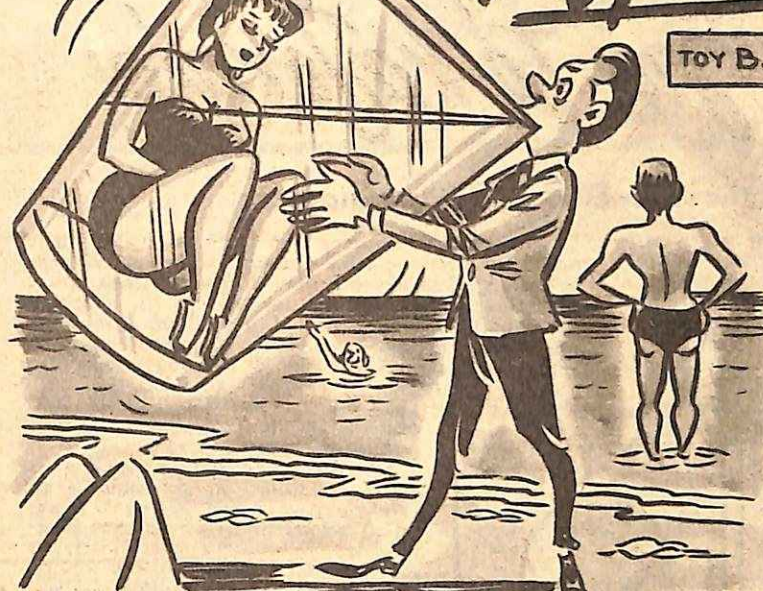
στη σελ. 82

Εξυπνο κόλπο!

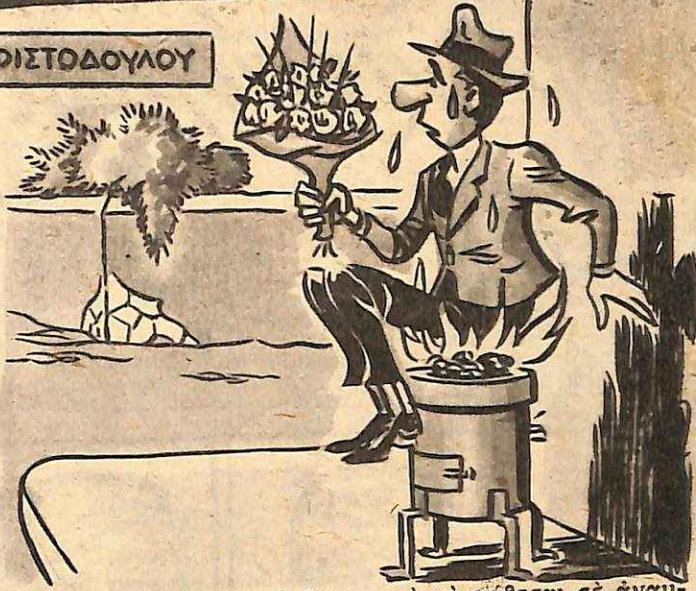
"Ενας Γάλλος βιομήχανος, που δεν καταρθωνε να πείση τη γυναίκα του να χωρίσουν, κατέφυγε στο έξης τέχνασμα: Παρουσίασε στο δικαστήριο μία φίλη του, που αναγνώρισε πρόθυμα όσα της καταμαρτυρούσε ο δñθεν σύζυγός της. Μετά την έκδοσι του διαζυγίου, ο βιομήχανος παντρεύτηκε τη φίλη του, που είχε παίξει το ρόλο της συζύγου. "Αλλ' η πραγματική συζύγος ανακάλυψε την άλήθεια και κατήγγειλε τον άντρα της και τη... δεύτερη συζύγού του επί άπάτη, πλαστοπροσωπία και διαγαμία!

Πράγματα που δεν γίνονται...

ΤΟΥ Β.ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

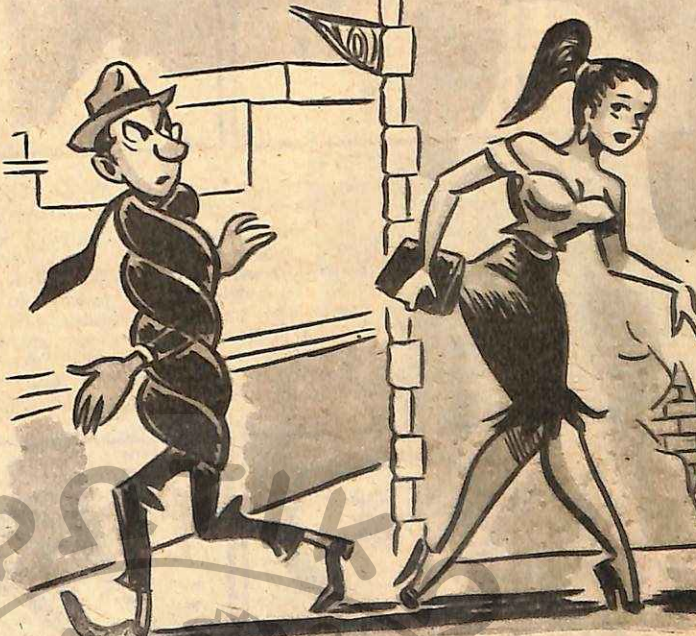
Νά... πιής μιά κοπέλλα στο ποτήρι!...

Ν' άργη στο ραντεβού της και να κάθεται σε άναμμένα... κάρβουνα!

Νά είσαι τόσο έξυπνος, που να πιάνης πουλιά στον... άέρα!

Νά σε... στρίψη ή φιλενάδα σου!...

Νά πās να... σκοτώσης το καινούργιο σου κοστούμι!

Νά πάρης τὸ... λεωφορείο για τὸ σπίτι σου!...

12 χτενίσματα για το καλοκαίρι

Πώς θα διαλέξετε εκείνο που σας ταιριάζει

Το καλοκαίρι δίνει την ευκαιρία στις γυναίκες να δείξουν τα μαλλιά τους και να εναρμονίσουν το χτένισμά τους με το ντύσιμό τους. 'Αλλ' είναι αυτόνομο ότι κατά τους καλοκαιρινούς μήνες το χτένισμα πρέπει να έχει κάτι το ανάλαφρο και το αερόνιο. Τα βαρεια χτενίσματα δεν ταιριάζουν με το ανοιχτόχρωμα και ελαφρά υφάσματα που φορέιτε το καλοκαίρι. Σας δίνουμε κατωτέρω μερικούς τύπους καλοκαι-

ρίκων 3. Θα χωρίσετε στη μέση τα μαλλιά σας και θα σμιζετε τα δυο κομμάτια στον τράχηλο, φτιάχνοντας ένα μικρό κότσο. Για να συγκρατήσετε αυτό τον κότσο, θα χρησιμοποιήσετε την ημέρα ένα μικρό βελούδινο φιόγκο. Για το βράδυ, μπορείτε να βάλετε μια μικρή καρφίτσα με μαργαριτάρια. 4) Το χτένισμα της εικόνας 4, που σχηματίζει μια μυτερή μπουκλα στο μέτωπο, είναι καινούριο. Λεπταίνει το πρόσωπο και του δίνει κάτι το άριστοκρατικό. Ταιριάζει σ' όλα τα πρόσωπα, ιδίως στα πλατεία.

5) 'Αν έχετε μικρό πρόσωπο, με λεπτές γραμμές, θα προτιμήσετε το χτένισμα της εικόνας 5, που θα τονώσει τα χαρακτηριστικά σας και θα ε-παυθήση τη γοητεία σας. Είναι ένα χτένισμα λιγάκι δύσκολο και που απαιτεί προσοχή και υπομονή. Θα κάμετε προηγουμένως μια καλή περιμαντ στους κροτάφους και στον τράχηλο.

6) 'Αν έχετε πρόσωπο όβάλ προς το μακρουλό, το χτένισμα της εικόνας 6, που σχηματίζει έναν ογκώδη κότσο στο πίσω μέρος, θα σας δώσει μια πολύ γοητευτική εμφάνιση. Θα το συμπληρώσετε με μερικές μπουκλές στο μέτωπο. Οι μπουκλές αυτές πρέπει να είναι άκατες και ακανόνιστες.

7) Το κυματιστό χτένισμα της εικόνας 7 ταιριάζει στα πολύ ξανθά μαλλιά. Θα χωρίσετε στα πλάγια τα μαλλιά σας σε τρία άνισα μέρη, θα οντουλάρετε τις άκρες τους και κατόπιν θα φτιάξετε με τη βούρτσα σας τον κυματισμό που δείχνει η εικόνα.

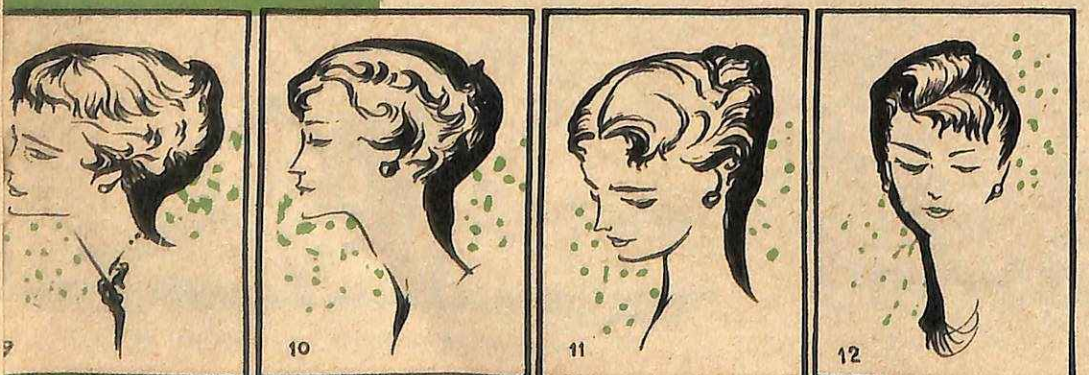
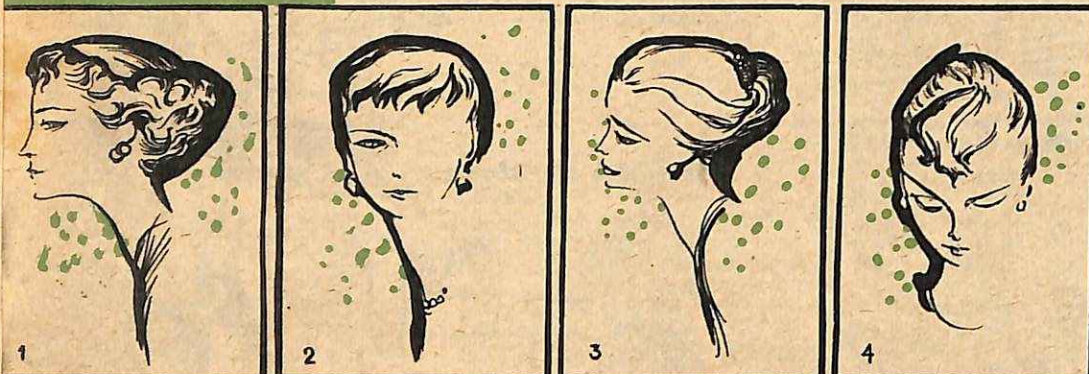
8) 'Αν έχετε κοντά μαλλιά, θα είναι δύσκολο να κάμετε ένα επιτυχημένο χτένισμα για μια βραδυή συγκέντρωσι, ένα χορό κλπ. Στην περίπτωση αυτή, θα καταφύγετε στα ψεύτικα μαλλιά, που θα προσέξετε, όμως, να έχουν την ίδια απόχρωσι με τα φυσικά. Την τούφα αυτή των ψεύτικων μαλλιών θα την στερεώσετε με μια καρφίτσα προς το μέρος του δεξιού ή του αριστερού αυτιού. Οι τούφες των ψεύτικων μαλλιών σε σχήμα βεντάλιας είναι οι ωραιότερες (εικόν 8).

9) Το χτένισμα της εικόνας 9 ταιριάζει στα νεανικά και πολύ λεπτά πρόσωπα. Θα σκορπίσετε τα μαλλιά προς τα πλάγια και θα τα αναστηλώσετε στο πίσω μέρος. Στις άκρες, εμπρός και στα πλάγια, θα φτιάξετε μικρές μπουκλές με μπαγκουτί.

10) Το χτένισμα της εικόνας 10, που τη μόδα του έλυσαν άρισαν μερικές 'Ιταλίδες σtάρ, ταιριάζει περισσότερο στα μακρουλά πρόσωπα. Θα το αποφύγετε, συνεπώς, αν έχετε πρόσωπο στρογγυλό, τετράγωνο ή συμπιεσμένο στο επάνω μέρος. 'Αν τα χαρακτηριστικά σας είναι πολύ λεπτά, θα ρίξετε μια δόξισια και πλατεία μπουκλα στο μέτωπο. Διαφορετικά, θα φτιάξετε μια μυτερή μπουκλα. Οι κομμωταί συνιστούν, προκειμένου να εφαρμόσετε αυτό το χτένισμα, να βάψετε τα μαλλιά σας προς το κοκκινωπό.

11) 'Αν έχετε στρογγυλό και κανονικό πρόσωπο, θα κάμετε μια χωρίστρα στη μέση, θα ρίξετε δυο μικρές μπουκλές στα δύο πλάγια του μετώπου και θ' αναστηλώσετε τα μαλλιά σας στο πίσω μέρος. Με τον τρόπο αυτό θα επιτύχετε ώστε τα μαλλιά να φαίνονται λιγότερο στρογγυλά από ό,τι είναι πραγματικά, (εικόν 11).

12) Το χτένισμα της εικόνας 12, που είναι πολύ πρωτότυπο, ταιριάζει στις γυναίκες που έχουν στρογγυλό πρόσωπο, αλλά με χαρακτηριστικά ακανόνιστα. Θα φτιάξετε μια εϊδέα χωρίστρα εκ δεξιών προς τα αριστερά, που θα την σταματήσετε στη μέση περίπου του κεφαλιού. Μια πλατεία μπουκλα στο άριστο μέρος. Τα μαλλιά αναστηλωμένα στο πίσω μέρος.

Εορτές και Φεστιβάλ

"Όλο αυτό το καλοκαίρι, μια περίπου τριμηνία, οι γιορτές δίνουν και παίρνουν κι' η φεστιβαλομανία... Φεστιβάλ όλες τις ώρες βλέπεις κι' όλες τις στιγμές στα παλιά τα θεάτρα μας, στις ακτές, στα θέρετρα μας, στα νησιά μας, τα πάρκα και στις κορυφογραμμές και μ' αυτή μας τη μαγία, συλλογίζεσαι συχνά, πώς αρχίζει τούτη η... τρέλλα να πηγαίνει στά... βουνά!

Πάντως τρέχει ευχαρίστως και προθύμως το κοινό στις γιορτές της 'Επιδάουρου, στις γιορτές των Μυκη (νών) και τραβούν οι μικροτάξεις και οι φτωχομισθωτές να χαρούν ιδιαίτερος των Δελφών τις εορτές... Στους Δελφούς οι μισοί τους μας τρέχουν, ήτοι κατ' εὐθείαν, (θείαν, φεστιβάλ αρχαίων έργων για να ευχαριστηθούν και με κύριο σκοπό τους να ρωτήσουν την... Πυθίαν αν θείαν τις γιορτές αδυναμία και με αν σκοπεύουν οι... μισοί τους κι' οι συντάξεις ν' αν (ξηθούν!)

Φεστιβάλ οι πάντες, ήδη, οργανώνουν συνεχώς και κατά το Ροδόνησι βάθουν πλώρη δλοταχώς, όσοι έχουν στών... ανθίαν τις γιορτές αδυναμία κι'... ανθίαν, κατά κανόνα, τους διέπει οικονομία! 'Ετσι στις γιορτές αυτές, τις λαμπρές και ζηλευτές, στην επίδειξη του πλούτου και του λόσου παραβγαίνει, της συγχρόνου κοινωνίας το... ροδόσταγμα εν γένει!

Εποχή που μας ταράζει «φεστιβαλοαλκολίκι», δεν μπορούν να μείνουν πίσω κι' οι γνωστοί της μό- (δας οικιοι) και με φεστιβάλ σχεδίων και μοντέλων τους φροντίζουν τα μυαλά τα γυναικεία καταλλήλως να κοινοποιούν... Πράγμα που υποχρεώνει τους συζύγους τους καυμένους και τους ημεμισήμους, η νομίμως μνηστευμένους, στην αγάριστη τη θέσι του κορόιδου να βρεθούν κι' απ' τη ράφτρα της καλής των, ευγενώς να... «ξη- (λωθούν»!

Μεταξύ όλων των άλλων βλέπει σήμερα κανείς και τα πολυφημιμένα φεστιβάλ της καλλονής, στα οποία παρενυλάνουν ωρισμένες κοπελλάρες... και πολλές, αναμφιδόλως αδεράπεντες τρελλάρες... Σε μια γέφυρα μπουκαρών λυγιστές και κοινιστές και θαορούν Δολομπεργίτες πώς εν' ιδίος και φινιστές, πλην ελάχιστες να φτάσουν στο Λόγγι Μπης τα κατα- (φρονούν) ενώ οι άλλες μέσ' στους δρόμους όλη μέρα παραδέρνουν!

Φεστιβάλ οικολογικών διανού' εποχή και μέσ' σ' όλα τους, βεβαίως, των Κανών κυριαρχεί όπου σπεύδει ή λεγομένη ανωτέρα κοινωνία για να δει την πρώτη ντίβα και την πιο καλή τανία... 'Όμως κι' η παραγωγή μας μέσ' σ' αυτά εκπροσωπείται και μπορείτε άρισμένως και άδιστακτα να πείτε, πώς και η κοινιστή Μαρία φτάνει μένοι των Κανών και κοντεύουμε να δούμε «Φεστιβάλ... Στραβοκανών»!

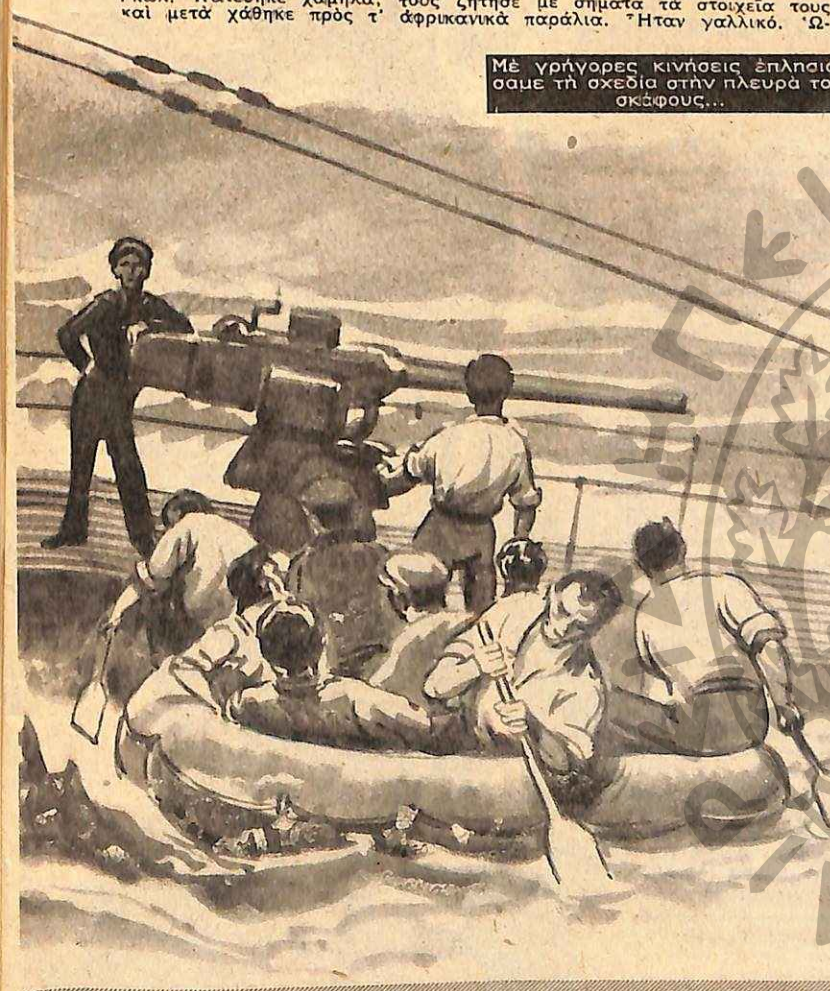
Φεστιβάλ εν κατακλείδι και γιορτές κοιτολογη- μέσ' στη γή την 'Ελληνίδα συναντας λογής - λογής και μ' αυτή την ευκαιρία κόσμος έρχεται και πάει και στα δόλια μας ταμεία παραδάνι άκουμπάει... 'Ετσι με τις παραστάσεις των αρχαίων μας δραμάτων φημιζόμαστε στο σύμπαν ως η γή των θεαμάτων και γιατρένουμε συνάμα το άνοιγονόμητό μας οικονομικό μας... δόγμα! Γιατί βέβαια υποφέρουν και ο Κώστας και ο Γιάννης, μα τη λάρδα τους περνάνε εν γιορταίς, χοροίς κι' δόγ- (μοις!)

Ευνοηφάρις
Μα Τάδρια

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΕΙΝΕ ΩΣ ΤΙΣ 28 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟΥΣ ΑΝΟΙΞΑΝ ΤΙΣ ΠΟΡΤΕΣ...
ΜΗΧΑΝΙΚΑ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥΣ ΑΝΟΙΞΑΝ ΤΙΣ ΠΟΡΤΕΣ...
ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Πητο! Οι αντίπαλοι έχουν δικαίωμα να εξοντώσουν ό ένα τον άλλον με κάθε τρόπο, με κάθε μέσον — ακόμα και πετώντας ό ένας στο κεφάλι του άλλου τον διατητή!

ΕΚΕΙΝΗ (γελεί τώρα με την καρδιά της): Είσαι παραστατικώτατος όμως!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μελαγχολικά): Δεν είναι λόγος αυτός για να γελάς... Είμαστε έλευθεροι παλαιστοί κι εμείς, κι' έτσι μαζεύουμε να αρχίσουμε τον εξοντωτικό αγώνα μας.

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν τον αρχίσαμε ακόμα;... Πάλι καλά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είμαστε έτοιμοι σου λέω... Ός τώρα είχαμε αρκεστή μόνο σε ακίνδυνες άψιμαξίες χωρίς σημασία... Ό κύριος άγώνας μας αρχίζει από δω κι' έμπρός!

ΕΚΕΙΝΗ (με μια κωμική ανατριχίλα): Άς, δηλαδή, να αρχίσουμε να βαράμε γραβιές, κλωτσιές, κουτουλιές;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Χωρίς άλλο!

ΕΚΕΙΝΗ: Και να πιανόμαστε μαλλιά με μαλλιά!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άναπόφευκτα...

ΕΚΕΙΝΗ (άποφασιστικά): Άς χωρίσουμε τότε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό λέω κι' εγώ... Πριν αρχίσουμε την έλευθερά πάλη... Πριν ρεζιλεύουμε στα μάτια του κόσμου... Πριν προσφέρουμε στους τρίτους ένα θέμα έξέλιξης και τρισεθλίου, που, εκείνους μόνον θα διασκεδάσει, έμεις δε θα κουρελιάσει και θα εξασθίσει... (Μικρή σιγή). Ύστερα Έκείνος συνεχίζει ψιθυριστά, με χαμηλωμένα τα μάτια του σε να διατάζει να την κυττάει). Και να σκεφτεί κανείς πως άρχισε ή ιστορία μας! Με τί κέφι, με τί δύναμη, με τί αίγλη! Μιά άνατολή ενός ήλιου ολόχρυσου, που μεσουράνησε ύστερα στο πιο γαλάζιο στερέωμα! Σιγά-σιγά όμως, λιγολίγο, τα αναπόφευκτα σύννεφα άρχισαν να μαζεύονται στον ουρανό της έρωτικής ζωής μας, να πολιορκούν τον ολόχρυσον ήλιο της ευτυχίας μας! Όσοι, στο τέλος, το στερέωμα έγινε γκριζό από γαλάζιο, και ζέσπασε ή μόρτα πάνω από τα κεφάλια μας!

ΕΚΕΙΝΗ (διστακτικά): Άν προσποθούσαμε;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι; Να σταματήσουμε τον καιρό και να εξουδετερώσουμε τις καταστρεπτικές του ιδιότητες. Να ανατρέψουμε τους νόμους της φύσεως;... (Ζωηρά): Όχι! Δε γίνεται, και δεν πρέπει ούτε να το σκέπτεσαι. Προσβάλλεις την ευθυκρισία σου να το έλπιζες! Άν μερουμε μαζί, δε μας μένει πιά, παρά —τελευταία εξέλιξις! — ή έλευθερά πάλη!

ΕΚΕΙΝΗ (τρομαγμένη): Ά κλωτοπατινάδα, το πιάσιμο μαλλιά με μαλλιά, το καρύδιμα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (με μελαγχολική σιγουρία): Άκριδώς...

ΕΚΕΙΝΗ (άποφασιστικά): Τότε... γεία σου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γεία σου, αγαπημένη! Όνε πριν ός έξευτελισμένο τον έρωτά μας... Όνε, για να θυμάσαι ότι κάποτε ήταν όνειρο, και τώρα έτοιμάζεται να γίνει επικίνδυνο ρεζιλέμα...

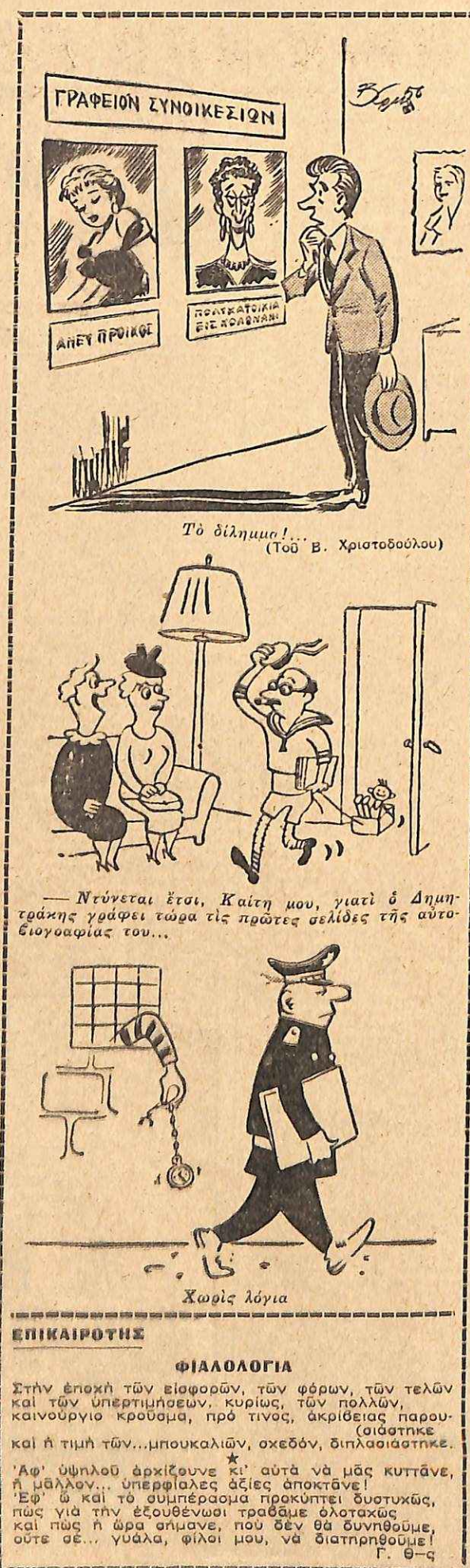
(Τη βλέπει να φεύγει με την πικρή ίκανοποίησι ότι, αν δεν έσωσε τον έρωτά τους, τουλάχιστον κατάφερε να σφην την άξιοπρέπεια του...)

ΚΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ
Παρεράματα

Ό διάλογος του φύλλου 923 με τον τίτλο «Αντικειμενική και υποκειμενική όμορφιά» έχει γίνει ακατάληπτος έξ αιτίας ενός τυπογραφικού λάθους: Ένα άνεξηγτο «αυθενούν» έχει τυπωθεί στον στίχο 24 της σελίδας 20, που καταστρέφει όλη την έννοια...

Ξαναγράφω τη φράσι που δεινοπαθήσε, όπως έγραφε, κι' όχι όπως δημοσιεύτηκε:

«...Τα δικά του τα φτερουγίσματα (του έρωτος) σκίζονε την όλημια γαλήνη του δελτινίου, οι δίκες του προτροπές και παραινήσεις κάνουνε τα διάφορα έτεροφυλα πλάσματα να κυνηγάνε τις γραφικές όμορφες —να, πάρε για παράδειγμα έμεις τους δύο— όχι μόνο για να θαυμάσουνε την όμορφιά της έσοχής, αλλά, κυρίως για να χοροδύνε την ευτυχία της έρημιάς.»

Το άρχαιότερο ΕΡΠΕΤΟ

Ά χελώνα ύπηρχε πριν άπό τους δεινοσαύρους

Έδώ και 100 εκατομμύρια χρόνια, κυριαρχούσαν στη γη οι δεινοσαυροί και άλλα τεραστία έρπετα. Όλ' αυτά χάθηκαν, πριν από 50 εκατομμύρια χρόνια, έκτοπιμένα από τα θηλαστικά που είχαν άρχισι να έπικρατούν.

Πολύ πριν από τους δεινοσαύρους έμεις, ύπηρχαν οι χελώνες. Οι έπιστήμονες υπολογίζουν ότι τα ζώα αυτά πρωτοεμφανίστηκαν πριν από 100 εκατομμύρια χρόνια. Κι' όμως διατηρούνται ακόμη, και μάλιστα είναι αρκετά διαδεδομένα στον κόσμο, ιδίως δε στις θερμές και τις εύκρατες χώρες.

Ανήκουν στα σπονδυλωτά —όπως και ό άνθρωπος — αλλά έχουν έπιπλέον ένα γερό όστρακο που σκεπάζει ολόκληρο το σώμα τους κι' έχει δύο άνοιγματα έμπρός και πίσω από να βγαίνουν το κεφάλι, ή ουρά και τα πόδια.

Ό βώρακας αυτός δυσκολεύει βέβαια τη χελώνα στις κινήσεις της, της εξασφαλίζει όμως μία θαυμάσια προστασία. Σ' αυτό ίσως όφειλεται το ότι επέζησε επί τόσα εκατομμύρια χρόνια κι' αντιμετώπισε νικηφόρα τους έχθρους που την άπειλούσαν.

Όπως όλα τα έρπετα, και ή χελώνα είναι ζώο ψυχράιομο, άνικανο να ρυθμίσει τη θερμοκρασία του σώματός του, που άνεδοκατεβαίνει επομένως άνάλογα με την εξωτερική. Τis κρύες λοιπόν ήμέρες, το σώμα της χελώνας έχει τόσο χαμηλή θερμοκρασία, ώστε όλες οι αντίδράσεις της έπιβραδύνονται. Κινείται τότε πολύ άργά και σταματάει σχεδόν ή αύξησι των ιστών του σώματός της.

Οι χελώνες γεννάνε αυγά, σαν τα πουλιά. Το σόφλι όμως των αυγών αυτόν μοιάζει με λεπτό δέρμα.

Έφόσον το σώμα της χελώνας δεν έχει φυσική θερμότητα, δεν μπορεί να κλωσήσει τ' αυγά της. Τα θάβει λοιπόν στην άμμο ή σε μαλακό χώμα, για να τα κρύψει και να τα προστατέψει. Ύστερα παύει πιά να ενδιαφέρεται γι' αυτά. Μένουν εκεί, θαμμένα, ώσπου να έκκολαφθούν με τη ζέση του ήλιου και να βγούνε χελωνάκια, που είναι... πεντάρφανα!

Οι περισσότερες χελώνες αγαπώνε το νερό και ώρισμένα είδη τους ζουν μέσα σ' αυτό. Οι θαλάσσιες χελώνες μάλιστα έχουν πτερύγια στη θέσι των ποδιών, που τα μεταχειρίζονται σαν κουτιά.

Οι χελώνες γενικά είναι φυτοφάγα ζώα — μολοντί τρώνε και μικρά ζώα. Οι θαλάσσιες όμως τρέφονται ιδίως με καλαμαράκια και με όλα τα είδη των όστρακοδέρμων...

Άν έχετε κήπο, περιφραγμένο, μπορείτε ν' άπολύσετε μέσα σ' αυτόν μία χελώνα. Δεν πρόκειται να βλάψει καθόλου τα φυτά. Άπεναντίας, θα τα καθαρίσει από τα βλαβερά έντομα.

Το τσίξιμά της είναι εύκολο, με γρασίδι, καρότα, λάχανα, φύλλα μαρούλιου, και γενικά ό,τι τρώνε και τα κουνέλια.

Προσέξτε όμως να μην της λείψη ποτέ το νερό, άφθονο και καθαρό. Της είναι άπαραίτητο.

Τα φθινόπωρο, θα βυθισθί σε νάρκη. Άν ύπάρχει κανείς μεγάλος σωρός κοπριάς στο βάθος του κήπου σας, θα χωθή εκεί μέσα και θα μείνη ολόκληρο το χειμώνα σε μία σερτική ζέση. Άλλοιώς, μπορείτε να την βάλετε μέσα σ' ένα μεγάλο κουτί, γεμάτο με ξερά χόρτα και άχυρα, και να την άφισετε σε κάποιο προφυλαγμένο μέρος του κήπου.

Η ΑΘΗΝΑ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΙΩΝΑ

Έντυπώσεις του Γουσταύου Φλωμπέρ και του φίλου του Ντυκάν

ΜΕΤΑΞΥ των περιηγητών που έπισκέφθηκαν την Άθήνα πριν από έναν αιώνα συγκαταλέγονται και δύο νέοι Γάλλοι: ό Μάξιμος Ντυκάν και ό Γουσταύος Φλωμπέρ. Και οι δύο πήραν κατόπιν έξαιρετική θέσι στα γαλλικά γράμματα. Ό Ντυκάν έγινε ακαδημαϊκός και ό Φλωμπέρ γνωστότατος με τα φιλολογικά του έργα.

Οι δύο φίλοι έφυγαν από τη Γαλλία το φθινόπωρο του 1849 και άφου ταξίδεψαν στην Αίγυπτο και στην Τουρκία έφθασαν στον Πειραιά τις τελευταίες ήμέρες του 1850. Για να είναι άσφαλέστερο στο ταξίδι τους —ιδίως στην Αίγυπτο και την Τουρκία, που βρισκόταν σε ημιαγρία κατάστασι— οι δύο Γάλλοι έπληραν μία έπίσημη άποστολή. Ένοσείται χωρίς καμιά άμοιβή. Οι καλοπληρωμένες άποστολές είναι έφουρεσι των τελευταίων δεκαετηρίδων. Και εις μόν τον Ντυκάν άνεθεσε το υπουργείο της Παιδείας να μελετήσει τα γράμματα και τις... έπιστήμες στην Άνατολή, εις δε το Φλωμπέρ, το υπουργείο Γεωργίας και Έμπορίου, να μαζέψει πληροφορίες χρήσιμες για τι έμπορικά έπιμελητήρια της Γαλλίας.

Η Κωνσταντινούπολι ήταν ό τελευταίος τους σταθμός, ύστερ' άπ' ένα περιπετειώδες ταξίδι στην Άνατολή. Η Πόλη, όπως μας πληροφορεί ό Ντυκάν, ήταν γεμάτη από πολιτικούς φυγάδες, Ούγγρους, Πολωνούς και Ιταλούς, που είχαν καταφύγει εκεί από τα έπαναστατικά κινήματα, που είχαν γίνει στην Κεντρική Ευρώπη τα δύο τελευταία χρόνια. Και προσθέτει ότι ή Κωνσταντινούπολι τα χρόνια εκείνα ήταν «ρυπαρά, παραμελημένη και ή διαμονή το χειμώνα ένεκ' του κρύου, της ομίχλης, της ύγρασίας και της λάσπης δεν ήταν διόλου εύχρηστη».

Άπό την Πόλη έπληραν το γαλλικό ατμόπλοιο της γραμμής «Μίντωρ» και έφθασαν στο Πειραιά. Το πλοίο όταν μπήκε στο λιμένα άνέδρασε την κίτρινη σημαία γιατί είχε προσεγγίσει στην Κωνσταντινούπολι και στη Σμύρνη, όπου ένημευσε ή χολέρα. Και οι ταξιδιώτες έπρεπε να υποστούν «καθαρά» στο λοιμοκαθαρτήριο του Πειραιά.

Η «καραντίνα» κράτησε τέσσερες ήμέρες. Άφου τους έκάπνισαν με θειάφι, που έθωρείτο την έποχή εκείνη το δραστηκότερο άπολυμαντικό, τους άπομόνωσαν σ' ένα φρεσκοβαμμένο με ασβέστη δωμάτιο. Και μόνο την πέμπτη ήμέρα τους άφησαν έλευθέρους ν' άνέβουν στην Άθήνα.

Η συγκοινωνία της πρωτεύουσας με τον Πειραιά γινόταν με άμαξια, που τα οδηγούσαν φουστανελλοφόροι και βρακάδες άμαξαδες. Και καθώς έγραφε κάποιος περιηγητής την έποχή εκείνη, «οι άμαξάδες του Πειραιώς έδιναν περισσότερο την έντύπωσι παλαιμάχων άγωνιστών, οι άποιοι όμως αντί για όπλο κρατούσαν στο χέρι καμυτσίκι».

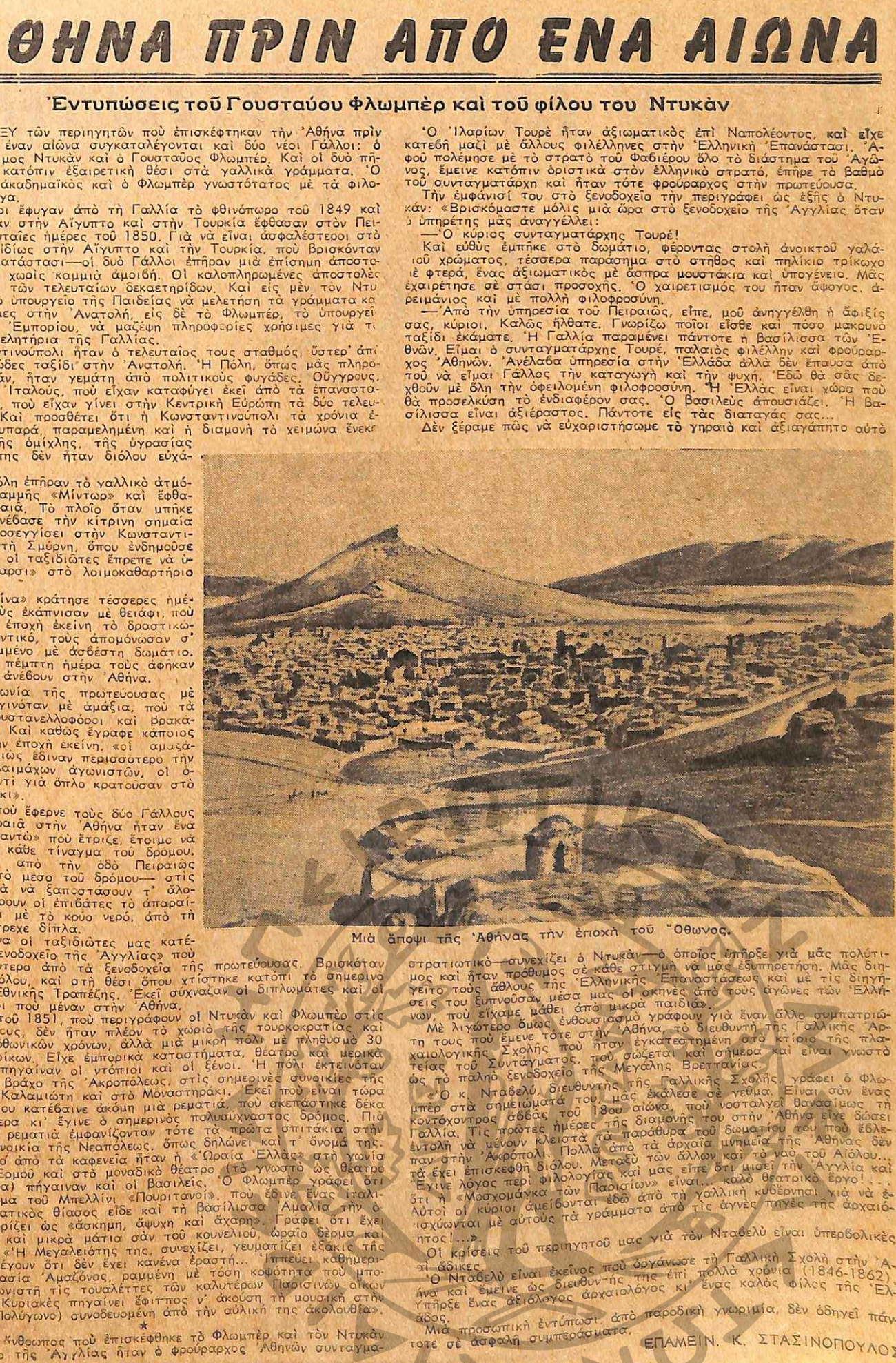
Το άμάξι που έφερε τους δύο Γάλλους από τον Πειραιά στην Άθήνα ήταν ένα παμπάλαιο «ελαντώ» που έτριζε, έτοιμο να διαρραγή, σε κάθε τίναγμα του δρόμου. Άνεβαινόντας από την οδό Πειραιώς σταμάτησε στο μέσο του δρόμου — στις παράγκες — για να ζαρωσάσουν τ' άλογα και να πάρουν οι έπιβάτες το άπαραίτητο λουκούμι με το κρύο νερό, από τη βρύση που έτρεχε δίπλα.

Σ' ην Άθήνα οι ταξιδιώτες μας κατέλυσαν στο «Ξενοδοχείο της Άγγλιας» που ήταν το καλύτερο από τα ξενοδοχεία της πρωτεύουσας. Βρισκόταν στην οδόν Αΐδου, και στη θέσι όπου χτίστηκε κατόπι το σημερινό κτίριο της Έθνικής Τραπέζης. Εκεί σήκαζαν οι διπλωμάτες και οι έπίσημοι ξένοι που μέναν στην Άθήνα.

Η Άθήνα του 1851, που περιγράφουν οι Ντυκάν και Φλωμπέρ στις άναμνήσεις τους, δεν ήταν πλέον το χωριό της τουρκοκρατίας και των πρώτων όθωνικών χρόνων, αλλά μία μικρή πόλι με πληθυσμό 30 χιλιάδων κατοίκων. Είχε έμπορικά καταστήματα, θέατρο και μερικά κέντρα όπου τηγάνιαν οι ντόπιοι και οι ξένοι. Η πόλι έκτεινόταν γύρω από το βράχο της Άκροπόλεως, στις σημερινές συνοικίες της Πλάκας, του Καλαμιώτη και στο Μοναστηράκι. Εκεί που είναι τώρα ή οδός Σταδίου κατέβαινε ακόμη μία ρεματιά, που σκεπαστήκε δεκα χρόνια άργότερα κι' έγινε ό σημερινός πολυσύχναστος δρόμος. Πιο πέρα από τη ρεματιά εμφανίζονταν τότε τα πρώτα σπιτάκια στην καינוργία συνοικία της Νεαπόλεως, όπως δηλώνει και τ' όνομά της.

Το καλύτερο από τα καφενεία ήταν ή «Όραία Έλλάς» στη γωνία Αΐδου και Έρμου και στο μοναδικό θέατρο (το γνωστό ως θέατρο Μπουκούρα) πηγαιναν και οι βασιλείς. Το μελόδραμα του Μπελλίνι «Πουρτίτζο», που έδινε ένας Ιταλός κός μελοδραματικός θίασος είδε και τη βασίλισσα Αμαλία την όποια χαρακτηρίζει ως «άσκημη, άψυχη και άχαρη». Γράφει ότι εκεί θα ζανθα φρύδια και μικρά μάτια σαν του κουνελιού, ώραιο δέρμα και καλό στήθος. «Η Μεγαλειότης της, συνεχίζει, γευματίζει έξαις της ήμέρας και λέγονται ότι δεν έχει κανένα έραστή... Άππειει καθημερινώς με ένδυμασία Άμαρόνος, ραμμένη με τόσο κομψότητα που μπορεί να συναρπαστή τις τουαλέτες των καλύτερων Παρισίων, όταν μάδες... Τis Κυριακές πηγαινέι έρίτπος ν' άκούση τη μουσική στην πλατεία (το Πολύγωνο) συνοδευόμενη από την ούλική της ακολουθία».

Ό πρώτος κήρυκας που έπισκέφθηκε το Φλωμπέρ και τον Ντυκάν στο ξενοδοχείο της Άγγλιας ήταν ό φρούραχος Άθηνών συνταγματάρχης Τουρέ.

Μία άποψι της Άθηνας την έποχή του Όθωνος.

στρατιωτικό —συνεχίζει ό Ντυκάν— ό όποιος ύπηρε για μäs πολύτιμος και ήταν πρόθυμος σε κάθε στιγμή να μäs έξυπηρεήσει. Μäs διηγείτο τους άθλους της Έλληνικής Έπαναστάσεως και με τις διηγήσεις του έμπνουναν μέσα μας οι σκιές από τους άγώνες των Έλλήνων, που είχαμε μάθει από μικρά παιδιά.

Με λιγώτερο δυνάς ένθουσιασμό γράφουν για έναν άλλο συμπατριώτη τους που έμενε τότε στην Άθήνα, το διευθυντή της Γαλλικής Αρχαιολογικής Σχολής που ήταν έγκατεστημένη στο κτίριο της πλατείας του Συντάγματος, που σώζεται και σήμερα και είναι γνωστό τείας του Ξενοδοχείο της Μεγάλης Βρετανίας.

Ός το παλιό ξενοδοχείο της Γαλλικής Σχολής, γράφει ό Φλωμπέρ στα σημειώματά του, μäs έκάλεσε σε γεύμα. Είναι σαν ένας κοντογόντρος έββας του 18ου αιώνα, που νοσταλγεί θανασιώς τη Γαλλία. Τis πρώτες ήμέρες της παράθυρα του δωματίου που που έδλε- έντολη να μόνον κλειστά τα παράθυρα του δωματίου της Άθηνας δεν παν στην Άκροπόλι. Πολλά από τα άλογα και το γαύ του Αΐδου... τα έχει έπισκεφθί διόλου. Μετάφω από μäs είπε ότι μäs την Άγγλία και 'Εγινε λόγος περί φιλολογίας και μäs είπα ότι μäs την Άγγλία και ότι ή «Μοσχολάγκι» είναι... καλό θεατρικό έργο!... Αυτοί οι κύριοι άμείβονται έδώ από τη γαλλική κυβέρνησι για να έ- ισχύονται με αυτούς τα γράμματα από τις άγνες πηγές της αρχαϊότηος!...

Οι κρίσεις του περιηγητή μας για τον Νταβέλυ είναι ύπερβολικές κι' άδικες.

Ό Νταβέλυ είναι εκείνος που όργωνσε τη Γαλλική Σχολή στην Άθήνα και έμεινε ως διευθυντής της επί πολλά χρόνια (1846-1862). Άν και έμεινε ως διευθυντής της επί πολλά χρόνια, δεν άδηνει πάν- άδως.

Μία προσωπική έντύπωσι, από παροδική γνωριμία, δεν άδηνει πάν- τότε σε άσφαλή συμπεράσματα.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Τριβουλέτος βρίσκεται στο δονταίνε-πλά τον Έλβετο στρατιώτη Λούντβιχ, που, με την υπόσχεση μιας γενναίας αμοιβής του υπόσχεται ότι θα τον βοηθήσει να μπει μέσα στο παρκο. Αναλαμβάνει ταυτόχρονα να ειδοποιήσει τη Ζυλιέτ. Στο μεταξύ, ο Κοκαρντέρ ειδοποιεί τον Μανφρέδο ότι η εκτέλεση του Ντολέ θα γίνει το άλλο πρωί. Ο Μανφρέδος φεύγει άμεσα για το Παρίσι όπου συναντάται με τον Λαντεναί. Οι δύο φίλοι καταστρώνουν ένα σχέδιο για να σώσουν τον Ντολέ. Η επίθεσις για την απελευθέρωσή του πρόκειται να γίνει κατά τη μεταφορά του από τη φυλακή στον τόπο της εκτέλεσής.

— Χρησιμοποίησε αυτές τις λέξεις για να σάς δείξω όλο το σεβασμό μου προς την αγιότητα σας, είπε ταπεινά ο Μονκλάρ. — Άλλά, συγχωρέστε με για ό,τι θα σας πω, δεν νομίζω πως αυτή η θέσι σας ανήκει δικαιωματικά. Ποιος άλλος έχει μεγαλύτερα δικαιώματα από σας να καθίσει στο θρόνο του Αγίου Πέτρου; — Ποτέ! απάντησε ο Λογιόλα. Θα έχω να τη μισή από τη δύναμή μου, αν δεχόμουν την τιμή. — Όσο για την πληγή μου, μην ανησυχείτε. Ήρθα για να σας φέρω ένα ευχάριστο νέο: Ο Ντολέ καταδικάστηκε. Τα υπόλοιπα νομίζω ότι σας αφορούν...

— Καί βέβαια, είπε ο Μονκλάρ. Πότε θέλετε να τον οδηγήσωμε στην πυρά; — Αύριο, τέκνον μου. — Αύριο! — Ο Ντολέ έχει φίλους που μπορούν να τολμήσουν τα πάντα. Δεν θα ήσυχάσω, αν δεν ιδώ τις φλόγες να τυλίγουν το κορμί του.

— Άλλ' η συνθήκη είναι να μην εκτελεστεί ένας κατάδικος προτού περάσουν τρεις τουλάχιστον ημέρες από την καταδική του, είπε ο Μονκλάρ.

— Δεν μπορούμε να χάσωμε πολύτιμο χρόνο, τέκνον μου απάντησε ο Λογιόλα. Ο πρόεδρος του δικαστηρίου, άλλωστε, ετώνισε ότι η απόφασις μπορούσε να εκτελεσθεί από αύριο.

— Θα γίνει το θέλημά σας, αγιε πάτερ. — Απομένει να συζητήσωμε που θα στήσει η πυρά.

— Οι εκτελέσεις αυτού του είδους γίνονται πάντοτε στην πλατεία της Γκρέθης.

— Τό ξέρω, είπε ο Λογιόλα με συλλογισμένο ύφος. Αυτή η πλατεία είναι, όμως, πολύ μεγάλη.

— Ο Λογιόλα κι' ο αρχιδιάκος συζητήσαν πάνω από ώρα. Τό τί αποφασίστηκε κατά τη συνομιλία τους αυτή θα τό μάθωμε σε λίγο.

Άλληγή σχεδίου

— Άς ξαναγυρίσωμε τώρα στον Μανφρέδο και τον Λαντεναί, που τους άφησαμε κοντά στη γέφυρα του Αγίου Μιχαήλ.

Αυτή η γέφυρα είχε μία πόρτα σε κάθε μία από τις δύο άκρες της.

Τις πόρτες αυτές τις έκλειναν πολύ σπάνια, π.χ. όταν οι φοιτητές του πανεπιστημίου βρισκόνταν σε εξέγερσι. Κλείνονταν τις πόρτες τους εμπόδιζαν να ξεχυθούν στην πόλι και να δημιουργήσουν τα-ραχές.

Η ημέρα ανέτειλε γκρίζα και σκυθρωπή. Η ώρα ήταν περίπου έξη.

Όλοι φαντάζονταν ότι θα έβγαζαν λίγο πριν από τις έπττα τον Ντολέ από τη φυλακή της Κονσιερζερι, για να τον οδηγήσουν στην πλατεία της Γκρέθης, που βρισκόταν σε μικρή απόστασι.

Στις έξιμισι, διακόσιοι ίππείς βγήκαν από τη μεγάλη αυλή της φυλακής και παρατάχθηκαν σαν σε μάχη.

Έπειτα από τους ίππείς, άλλοι στρατιώτες έβγαλαν έξι τρία μικρά κανόνια κι' άρχισαν να τα στήνουν.

— Πλησιάζει η στιγμή, είπε ο Λαντεναί στο Μανφρέδο.

Οι στρατιώτες, άφου έστησαν τα κανόνια, τα γέμισαν με προσοχή και διευθύναν τις κάννες τους προς τό μέρος του πληθους που είχε συγκεντρωθή μπροστά στη φυλακή.

Αυτή η επίδειξι έκαμε πολλούς από εκείνους που είχαν έρθει για να παρακολουθήσουν τό θέαμα να φύγουν. Μόνον οι φίλοι του Μανφρέδου και του Λαντεναί δεν κινήθηκαν από τη θέσι τους.

Όκτώ λόχοι παρατάχθηκαν σε λίγο προς τό μέρος της γεφύρας του Αγίου Μιχαήλ. Οι στρατιώτες αυτοί είχαν μαζί τους έξι κανόνια.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Τό φλέγον θέμα

«Άρθρα σωτήρων κι' έκπομπές, κόσμος, συνέλεια, χαλάει και με της υπομνήσε τις... μπουμπές το καυκάλο μας πιπιλάνε... Με παραμύθια νερούλα, κάθε στιγμή μας βαυκαλίζουν και της Ειρήνης τα καλά όλο και μας εξασφαλίζουν!»

Τά όπλα τά πυρηνικά πλείστοι τρανοί τά καταδιόζουν και για τά πυρομαχικά πυρίνους λόγους αραδεύουν! «Όχι! φωνάζουν σθεναρώς, να μη κυθή καινούργιο αίμα» κι' υποστηρίζουν... φλογεράς της «Συνυπέρβσεως» τό θέμα!

Μά, δυστυχώς, τέτοιο βιολι στο... βρόντο πάει, αίσίως κι' όντως κι' ανελλιπώς μας άπειλεί της μπόμπας της ατομικής ό βρόντος. Γιατί ή πετρελαιοπηγή τον πρώτο ρόλο παίζει πλέον και τρέμει σύμπασα (ή γή την πυρκαγιά των... (πετρελαίων!)

Γι' αυτό, αν θέλουν (οί λαοί να μη καθούν απ' (τον πλανήτη, πρέπει για πάντα (κι' έσσει ν' άφοσιωθούν στον (ρητινίτη! Γιατί με μία μισο- (καδιά, είτε με μία όκα πα- (φτιάσει, με μιάς (χρυσή καρδιά, μά και συνυπαρξί (ώρα!)

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Οι πόρτες της γεφύρας, έξ άλλου, ήταν κλειστές.

— Τί σημαίνουν όλα αυτά; ρώτησε ο Λαντεναί.

Την ίδια στιγμή, η καμπάνα του Αγίου Γερμανού άρχισε να χτυπά πένθιμα. Την ακολούθησε η καμπάνα της Παναγίας, έπειτα του Αγίου Ευσταθίου και κατόπιν πολλών άλλων εκκλησιών.

Ακούστηκαν ταυτόχρονα πένθιμες ψαλμωδίες.

Ήταν φανερό ότι ή πομπή είχε βγή από κάποια πλάγια πόρτα της φυλακής. Άλλά που, λοιπόν, διευθυνόνταν;

— Κατάρα! βρυχήθηκε ο Λαντεναί. Γιατί άλλαξαν τό αρχικό σχέδιο;

Έκείνη τη στιγμή, ένας άνθρωπος τον έπιασε από τό μπράτσο. Ήταν ο Κοκαρντέρ.

— Έρχομαι από την πλατεία της Γκρέθης, του είπε. Δεν υπάρχει εκεί ούτε ό δημιο, ούτε οι βοηθοί του, ούτε στρατιώτες. Φαίνεται πως τον πηγαίνουν κάπου άλλο.

Ο Λαντεναί έσφιξε τις γροθιές του. Πιό ψυχραιμος, ο Μανφρέδος προσπάθησε να καταλάβη από που προέρχονταν οι ψαλμωδίες.

— Στην πλατεία Μωμπέρ! φώναξε ξαφνικά.

Έκατοντάδες στόματα επανέλαβαν αυτή την κραυγή:

— Στην πλατεία Μωμπέρ!

Η πλατεία Μωμπέρ βρισκόταν στην απέναντι όχθη του Σηκουάνα.

Γιά να φτάσουν εκεί, έπρεπε να περάσουν τη γέφυρα του Αγίου Μιχαήλ.

Άλλ' αυτό ήταν αδύνατο. Οι στρατιώτες που φρουρούσαν λόγους έτοιμάσαν κι' όλας τά άρκελούζια τους.

Ο Λαντεναί άρχισε να τρέχη σαν τρελός.

Καί, ξαφνικά, μία ιδέα πέρασε από τό μυαλό του.

— Ακολουθήστε με! ούρλιαξε.

Διασκέλιζε τό μικρό προτεχίσμα της όχθης και ρίχτηκε μέσα στο ποτάμι.

Ο Μανφρέδος έκαμε τό ίδιο, έπειτα ό Κοκαρντέρ κι' ό Φανφάρ. Έκατοντάδες άλλοι τους ακολούθησαν.

Τό θέαμα ήταν υπέροχο και τρομερό. Έπειτα από λίγο, όλο αυτό τό μαινόμενο πλήθος έβγαίνει στην απέναντι όχθη.

Άπάνω στην πυρά

Δυό χιλιάδες στρατιώτες και πεντακάσιοι μοναχοί ώδηγοσαν τό Στέφανο Ντολέ προς την πλατεία Μωμπέρ.

Ο Ίγνάτιος Λογιόλα, έπειτα από την άποτυχία της επιθέσεως εναντίον της Αυλής των Θαυμάτων, δεν είχε καμμία έμπιστοσύνη στα μέτρα των άρχων. Σκέφτηκε, λοιπόν, πως έπρεπε να ξεγελάσει εκείνους που θα δοκίμαζαν τυχόν να του πάρουν μέσα από τά χέρια τη λεία του.

Τό σχέδιό του ήταν απλό. Άφησε να διαδοθή ή φήμη ότι θα έκαιγαν τον Ντολέ στην πλατεία της Γκρέθης. Και ταυτόχρονα διάταξε να στήσει εκεί μία επιβλητική πυρά.

Από τό άλλο μέρος, όμως, έδωσε έντολή να συγκεντρωθούν άφθονα ξύλα σ' ένα ώρισμένο σημείο, στη δεξιά όχθη του Σηκουάνα. Από κει, τά ξύλα αυτά μεταφέρθηκαν τη νύχτα στην πλατεία Μωμπέρ. Η εργασία για τό στήσιμο αυτής της πυράς άρχισε μόλις στίς τρεις μετά τά μεσάνυχτα. Στίς έξι όλα ήταν έτοιμα.

Τά συμπληρωματικά μέτρα που πήρε ό Μονκλάρ — ό αρχιδιάκος έκινητοποίησε ολόκληρη σχεδόν τη στρατιωτική δύναμη που υπήρχε στο Παρίσι — καταδικάζαν προκαταβολικά σε άποτυχία κάθε άπόπειρα για την απελευθέρωσι του Ντολέ.

Μετά την άνάγνωσι της καταδικαστικής

αποφάσεως, ό Ντολέ ώδηγήθηκε από τη μυστική διόδο στη φυλακή της Κονσιερζερι.

Κατά τις έπττα, ό Ζυλ λε Μαχού μπήκε στο κελλί του και του είπε ότι ήταν πρόθυμος να ίκανοποιήση κάθε επιθυμία του.

— Θέλετε να σάς σερβίρω ένα καλό δείπνο, με άφθονα όρεκτικά και φρούτα; του είπε. Θα σάς δώσω όσες μπουκάλες θελήσετε από τό εξαιρετο κρασί που έχω στην κάβα μου.

Ο Ζυλ λε Μαχού έκανε τη σκέψι πως ένας έτοιμοθάνατος δεν μπορούσε να επιθυμή τίποτε καλύτερο από ένα πλούσιο φαγητό κι' από μερικές μπουκάλες έκλεκτό κρασί.

Γι' αυτό, ή έκπληξι του ήταν πολύ μεγάλη όταν άκουσε τον Ντολέ να του απαντά:

— Εύχαριστώ. Τό ψωμί μου μου φτάνει.

— Τί επιθυμείτε λοιπόν;

— Να μ' αφήσετε να κοιμηθώ, γιατί είμαι πολύ κουρασμένος.

Ο Ζυλ λε Μαχού άνασήκωσε τους ώμους του κι' έπειτα από μερικές στιγμές βγήκε από τό κελλί.

Ο Στέφανος Ντολέ ξαπλώθηκε τότε πάνω στον άχυρένιο σωρό, που του χρησίμευε για κρεβάτι κι' έκλεισε τά μάτια.

Άλλά δεν κοιμήθηκε.

Χίλιες σκέψεις στριφογυρίζαν άδιάκοπα μέσα στο μυαλό του. Συλλογιζόταν τη γυναίκα του, την κόρη του, τό έργο του που θα τό άφηνε μισοτελειωμένο...

Κατά τις πέντε, τό πρωί, ό Ζυλ λε Μαχού ξαναμπήκε στο κελλί του.

— Ένας κληρικός τον συνάδευε.

— Τέκνον μου, είπε ό κληρικός αυτός στον Ντολέ, ήρθα για να σάς φέρω την ύστατη παραμύθια που ή μητέρα μας, ή εκκλησία, παρέχει σ' όλα τά τέκνα της, άκόμη και τά πιο άνάξια.

Είχε πη αυτά τά λόγια σε τόνο ξερό και παγερό.

— Κύριε, απάντησε ό Ντολέ, έχω παρηγορηθή για την άδικία των ανθρώπων εις βάρος μου. Δεν έχω άνάγκη, λοιπόν, από την ένίσχυσι σας. Λυπούμαι είλικρινώς γιατί σάς έβαλαν σε κόπο...

— Πά! είπε ό κληρικός. Δεν θέλετε, τη στιγμή που πρόκειται να έμφανισθήτε μπροστά στο Θεό, να όμολογήσετε τις πλάνες και τά σφάλματά σας;... Θα σάς δώσω άφεισι άμαρτιών...

— Είναι περιττή, απάντησε ό Ντολέ. Τό θέλετε, είτε όχι, όμως, θα άκούσετε τη νεκρώσιμη ακολουθία!

— Δεν τό θέλω! είπε ό Ντολέ. Κι' αν επιθυμήτε να με άναγκάσετε σ' αυτό, θα πρέπει να με πάτε με τη βία στην εκκλησία.

Ο κληρικός έκαμε τό σημείο του σταυρού. Την ίδια στιγμή, οι φρουροί που είχαν μπει μαζί με τον Ζυλ λε Μαχού ρίχτηκαν πάνω στον Ντολέ, του έδεσαν τά χέρια και τά πόδια και τον σήκωσαν στους ώμους τους.

Έπειτα από λίγο, άρχισε μέσα στο μικρό παρεκκλήσιο της φυλακής ή νεκρώσιμη ακολουθία.

Είχαν ρίξει μπρούμυτα τον Ντολέ στο δάπεδο κι' οι μοναχοί είχαν σχηματίσει έναν ολόμαυρο κλοιό ολόγυρά του. Οι άνθρωποι αυτοί έφελαν με μανία τά νεκρώσιμα τροπάρια, σαν να δοκίμαζαν μία έξαιρετική χαρά που τους δινόταν ή εύκαιρία να φωνάζουν αυτά τά ανθρώπου που ήταν άκόμη ζωντανός. Τά μάτια τους έλαμπαν από κακία και μίσος.

Όταν τελείωσε ή νεκρώσιμη ακολουθία, έβγαλαν τον Ντολέ από τό παρεκκλήσιο και του έλυσαν τά πόδια. Άλλά του έσφιξαν πια πολύ τά χέρια.

Η πένθιμη πομπή σχηματίσθηκε άμέσως.

Προηγούντο τά λάβαρα και οι μεγάλοι Έσταυρωμένοι των διάφορων μοναχικών ταγμάτων και ακολουθούσαν έπειτα αντιπροσωπευτές απ' αυτά. Άνάμεσα σ' αυτές τις αντιπροσωπευτικές ξεχώριζαν εκείνες των γυναικών μοναχικών ταγμάτων. Οι μοναχές που τις άποτελούσαν φορούσαν μεγά-

λους λευκούς γιακάδες και καπέλλα λευκά επίσης.

Ακολουθούσε έπειτα ό Ντολέ.

Πλάι του βάδιζε ένας μοναχός, που ό σοφός τον είχε προέξει και μέσα στην εκκλησία.

Ο μοναχός αυτός δεν έφελνε. Τό βλέμμα του, άνάμεσα από τις δυό τρύπες της κουκούλας, ήταν στριγγμένο άδιάκοπα πάνω στον Ντολέ. Ήταν ένα βλέμμα ειρωνικό και ταυτόχρονα θριαμβευτικό.

Ακολουθούσαν πίσω κι' άλλοι μοναχοί, που κρατούσαν στα χέρια τους μεγάλα άναμμένα κεριά.

Μόλις ξεκίνησε ή νεκρική πομπή, οι καμπάνες των εκκλησιών άρχισαν να χτυπάνε πένθιμα.

Ο Ντολέ βάδιζε με σταθερό βήμα. Εί- ναι ζήτημα αν πρόσεξε ότι ή πομπή, αντί για την πλατεία της Γκρέθης, διευθυνόταν προς την πλατεία Μωμπέρ.

Μακριά, από τό μέρος της γεφύρας του Αγίου Μιχαήλ, άκούγονταν ένα υπόκωφο βουή.

Στους δρόμους από όπου περνούσε ή πομπή είχαν συγκεντρωθή πολλοί από τους φοιτητές του πανεπιστημίου και τους επαγγελματίες που είχαν τά μαγαζιά τους στο μέρος αυτό της πόλεως. Η μεγάλη μάζα του λαού, όμως, έμεινε μακριά, γιατί ή γέφυρα του Αγίου Μιχαήλ, από όπου θα μπορούσε να περάσει τό πλήθος για να τρέξει στην πλατεία Μωμπέρ, ήταν κλεισμένη.

Κάπου - κάπου, άκούγονταν φωνές θυμού ή άγανακτήσεως. Μερικοί φοιτητές κατάρσθηκαν δυνατά τον πρόεδρο Φαί που είχε εκδώσει την καταδικαστική άπόφασι.

Ο μοναχός που βάδιζε πλάι στον Ντολέ, είπε τότε με ειρωνικό τόνο:

— Τό πλήθος λυπάται τό δυστυχισμένο Ντολέ.

Ο Ντολέ άναγνώρισε άμέσως τη φωνή του Λογιόλα.

— Ήμουν βέβαιος ότι για τίποτε στον κόσμο δεν θα θέλατε να χάσετε ένα παρόμοιο θέαμα, απάντησε. Θα ίδητε, λοιπόν, πως έφει να πεθαίνη ένας άνθρωπος που δεν φοβάται τίποτε. Ούτε και σάς!

Βγήκαν σε λίγο σε μία μικρή πλατεία που γέμιζε άμέσως από στρατιώτες και μοναχούς.

Ο δήμιος κι' οι βοηθοί του περικύκλωσαν τον κατάδικο και θέλησαν να τον βοηθήσουν για ν' ανεβή τη μικρή σκάλα που ώδηγοσε πάνω στο σωρό των ξύλων.

Άλλ' ό Ντολέ τόους σταμάτησε με τό βλέμμα του.

— Δεν χρειάζομαι τη βοήθειά σας, είπε. Κι' άρχισε ν' ανεβαίνει τη σκάλα, μ' όλο που τά δεμένα χέρια του εμπόδιζαν τις κινήσεις του. Όταν έφτασε στο έπάνω μέρος του σωρού, πήγε μόνος του κι' άκούμπησε στο στυλό.

Ο δήμιος τον έδεσε πάνω σ' αυτόν μ' ένα σχοινί, που τό τυλίξε πολλές φορές γύρω στο σώμα του.

Ο Ντολέ θέλησε εκείνη τη στιγμή να μιλήσει.

Άλλά, σ' ένα νεύμα του Λογιόλα, οι μοναχοί άρχισαν να ψέλνουν τό «έκ βαθέων» με μία άγρια χαρά. Κανείς δεν μπόρεσε ν' άκούσει τίποτ' από όσα έλεγε ό δυστυχισμένος σοφός.

Ο δήμιος πήρε κατόπιν έναν άναμμένο πυρσό κι' έτοιμάσθηκε να βάλη φωτιά στο σωρό των ξύλων.

Άλλ' ό Λογιόλα του τον άρπαξε από τά χέρια του.

— Έτσι άς πεθάνουν όλοι οι έχθροί του Ίησού! είπε με βροντερή φωνή.

Κι' έγειρε τον πυρσό στα ξερά κούτσουρα που βρισκόνταν στη βάση του σωρού των ξύλων.

Οι μοναχοί μιμήθηκαν τό παράδειγμά του. Έγειραν τά άναμμένα κεριά τους προς τό μέρος του σωρού.

Ένας γκρίζος καπνός άρχισε άμέσως ν' ανεβαίνει προς τό μέρος του Ντολέ, σχηματίζοντας πολύμορφες τολύπες γύρω του.

Έπειτα από τον καπνό, άρχισαν ν' ανεβαίνουν οι φλόγες. Κυμάτιζαν γύρω στον κατάδικο σαν σημαίες κι' έγλυφαν τά μέλη του.

Η επίθεση

Άκούστηκε, ξαφνικά, ένα τρομερό βουή. — Έκατοντάδες άνθρωποι με ύψωμένα τά έγχειρίδιά τους έτρεχαν προς τό μέρος της πυράς. Μπροστά τους βάδιζαν ό Λαντεναί κι' ό Μανφρέδος. Έμοιαζαν κι' οι δυό σαν δαίμονες.

Ο Λογιόλα έχασε τό χρώμα του. Θα του έπαίρναν, λοιπόν, την τελευταία στιγμή, τη λεία από τά χέρια του;

— Πύρ! ούρλιαξε.

Ο Μονκλάρ, που στεκόταν πλάι του, έπανέλαβε τη διαταγή του.

— Πύρ! φώναξε.

Διακόσια άρκελούζια έκπυρσοκρότησαν ταυτόχρονα.

Τό πλήθος άρχισε να φεύγει πανικόβλητο. Τό πλακόστρωτο της πλατείας γέμισε άμέσως από πτώματα.

— Έμπρός! ούρλιαξε ό Λαντεναί.

Αντήχησε τότε και δεύτερη έκπυρσοκρό-

ΟΨΙΜΗ ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Όταν οι σύζυγοι Μάκ Γκούρ, στο Σαιν Λουί της Αμερικής, έλασαν τό μοναχογιό τους σ' ένα αυτοκίνητο δούτοχημα κι' έμειναν μόνοι, αποφάσισαν να υιοθετήσουν ένα παιδάκι. Συγκινημένοι λοιπόν απ' την περίπτωση, τριών μικρών Γαλλίδων, που τις είχε εγχαταλείψει ή μητέρα τους, τις έζητησαν απ' τό όρφανοστάσιο που τις είχε βάλει κι' έπέτυχαν την υιοθέτησή τους. Τώρα όμως ή μητέρα μετένοιωσε και ζητάει να πάρη πίσω τά παιδιά της. Στην εικόνα μας, ή κ. Μάκ Γκούρ με τις τρεις μικρές: την Άλσις, πρώτη από άριστερά (7 ετών), την Κλωντίν, 5 ετών, και τη Μόνικα, 6 ετών.

τησις. Καινούργια πτώματα έστρωσαν τὸ έδαφος. Ο Κοκαρντέρ κι' ο Φανφάρ έπεσαν ταυτόχρονα. Ο Μανφρέδος τραυματίστηκε στὸν ώμο καὶ σωριάστηκε μπρούμυτα πάνω στὶς πλάκες.

Ο Λαντεναί βρισκόταν τώρα σὲ ἀπόστασι μόλις μερικῶν μέτρων ἀπὸ τὴν πυρὰ. Δὲν έβλεπε πιά τὸν Ντολέ πού εἶχε έξαφανιστῇ πίσω ἀπὸ τὶς φλόγες.

Ακούστηκε, ξαφνικά, ἕνα δυνατό τρίξιμο. Ο στυλὸς έπεσε μαζί με τὸν Ντολέ πάνω στὴν πυρὰ.

Όλα πιά εἶχαν τελειώσει.

Ο Λαντεναί, ὥστόσο, προχωροῦσε πάντα. Έμοιαζε σὰν αὐτόματο. Τὸ χέρι του ἀνεβοκατέβαινε μηχανικά. Σὲ κάθε χτύπημά του ἕνας ἀνθρώπος σωριάζεται κάτω.

Καί, ξαφνικά, βρέθηκε μπροστὰ στὸν Μονκλάρ. Έπιασε τότε με τὸ ἕνα του χέρι τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου τοῦ ἀρχιδουκάτου, ἐνῶ με τὸ ἄλλο έτοιμάστηκε νὰ τὸν χτυπήσει.

Μία στιγμή ἀκόμη κι' ο Μονκλάρ θὰ σωριάζεταν νεκρός.

Ἀλλά, καθὼς ο Λαντεναί σήκωσε τὸ ἐγχειρίδιό του, ἕνα κοκκαλιάρικο χέρι έπεσε με ὀρμη πάνω στὸν ὤμο του.

Ήταν τὸ χέρι μίας γυναίκας.

Εἴκοσι στρατιῶτες ρίχτηκαν ἀμέσως πάνω στὸν Λαντεναί κι' ἀφοῦ τὸν ἀφώπλισαν, τοῦ έδωσαν γερά τὰ χέρια στὴ ράχη.

Ο Λαντεναί δὲν εἶχε ἰδῇ τὴν γυναῖκα πού τὸ χέρι της εἶχε πέσει βαρὺ πάνω στὸν ὤμο του. Ἀλλά κι' ἂν τὴν έβλεπε, εἶναι πολὺ ἀμφίβολο ἂν θὰ κατάφερε, στὴν κατάσταση πού βρισκόταν, νὰ τὴν ἀναγνωρίσει.

Ἡ γυναῖκα αὐτή, πού, με τὴν ἀπρόοπτη ἐπέμβασί της, τὸν εἶχε ἐμποδίσει νὰ σκοτώσει τὸν ἀρχιδουκάστῃ, ἦταν ἡ τσιγγάνα.

Αἰτίαις χάριτες

Ο Μονκλάρ έρριξε μιά ματιά στὴν τσιγγάνα. Ήταν ἡ δεύτερη φορά πού τὸν έσωζε. Καὶ τὸν έσωζε καὶ πάλι ἀπὸ τὸν Λαντεναί.

Έσκυψε πρὸς τὸ μέρος της.

— Τί θέλεις; τὴ ρώτησε.

Αὐτὸ έσήμανε: «Πῶς θέλεις νὰ σ' ἀνταμείψω πού με έσωσες».

Ἡ τσιγγάνα ἀπάντησε δυνατά:

— Ζητάω νὰ δώσετε χάρι σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο.

Έδειχνε με τὸ χέρι της τὸν Λαντεναί.

Ο νέος, περιτριγυρισμένος ὅπως ἦταν ἀπὸ στρατιῶτες, δὲν τὴν εἶχε ἰδῇ ἀκόμη. Ἀλλ' ἀναγνώρισε τὴ φωνή της καὶ γύρισε πρὸς τὸ μέρος της.

Ένας στρατιώτης, νομίζοντας πῶς ἤθελε νὰ φύγῃ, τοῦ έδωσε τότε ἕνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι.

Ο Λαντεναί έπεσε λιπόθυμος. Ἀλλ' ἡ τελευταία του σκέψι, προτοῦ σωριάστῃ κάτω, ἦταν:

«Φτωχὴ τσιγγάνα! Έτρεξε γιὰ νὰ με σώσῃ!»

Ο ἀρχιδουκάστῃς, ἀκούοντας τὴν αἰτησί της, σοφίστηκε τὰ φρούδια.

— Όχι, εἶπε κουνώντας πρὸς τὰ πίσω τὰ κεφάλι του.

— Αὐθέντα, παρακάλεσε ἡ τσιγγάνα, κάμετέ μου τὴ χάρι νὰ με δεχθῆτε στὸ σπίτι σας.

— Καλά, εἶπε ὁ Μονκλάρ. Έλα ἀπ.ψε κατὰ τὶς ἐννῆδες.

— Σὰς ζητάω γιὰ χάρι νὰ μὴν διατάξετε τίποτε ἐναντίον τοῦ Λαντεναί, προτοῦ μ' ἀκούσετε, συνέχισε ἡ τσιγγάνα.

— Καλά, ξαναεἶπε ὁ Μονκλάρ.

Ἡ τσιγγάνα έφυγε βιαστικά.

Όσο γιὰ τὸν Λαντεναί, τὸν έρριξαν μέσα σ' ἕνα κάρρο, πού τὸ περιστοίχισαν καμνίστριά τριανταρὶά ἑφῆπτοι.

— Στὸ μέγαρό μου! διέταξε ὁ Μονκλάρ. Τὸ μέγαρο τοῦ ἀρχιδουκάτου εἶχε καμνίστριά εἰκοσαρία καλλιὰ, πού δὲν ἦταν οὔτε καλύτερα οὔτε χειρότερα ἀπὸ ἐκεῖνα τῆς Κονσιερζερί, τοῦ Σατελέ ἢ τῆς Βαστίλλης.

Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ έβαλαν τὸν Λαντεναί. Τὴν ἴδια περίπου ὥρα, ὁ Μανφρέδος συνήλθε ἀπὸ τὴν λιποθυμία του κι' ἀνοίξε τὰ μάτια του. Βρισκόταν μέσα σ' ἕνα ἀθλιο δωμάτιο, χωρὶς ἐπιπλα σχέδων. Μπροστὰ του στεκόταν μιά γυναῖκα με ἀκατάστατα μαλλιά κι' έξαλλο βλέμμα.

— Σὺ μ' έσωσες; τὴ ρώτησε.

— Έγώ; εἶπε ἡ γυναῖκα. Δὲν ξέρω... Ἡ Μεζάν κι' ἡ Μπιγκόρν σ' έφεραν ἐδῶ...

— Ποιά εἶσαι;

— Εἶμαι ἡ Μαργαρίτα, δὲν με ξέρετε; Ἡ ξανθὴ Μαργαρίτα...

Ο Μανφρέδος ψιθύρισε μερικά ἀσυνάρτητα λόγια κι' έπειτα ξανάκλεισε τὰ μάτια του. Ψηνόταν ἀπὸ τὸν πυρετό.

Όσο γιὰ τὸν Κοκαρντέρ καὶ τὸν Φανφάρ, εἶχαν εξαφανισθῇ. Κανεὶς δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ πῇ ἂν εἶχαν σκοτωθῇ ἢ εἶχαν τραυματισθῇ μόνο.

Τὸ πλήθος εἶχε ξεθαρρῆσει σιγὰ - σιγὰ καὶ πικνοὶ ὄμιλοι εἶχαν σχηματισθῇ καὶ πάλι στὴν πλατεία Μωμπέρ.

Ἡ πυρὰ έκαίγε πάντα. Ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Ντολέ διακρίνονταν μόνο ἐδῶ κι' ἐκεῖ μερικά κόκκαλα, πού ἦταν μαυρισμένα ἀπὸ τὴ φωτιά.

Οά μοναχοὶ έστεκαν πάντα γύρω ἀπὸ τὴν πυρὰ. Ἀνάμεσά τους βρισκόταν ὁ Λογιόλα. Τὸν εἶχαν φέρεῖ μιά ψηλὴ ξυλινὴ καρέκλα. Εἶχε καθίσει σ' αὐτὴν καὶ τὰ μάτια του δὲν έφευγαν οὔτε στιγμή ἀπὸ τὴ φωτιά. Θάλεγες πῶς αὐτὸ τὸ θέαμα τὸν έγοήτευε.

Κατὰ τὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, ἀπὸ τὴν πελώρια πυρὰ εἶχε ἀπομείνει μόνο ἕνας σωρός ἀπὸ κατακόκκινα κάρβουνα πού έσθυναν σιγὰ - σιγὰ.

Μιά γυναῖκα τοῦ λαοῦ εἶπε:

— Δὲ βρίσκεται ἕνας χριστιανὸς γιὰ

νὰ μαζέψῃ τὴν τέφρα αὐτοῦ τοῦ δυστυχισμένου!

Ο Λογιόλα ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια καὶ τὰ μάτια του έλαμψαν ἀμέσως.

— Κανένας οἶχος γι' αὐτὸν τὸν ἀσεβῇ καὶ τὸν αἰρετικὸ! φώναξε. Ἀδελφοί μου, μαζέψετε τὴν τέφρα του καὶ σκορπίστε τὴν στοὺς τέσσερις ἀνέμους. Δὲν τοῦ ἀξίζει χριστιανικὴ ταφή!

Στὸ σπίτι τῆς τρελλῆς

Φεύγοντας ἀπὸ τὴν πλατεία Μωμπέρ, ἡ τσιγγάνα διευθύνθηκε πρὸς τὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων. Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὴν ὁδὸ τοῦ Έλέους εἶδε μπροστὰ της δυὸ ἀνθρώπους πού κρατοῦσαν στὰ χέρια τους ἕνα εἶδος φορέου. Πάνω σ' αὐτὸ βρισκόταν ἕνας νέος με τὰ μάτια κλειστὰ καὶ τὸ πρόσωπο κατακίτρινο.

Πίσω ἀπὸ τὸ φορεῖο βάδιζαν δυὸ γυναῖκες.

Ἡ τσιγγάνα πῆγε κοντὰ στὸ φορεῖο κι' ἀναγνώρισε τὸν Μανφρέδο.

— Πέθανε; ρώτησε.

— Όχι, ἀπάντησε ἡ μιά ἀπὸ τὶς δυὸ γυναῖκες. Εἶναι χτυπημένος με σφαῖρα στὸν ὤμο κι' έχασε πολὺ αἷμα...

— Καὶ πού τὸν πάτε;

— Μά... στὸ σπίτι σου.

— Όχι, εἶπε ἡ τσιγγάνα. Θὰ λείψω ἀπὸ τὸ σπίτι μου σήμερα... Ἰσως καὶ αὔριο...

Κι' έπειτα, δὲν πρέπει νὰ τὸν πατε στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων. Μπορεῖ νὰ τὸν βροῦνε ἐκεῖ...

Εἶμαι καμπούρες στιγμὲς συλλογισμένη. Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ πῇ τί γινόταν μέσα στὴν ψυχὴ της; Τὰ μάτια της έλαμπαν παράξενα...

— Πηγαίνετε τὸν στὸ σπίτι τῆς Μαργαρίτας, εἶπε ξαφνικά.

— Τῆς Μαργαρίτας τῆς τρελλῆς; τὴ ρώτησαν τρομαγμένες οἱ δυὸ γυναῖκες.

— Ναι... πρέπει νὰ τὸν πάτε στὸ σπίτι τῆς Μαργαρίτας, ἀπάντησε ἡ τσιγγάνα. Ὑπάρχει ἕνας σοδαρὸς λόγος γι' αὐτό...

— Εἰς δὲν ξέρετε, ἀλλ' ἐγὼ ξέρω!

Οἱ δυὸ γυναῖκες ἀλληλοκυκλιτῆχται τρομαγμένες. Ἀλλὰ τί μποροῦσαν νὰ πουν; Ἡ τσιγγάνα ἦταν σὰν μητέρα τοῦ Μανφρέδου. Καὶ βέβαια, γιὰ νὰ μιλήσῃ, θὰ εἶχε τὸ λόγο της. Πήγαν, λοιπόν, στὸ σπίτι τῆς Μαργαρίτας κι' ἄφησαν ἐκεῖ τὸν πληγωμένο.

Όταν έφτασε στὸ σπίτι της, ἡ τσιγγάνα ἀνοίξε ἕνα συρτάρι, έβγαλε ἀπὸ ἐκεῖ ἕνα κομμάτι κιτρινωμένο χαρτί καὶ μιά πέννα ἀπὸ χίνα κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ.

Τὸ χέρι της έτρεχε με σχετικὴ εὐχέρεια πάνω στὸ χαρτί. Εκείνος πού θὰ τὴν έβλεπε ἐκείνη τὴν ὥρα θὰ δοκίμαζε μιά πολὺ μεγάλη έκπληξι.

Όταν τελείωσε, διπλώσε τὸ χαρτί, τὸ σφράγισε με βουλοκέρι κι' έτρεξε στὸ σπίτι τῆς Μαργαρίτας.

Ο Μανφρέδος εἶχε πάντοτε τὰ μάτια του κλειστὰ. Τὸν εἶχαν ξαπλώσει πάνω σ' ἕνα ἀθλιο ἀχυρόστρωμα.

— Θὰ τὸν περιποιηθῇ, εἶπε ἡ τσιγγάνα στὴν τρελλή.

— Ό, ναι, ἀπάντησε ἡ Μαργαρίτα. Με προστάτευσε μιά μέρα πού μερικοὶ κακοὶ ἄνθρωποι εἶχαν ριχτῇ πάνω μου γιὰ νὰ με σκοτώσουν...

— Καλά. Έχεις ἀνάγκη ἀπὸ λεφτά; Καί, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησῇ της, τῆς έβαλε μερικά σκουδα στὸ χέρι.

— Άκουσε τώρα, εἶπε κατόπιν στὴν τρελλή. Ο νέος αὐτὸς θὰ σε βοηθήσῃ νὰ ξεναδῆς τὴν κόρη σου.

Ἡ Μαργαρίτα έτρεξε στὴν πόρτα καὶ κατέβασε τὴ σιδερένια ἀμπάρα.

— Όποιοι τολμάει ἄς έρθῃ νὰ μοῦ τὸν πάρῃ! εἶπε.

Ἡ τσιγγάνα τῆς έδειξε τὸ χαρτί.

— Τὸ βλέπεις αὐτὸ ἐδῶ; τῆς εἶπε.

— Ναι...

— Εἶναι ἕνα γράμμα... Θὰ τοῦ τὰ δῶς οὕτως ὅταν γίνῃ καλά... ἀλλ' ὄχι πρωτότερα.

— Κατάλαβα! εἶπε ἡ τρελλή. Θὰ τοῦ τὰ δώσω μόνον ὅταν γίνῃ καλά... Όχι πρωτότερα!

Πῆρε τὸ χαρτί ἀπὸ τὰ χέρια τῆς τσιγγάνας καὶ πῆγε νὰ τὸ κρύψῃ σὲ μιά τρύπα πού βρισκόταν στὸν τοῖχο καὶ πού τῆς χρειαζόταν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια...

— Δὲν θὰ τοῦ τὸ δώσης προτοῦ γίνῃ καλά, τῆς ξαναεἶπε ἡ τσιγγάνα.

— Κατάλαβα...

«Έτσι ἔχω ὁκτὼ ἡμέρες μπροστὰ μου, ψιθύρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια της ἡ τσιγγάνα. Δὲν μοῦ χρειάζονται περισσότερες».

Έρριξε κατόπιν μιά ματιά στὸν Μανφρέδο καὶ βῆκε.

Όταν γύρισε στὸ σπίτι της, έδωσε μέσα σ' ἕνα πανὶ κάμποσα κοσμήματα, βραχιόλια, δακτυλίδια, κολλίε, παντατίφ καὶ διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα πού ἀντιπροσώπευαν ἕνα πολὺ σημαντικό ποσόν. Έπειτα γέμισε μιά δερμάτινη ζώνη με χρυσὰ νομίσματα, πού τὰ έβγαλε ἀπὸ μιά κρυψώνα κι' έδωσε αὐτὴ τὴ ζώνη κάτω ἀπὸ τὰ ρούχα της.

Ἡ σκέψις της ξαναγύριζε ἀδιάκοπα στὸν Μανφρέδο.

— Πῶς μπορέσα ν' ἀγαπήσω αὐτὸ τὸ παιδί; ψιθύρισε. Ναι, εἶναι ἀλήθεια πῶς θέλω νὰ ζήσῃ εὐτυχισμένος... Ἀλλ' ὁ Μονκλάρ πόσο πολὺ σημαντικό ποσόν. Έπειτα ὅμως, πρέπει νὰ εὐτυχίσῃ. Δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ πάρῃ πιά τὸ γιοῦ τοῦ Μονκλάρ!...

Ἡ καρδιά τοῦ Μονκλάρ, ὅμως, θὰ ματώσῃ!... Έκτός ἂν τρελλαθῇ!... Μπορεῖ κι' ὅλας νὰ πεθάνῃ στὴν στιγμή, μόλις μάθῃ τί ἔχω νὰ τοῦ πῶ.

— Όσο γιὰ τὸν Λαντεναί, ἦταν χαμένος. Ἡ τσιγγάνα δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία γι' αὐτό. Θὰ τὸν περνοῦσαν γιὰ τὸν τυπὰ ἀπὸ δικὴ καὶ θὰ τὸν καταδίκάζαν σὲ θάνατο. Σὲ τρεῖς ἢ τέσσερες ἡμέρες τὸ πολὺ, τὸ σῶμα του θὰ κρεμόταν στὴν πλατεία τῆς Γκρένδς.

Ἡ τσιγγάνα θὰ παρακολουθοῦσε τὴν έκτέλεσι καὶ κατόπιν θὰ γύριζε στὸν Μονκλάρ καὶ θὰ τοῦ έλεγε:

— Ζητάς ἀπὸ εἰκοσι καὶ πέντε χρόνια τὸ γιοῦ σου. Νά... κύτταξέ τον... Εἶναι αὐτός ὁ νέος πού κρέμεται ἀπὸ τὴν ἀγχόνη!

Ἀδυσώπητες!

Στὶς ἐννῆδες ἀκριβῶς, ἡ τσιγγάνα χτύπησε στὴν πόρτα τοῦ μεγάρου τοῦ Μονκλάρ. Οἱ ὑπηρετές φαίνεται ὅτι εἶχαν εἰδοποιηθῇ ἀπὸ τὸν κυρίο τους, γιὰτὶ τὴν ὡδήγησαν ἀμέσως στὸ γραφεῖο του.

— Μίλησε, τῆς εἶπε ὁ ἀρχιδουκάστῃς με μιά ἀσυνήθιστη γλῶσσα στὴ φωνή. Τί με θέλεις;

— Αὐθέντα, ἀπάντησε ἡ τσιγγάνα, προσπαθώντας νὰ φανῇ ἡρεμὴ, θυμώσατε ὅτι ἄλλοτε, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἦρθα νὰ σὰς ζητήσω μιά χάρι;

— Θυμάμαι, ἀπάντησε ὁ Μονκλάρ, πού τὰ ὕψος τοῦ ξανθίνου ψυχρό.

— Ο ἄνθρωπος πού ἐπρόκειτο νὰ κρεμάσουν ἦταν γιοῦς μου... Τὰ θυμώσατε, αὐθέντα;

— Τὸ θυμάμαι, ξαναεἶπε ὁ Μονκλάρ.

— Βλέπω ὅτι έχετε καλὴ μνήμη, αὐθέντα...

Ο Μονκλάρ τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

— Τί θέλεις νὰ πῇ; τὴ ρώτησε.

— Κι' ἐγὼ ἐπίσης ἔχω καλὴ μνήμη, συνέχισε ἡ τσιγγάνα. Δὲν ξεχνῶ ποτέ τίποτε... Πόσες ἡμέρες ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε! Κάθε μιά ἀπ' αὐτὲς τὶς ἡμέρες ὁ πόνο μου ἦταν ὁ ἴδιος ὅπως κι' ἐκείνο τὸ πρωινὸ πού εἶδα τὸ γιοῦ μου στὴν ἀγχόνη. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, πῶς μιά καινούργια λύπη σὰν κι' ἐκείνη θὰ με σκότωνε... Σὰς έσωσα δυὸ φορές τὴ ζωῇ, αὐθέντα. Γι' ἀντάλλαγμα, σὰς ζητάω τὴ ζωῇ τοῦ Λαντεναί...

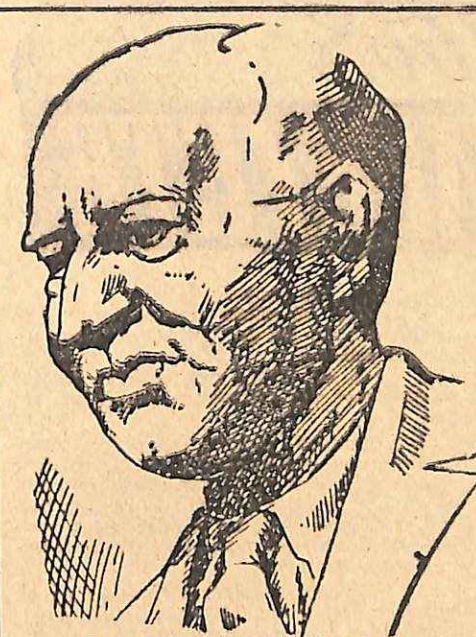
— Ἀλλά, νόμιζα πῶς τὸν μισοῦσε, εἶπε ὁ Μονκλάρ.

— Έγὼ νὰ τὸν μισῶ! φώναξε ἡ τσιγγάνα. Πῶς σὰς ἤρε αὐτὴ ἡ ἰδέα; Τί εἶναι ἐκείνο πού σὰς έκανε νὰ τὸ φαντασθῆτε; Εἶναι ἀλήθεια πῶς ὁ Λαντεναί μοῦ χρειάζεται!

— Ἡ στάσι σου μοῦ φαίνεται πολὺ παράξενη, εἶπε ὁ ἀρχιδουκάστῃς. Μοῦ κατῆγγελες τόσες φορές τὸν Λαντεναί, μ' έκαμες νὰ τὸν προσέξω καὶ νὰ τὸν μισῶ καὶ τώρα έρχεσαι νὰ μοῦ ζητήσης νὰ τοῦ χαρίσω τὴ ζωῇ!

— Ἀλλὰ σὰς εἶπα ὅτι τὸν χρειάζομαι, αὐθέντα, ἀπάντησε ἡ τσιγγάνα. Οὗτε τὸν ἀγαπῶ, οὗτε τὸν μισῶ... Ἀλλὰ τὸν χρειάζομαι... Μὴ μοῦ τὸν σκοτώσετε!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια...

Ο ποιητὴς Λάμπρος Πορφύρας

ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

Τὰ πρῶτα ποιήματα τοῦ Λάμπρου Πορφύρα

Ἡ Τὰ περασμένα χρόνια ὑπῆρχε κι' ἕνα φιλολογικὸ σαλόνι στὸν Πειραιά, πού δημιουργοῦς του ἦταν ὁ Πειραιώτης λόγιος Ν. Ἀποστολίδης, ὁ μέγας καὶ πολὺς Παῦλος Νιρβάνας ἀργότερα. Κάμποσοι Πειραιῶτες λόγιοι μαζευόντουσαν κάθε βράδυ στὸ σπίτι τοῦ Μελέτη Ἀποστολίδη, ξάδερφου τοῦ Νιρβάνας, καὶ μιλοῦσαν γιὰ τέχνη, ποίησι καὶ μουσική. Ἦταν αὐτοί, ἐκτός ἀπὸ τὸν Νιρβάνα, ὁ Γ. Στρατηγός, ὁ Γ. Βώκος, ὁ Κ. Ρηνοπούλος, ὁ ποιητὴς τοῦ πρώτου ἐλληνικοῦ μελοδράματος «Ο Ὑπομήφις» τοῦ μουσουργοῦ Εὐντα, ὁ Γ. Λαμπιερί, ὁ Ι. Μανουσός, δικηγόρος καὶ λόγιος κι' ἕνας τελευταῖος ὁ Θεόδωρος Συριώτης, τύπος σιωπηλοῦ καὶ στωϊκοῦ ἀνθρώπου, πού ἀκούε χωρίς ποτέ του νὰ μιλήσῃ. Αὐτὸς ὁ σιωπηλὸς στωϊκὸς ἦταν βράδυ ἀνοίξε τὸ στόμα του γιὰ νὰ πῇ στὴν συντροφιά πῶς τὸ ἀνψάκι του, ὁ Δημήτρης Σὺψωμος (Λάμπρος Πορφύρας) μαθητὴς τοῦ γυμνασίου, έγραφε ποιήματα. Ο κύκλος τῶν λογίων ἀκούσε τὸ νέο τοῦ σιωπηλοῦ Θεόδωρου με ἀδιαφορία. Ἀλλὰ γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν θεῖο, τοῦ εἶπαν:

— Πάρε κανένα ποίημα τοῦ παιδιοῦ καὶ φέρ' το νὰ τὰ δοῦμε...

Τὸ ἄλλο βράδυ ὁ Συριώτης έφερε περισσότερα ἀπὸ ἕνα. Ἦταν γραμμένα σὲ φύλλα χαρακωμένα σχισμένα ἀπὸ τετράδιο. Ἡ συντροφιά τὰ μεράστηκε κι' ἄρχισε νὰ τὰ διαβάζῃ. Ο καθένας χωριστὰ. Σὲ λίγο ὁ ἕνας κύτταζε τὸν ἄλλον ἐρωτηματικά.

— Λες νὰ εἶναι δικά του;

Δηλαδῇ ὅλοι εἶχαν βγάλει πάνω - κάτω τὸ συμπέρασμα πῶς οἱ στίχοι δὲν ἦταν τοῦ μικροῦ Δημητράκη, ἀλλ' ἀντιγραφὲς πού τις παρουσίαζε γιὰ δικές του. Γενικά ἡ κατασκευὴ τῶν ποιημάτων καὶ οἱ στίχοι ἦταν τόσο ἄφαστοι γιὰ ἕνα παιδί 15 χρόνων, πόσο δικαιολογοῦσαν τὴν υποψία.

Μέσα στὴν γενικὴ αὐτὴ ἀπορία καὶ ὑποψία ὁ Νιρβάνας πρότεινε ἕνα πείραμα:

— Ἀγαπήτῃ Θεόδωρε, ἀπ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ ποιήματα πού μας έφερες, δὲν μποροῦμε νὰ καταλάβουμε τίποτα. Θὰ δώσουμε, λοιπόν, ἕνα θέμα στὸν Δημητράκη κι' ἀπάνω σ' αὐτό θὰ γράψῃ ἕνα ποίημα κι' ὕστερα θὰ μὰς τὸ φέρῃ νὰ τὸ διαβάσουμε. γιὰ ἕνα θέμα θὰ εἶναι ὅτι: ἕνα ναυτοῦλο γυρίζει μετὰ καιρὸ στὸ νησί του.

Τὸ ἄλλο βράδυ ὁ μικρὸς ποιητὴς έστῆκε στὸς κριτές του τὸ ποίημα. Τὸ εἶδαν καὶ μείνανε ὅλοι κατάπληκτοι. Τὸ κοινὸταυτὸ αὐτὸ θέμα τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ναυτοῦ

τοῦ εἶχε πάρει ὁ μικρὸς Σὺψωμος τόσο ἀσυνήθιστα, ὥστε κατάρθωσε νὰ δημιουργήσῃ ἕνα πρωτότυπο καλλιτέχνημα.

Μαθαίνοντας τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὸ θεῖο του ὁ Δημητράκης τὴν εὐνοϊκὴ κριτικὴ τῶν Πειραιῶτῶν λογίων πῆρε τὸ θάρρος νὰ πῇ στὸ σπίτι τοῦ Νιρβάνας καὶ νὰ τοῦ παραδῶσῃ δυὸ - τρία ἀκόμη ποιήματα τοῦ γραμμένα ὅλα σὲ φύλλα τετραδίου. Λοιπόν ἡ ἐπιτυχία του στὸν «Γυριστὸ τοῦ Ναυτοῦ», δὲν ἦταν τυχαία. Όλα, τὰ λιγοστὰ ἐκεῖνα ἔστω, ποιήματά του δείχνανε τὸν ποιητὴ πού δὲν ἐπρόκειτο νὰ σταματήσῃ στὰ πρῶτα του βήματα. Ένα, μάλιστα, ἀπ' αὐτὰ πού δὲν εἶχε τίτλο, εἶχε κάνει μεγάλῃ ἐντύπωσι τοῦ Νιρβάνας. Καὶ παρακάλεσε τὸν μικρὸ Δημητράκη Σὺψωμα νὰ τοῦ τὸ ἀφήσῃ γιὰ νὰ τὸ δώσῃ νὰ δημοσιευθῇ σὲ κανένα περιοδικό. Τὸ ἀφῆσε με συγχίτησι κι' έφυγε φοδισμένος. Ο Νιρβάνας τιτλοφορῆσε τὸ ποίημα αὐτὸ τοῦ μικροῦ «Ἡ θλίψι τοῦ μαρμαροῦ» καὶ τὸ έδωσε νὰ δημοσιευθῇ στὸ περιοδικὸ «Στάδιον», πού έβγαζε στὸν Πειραιά ὁ δημοσιογράφος Γ. Κριτῆς. Αὐτὸς ἄμα τὸ πῆρε ξύπιασε τὰ μούτρα του.

—

Ημερομηνία μας

ΑΠΑΘΗ (ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ)

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΧΡΗΣΤΟΣ, νεαρός, τώος δανδής. Το «τώος» φαίνεται από την τριμένη σύγλη του κοστούμιού και το ξεβρόσισμα των καποτε φανταχτερών χρωμάτων της γραβάτας. ΠΑΥΛΟΣ, "Ιδια ηλικία, ίδια εμφάνιση. Ο ΠΕΛΑΤΗΣ, ΕΝΑΣ ΛΓΝΩΣΤΟΣ.

ΣΚΗΝΗ 1η (Σ' ένα καφενείο).

ΧΡΗΣΤΟΣ (συνεχίζει κουβέντα): 'Αγαπητέ μου, ποτέ δεν πρέπει ν' απελπίζεσαι στη ζωή. «Ποτέ δεν είν' άργα» και μάλιστα... όταν είναι πολύ νωρίς, όπως συμβαίνει με μας. Κλείνω τα εικοσιέξη και νομίζω πως δεν είσαι μεγαλύτερος. ΠΑΥΛΟΣ: Μά... για να μού τονώσης το ήθικo και να κινήσει διάνοιξη περί αισιοδοξίας και αυτοπεποίθησης μ' έφερες εδώ πέρα; Δεν βλέπεις που δεν έχουμε να πούμε δεύτερο καφέ; Και τα τσιγάρα τελειώνουνε!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τά πάντα θα λυθούν δια της μεθόδου των δόσεων.

ΠΑΥΛΟΣ: Θα πάρουμε τσιγάρα με δόσεις; 'Οχι ακριβώς. "ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Οχι ακριβώς. "Η μάλλον όχι κατ' εθείαν. Θα πάρουμε άλλα διάφορα είδη με δόσεις, θα τα πωληθούμε με μισοτιμή και κατόπιν θ' αγοράσουμε ό,τι θέλουμε. Θα στήσουμε ακόμα και πολυτελή ερωτική φωλιά με υπάρ ιδιωτικό από κείνα που βλέπουμε στον κινηματογράφο!

ΠΑΥΛΟΣ: Το ήξερα πως θα μ'ας στρίψει απ' την άδεκα-ρία. Μόνο που δεν ήξερα ποιάς αντέχει λιγώτερο.

ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Εσύ! 'Εγώ άντεχω πολύ και βρήκα την ιδεώδη λύση. Τι θέλεις να σου προτείνω; Να γυρίσουμε στο χωριό να σκάσουμε τα χωράφια, ή να πάρουμε το διπλώμα και να πάμε υπάλληλοι μ' εννιάσκισες δραχμές το μήνα κι' αν βρούμε θέσι;

ΠΑΥΛΟΣ: Προτιμώ να πάμε υπάλληλοι ή να πάμε στο χωράφι, παρά να πάμε στη φυλακή.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Είσαι πολύ άφελος, άγασημέ μου. Δεν έχεις εμπιστοσύνη στο έμπορικό μου δαιμόνιο.

ΠΑΥΛΟΣ: Πού το ξέρω για νόχο εμπιστοσύνη;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Θα το δεις; ΠΑΥΛΟΣ: "Όταν θα μού

βαλουν τις χειροπέδες; ΧΡΗΣΤΟΣ: Δεν είσαι καθόλου θαρραλέος. 'Ακου, παιδί μου. Θ' αγοράσουμε απ' τον ένα, θα πουλάμε μισοτιμή. "Υστερα θ' αγοράσουμε απ' τον άλλο, θα πληρώνουμε τις δόσεις στον πρώτο, θα τρώμε τα υπόλοιπα. Θ' αγοράσουμε απ' τον τρίτο, θα πληρώνουμε τις δόσεις στους άλλους δυο...

ΠΑΥΛΟΣ: Και θα τρώμε τα υπόλοιπα. ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Ακριβώς. ΠΑΥΛΟΣ: Κι' ως τότε μπορεί να τρεχέει αυτό το βολι; 'Επ' άπειρον; ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Οχι. Θα γίνουμε γνωστοί! Και συνεπώς φεγγήγνυοι! Θάρρη μέρα να πάμε σ' αυτούς που θα έχουν πληρώσει τυπικότητα τις υποχρεώσεις μας και να τους ζητήσουμε διπλόσιο, τριπλόσιο, δεκαπλόσιο εμπόρευμα. 'Εδοχ-ριστώς! θά μ'ας πουν. Και θ' ανοίξουμε μαγαζί σ'ε μιά συνοικία να πουλάμε κι' ε-μείς!

ΠΑΥΛΟΣ: Μ'ε δόσεις; ΧΡΗΣΤΟΣ: Γιατί όχι; 'Ε-μείς θα σιγουράσουμε! Αυτό είναι άγασητέ μου! Θα γίνουμε μεγαλέμποροι με ξένα λε-φτά. 'Ο τ'ίπρος είναι το π'άν! Παιρνεις -δίνεις, δίνεις -παιρ-νεις κι' είν' εν τάξει με όλους. Χρωστάς, 'Ε, τι σημασία έχει αυτό; 'Όλοι οι έμποροι χρω-στάνε!

ΠΑΥΛΟΣ: 'Αρχίζεις να με πιέζεις! 'Αλλ' αν... δεν έρθουν όλα κατ' εχρήν; ΧΡΗΣΤΟΣ: Κι' αυτό τό-χω σκεφτή. Πρέπει κανείς αν είναι φρόνιμος άνθρωπος, να λαμβάνη υπ' όψη του και τις αντιεξοότητες. Λοιπόν, αδερφέ μου Παύλο, στην περίπτωση που θα τ'α βρούμε σκούρα θα-χουμε έτοιμα τα χαρτιά μας να μαπακάρουμε για την Αύ-στράλια! Και θ' αναστενά-ζουν οι δασατζήδες 'Αθηνών-Πειραιώς και περιχώρων!

ΣΚΗΝΗ 2η
(Στο μαγαζί του Χρήστου και του Παύλου «Όλα με δό-σεις»).

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

- * "Ένας από τους πύργους της Παναγίας των Παρισίων είναι κατά 50 εκατοστά ψηλότερος από τον άλλον.
- * Στην 'Ελβετία, το διακριτικό των βουλευτών είναι μιά κυρτή σπάθη, όμοια με κείνης της ναπολεοντέου περιόδου. Κατά τις επίσημες τελετές, οι βουλευτές την κρατούν κάτω από την αριστερή μαχαλάι τους.
- * Κατά τις τελετές προς τιμήν του θεού 'Ηλίου, οι βα-σιλείς των 'Ινκας άλειφαν το σώμα τους, από το κεφάλι ως τα πόδια, μ' ένα μίγμα χρυσόσκονης και ψαρόκολλας.
- * 'Ο Σαϊέιπιν απόφυγε να εμφανίζεται στη σκηνή. Κατ' εξαίρεση μόνο, έπαιξε σε μερικές περιπτώσεις το ρόλο του φαντάσματος στον «Άμλετο».
- * Το ξύλο των δένδρων είναι πολύ πιο σκληρό προς το μέρος που βλέπει προς το βορρά παρά προς εκείνο που βλέ-πει προς το νότο.
- * Μία διαφημιστική έφημερίδα της Μέμφιδος (Τέννεση) τύπωσε το 1949 μιά διαφήμιση ενός ζαχαροπλαστέου με με-λάνη που είχε το άρωμα της σοκολάτας!
- * 'Ο στρατηγός του Ναπολέοντος Βοναπάρτε είχε μανία για τα ταμπουκία. Σ'ε κάθε πόλη ή χωριό από όπου περνούσε, κατά τη διάρκεια των πολυριθμών εκστρατειών του, άγόρα-ζε κι' από ένα. 'Όταν άποστρατεύθηκε, είχε στην κατοχή του 30.000 ταμπουκία, που τα είχε ταξινομήσει με μεγάλη προ-σοχή.

ΠΕΛΑΤΗΣ: Θα υπογράψω τα γραμμάτια που λέτε και αυτό το χαρτί ότι μου παραδώ-σατε το ψυγείο απ'ρος φύλα-ξίνα;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μάλιστα, κύ-ριε. Αυτό είναι τυπικό. "Αν πουλήσετε το ψυγείο, νάχουμε το δικαίωμα να σ'ας μηνύσου-με επί υπεξαίρεσει. Καταλά-βατε; Δεν πρόκειται για σ'ας, βέβαια!

ΠΕΛΑΤΗΣ: 'Αφού δεν πρό-κειται για μένα τότε γιατί να το υπογράψω;

ΠΑΥΛΟΣ: Για την τάξι! ΠΕΛΑΤΗΣ: Και τι στοιχι-ζει ακριβώς;

ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Αναλόγως με την προκαταβολή που θα δώ-σετε. "Αν δώσετε δυο χιλιάδες θα στοιχίση φτηνότερα. "Αν δώσετε περισσότερα...

ΠΕΛΑΤΗΣ: "Αν σ'ας δώσω τρεις χιλιάδες μπροστά;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Θα σ'ας τ' ά-φήσω με όχτώ. Είναι ψυγείο των δώδεκα χιλιάδων. Νά σ'ας δείξω τα τιμολόγια. 'Αλλά έ-χουμε άμεση ανάγκη να πληρώ-σουμε κάτι γραμμάτια...

ΠΕΛΑΤΗΣ: Συμφωνώ. 'Ε-τοιμάστε τα χαρτιά και σ'ε μιά ώρα θα περάσω.

(Φεύγει).

ΠΑΥΛΟΣ: Είσαι βλάκας.

ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Εγώ; Δε βλέ-πεις τί κεσάτια έχει όλη η ά-γορά; 'Εμείς τώρα πρέπει να τοιμαζώμαστε για την Αυστρα-λία. Μάζευε προκαταβολές και πουλά όσο -όσο. Μάζευε κι' σ'ε είν' καί ρώγες! Κι' αύριο να μού φέρης πιστοποιητικό γεν-νήσεως, αντίγραφο ποινικού μητρώου, χαρτί έφορίας, άπο-λυτήρη στρατού και έξη φωτο-γραφίες. Φεύγουμε για την Αυστραλία!

ΠΑΥΛΟΣ: Πόσες λίρες έ-χουμε;

ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Οχτακόσιες.

ΠΑΥΛΟΣ: Και πόσες χρω-στάμε;

ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Εξη χιλιάδες έκατό.

ΠΑΥΛΟΣ: Τρέχω για τα πι-στοποιητικά.

ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Ακόμα εδώ είσαι;

ΣΚΗΝΗ 3η
(Στο ίδιο μαγαζί).

ΠΑΥΛΟΣ: 'Εν τάξει. Παι-δεύτηκα ένα μήνα μ'α τάξιαλα όλα. Πάρτα.

ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Επί τέλους. 'Ακου τώρα. 'Εχω κι' ένα εύ-χάριστο. 'Ηρθε ένα κορόιδο από τη Λειβαδιά που έχει μα-γαζί εκεί. Τού πούλησα όλο το εμπόρευμα πούχουμε γιατί θά δώση προκαταβολή το ήμισιο. 'Ετσι θά τσεπώσουμε άλλες δι-ακόσιες λίρες. 'Εσύ τρέχα τώ-ρα να βρής εμπόρευμα να ξα-ναγεμίσουμε το μαγαζί. Πάρε και την ύπογραφη μου εν λευ-κώ σ'ε γραμμάτια. 'Αγοράζε ά-κριβά για να σου δίνουνε. Πες ότι έχουμε μεγάλη ζήτηση, άλ-λα δεν έχουμε μετρητό. Το Σάββατο, θά τους δώσουμε ό-σα θέλουνε.

ΠΑΥΛΟΣ: Και τί σάχη γί-νει ως το Σάββατο;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Θα τους δώ-σουμε κάτι, αφού πουλήσουμε κι' αυτά που θα μ'ας δώσουνε. Κι' εν τώ μεταξύ, θα φύγουμε. "Αντε, μη στέκες. Πάρε τα γραμμάτια. 'Εγώ θά φορτώσω για τη Λειβαδιά.

ΣΚΗΝΗ 4η
(Σ'ε δέκα μέρες).

ΠΑΥΛΟΣ: Δέκα μέρες κι' ούτε φωνή ούτε άκρόσσι. Τι διάβολο έγινε;

ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Καλημέρα σας.

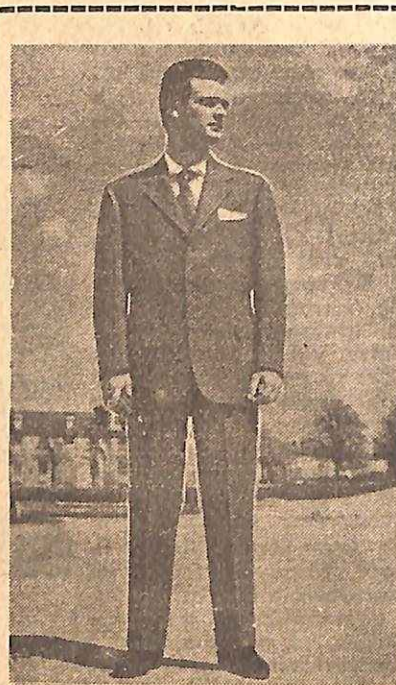
ΠΑΥΛΟΣ: Καλημέρα σας. ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Είμαι γνω-στός του Χρήστου. Μήπως ξέ-ρετε τη διεύθυνση του στην Αύ-στράλια;

ΠΑΥΛΟΣ: Στην Αυστραλία;

ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Μάλιστα. Ρώτησα σήμερα στο προξενείο και μού είπαν πως έφυγε πρό-δεκα ημερών.

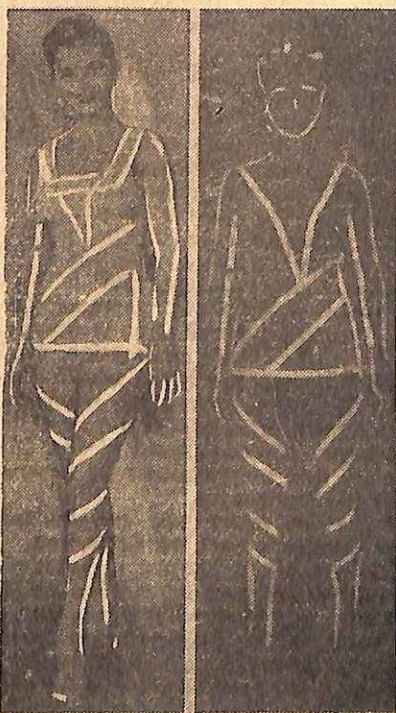
(Αυλαία, σιδερένια που πέ-φτει στο κεφάλι του Παύλου).

ΕΞΙΛΟΝ.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΝΔΡΙΚΗ ΜΟΔΑ

Οι μεγαλύτεροι ράφτες της 'Ιταλίας πα-ρουσίασαν τις τελευταίες δημιουργίες τους στη Δευτέρα 'Εκθεσι 'Ανδρικής 'Αμ-φιέσεως του Τουρινου, που σημείωσε έ-ξαιρετική έπιτυχία, περισσότερη από την προηγούμενη. 'Η καινούργια γραμμή της ανδρικής μόδας διακρίνεται για την κλασ-σική λιτότητά της, όπως δείχνει το μο-νόπετο αυτό κοστούμι που βλέπετε στην εικόνα μας και που είναι φτιαγμένο από μάλλινο ύφασμα «σεβιότα».

ΤΟ ΜΑΝΝΕΚΕΝ ΠΟΥ ΦΩΣΦΟΡΙΖΕΙ

'Η Πάττι Λέιν, ένα χαριτωμένο άμερι-κανικό μανέκέν, παρουσιάζει ένα νέο εί-δος ταινιών που φωσφορίζουν. Οι ται-νίες αυτές κατασκευάζονται στο Κλή-βελαντ, τις κολλάνε δε πάνω στα διά-φορα εμπόδια των δρόμων, για να εί-ναι ορατά τη νύχτα από τους σωφέρ-ες. "Όταν η Πάττι κολλήση πάνω της αυτές τις ταινίες (άριστερά), παρουσιάζει στα σκετσελά το περίεργο θέαμα που βλέ-πετε στη δεξιά εικόνα.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΣΤΑ ΣΟΥΗΔΙΚΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ

Και οι ξένοι είναι ένθουσια-σμένοι!...

Οι τουρίστες, που γυρίζουν σ'ε διάφορες χώρες και συνεπώς μπο-ρούν να κάνουν σύγκριση ανάμεσα σ'ε αρκετές από αυτές, εκδηλώνουν ανε-πιφύλακτα τον ένθουσιασμό τους για την Σουηδία, είτε είναι άνδρες, είτε γυναίκες. 'Η αίτια είναι κάπως πα-ραδοξη, αλλά έξηγει αυτόματως τον ένθουσιασμό των ξένων για την χώ-ρα αυτή: είναι αδύνατο να μείνη κα-νείς ανεπηρέαστος από την έλευθε-ρία που επικρατεί στα ερωτικά ζη-τήματα.

Τελευταία το μεγάλο άμερικανικό περιοδικό «Τάιμς» έδημοσίευσε έντυ-πώσεις του άπεσταλμένου του κ. Τζοε Μπράουν από την συνάντησή του με την Σουηδέζα κ. 'Ελιζ 'Οτ-τενσεν-Γιένσεν, έπιμελήτρια των «Ερωτικών μαθημάτων» σ'ε σουηδικά γυμνάσια. 'Ανάμεσα στα άλλα, ο 'Αμερικανός ανταποκριτής ανέφερε με λεπτομέρειες για τα ειδικά μα-θήματα που παίρνουν οι νεαροί και οι νεαρές στην Σουηδία γύρω από τα ερωτικά ζητήματα, ένδως ακόμη βρίσκονται στο σχολείο. Και το άρ-θρο του έκανε έντύπωση, γιατί άνε-φέρετο σ' αυτό ότι τα «Ερωτικά μα-θήματα» είναι μέσα στο γενικό προ-γραμμα της εκπαιδεύσεως, που έχει κανονίσει το κράτος.

Στο δημοσίευμα περιλαμβάνονταν και άλλα γεγονότα γύρω από τον προοδευτικό τρόπο, με τον όποιο οι πολιτισμένοι Σουηδοί αντιμετώπι-ζουν το ερωτικό ζήτημα και, φυσικά, έκανε μεγάλη έντύπωση.

'Αλλ' ή κ. 'Οττενσεν-Γιένσεν και ο Σουηδός πρεσβευτής στην Ουά-σινγκτον παραπονέθηκαν στο περιο-δικό για την αδιακρίσία του κ. Μπράουν να δημοσιεύση στοιχεία, που τά είχε πάρει με την ύπόσχεσι ότι δεν έπρόκειτο να τα μεταχειρι-στή. Κανείς από τους δυο όμως, δεν διέφνευσε τα στοιχεία αυτά, για τον απλούστατο λόγο ότι δείχνουν την κατάσταση που υπάρχει.

«Λέω στις μαθήτρίες μου ότι δεν

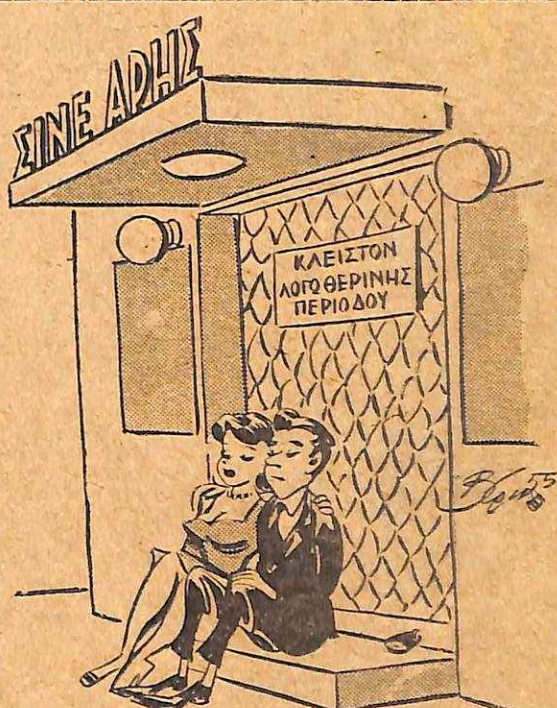
Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Για τους δικηγόρους

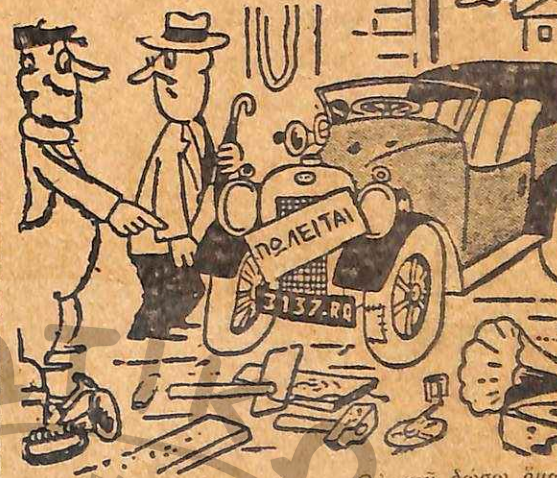
- * Οι δικηγόροι και τα γρανάξια θέλουν πάντα... λάδωμα.
- * 'Ο δικηγόρος είναι ένας σοφός άνθρωπος, που γλυτώνει το χτήμα σου από τους έχθρους σου, για να το φας ο ίδιος.
- * 'Ο πεινασμένος άνθρωπος βρί-σκει πιο πολλές δικαιολογίες κι' ά-πο έκατό δικηγόρους.
- * Το πουργί των δικηγόρων το γεμίζουν οι πεισματαρήδες κι' οι τρελλοί.
- * 'Ο γιατρός σου νάναι γέρος κι' ο δικηγόρος σου νεόδαλτος.
- * Οι δικηγόροι κι' οι ζωγραφί κανουν εύκολα το άσπρο μαύρο.

Για την ύπομνη

- * 'Η ύπομνη κι' ο χρόνος κατορ-θάνουν πάντα από τη δύναμη και τη βία.
- * "Όταν δεν βρισκής άλλο φάρ-μακο, όπλισου με ύπομνη.
- * 'Η ύπομνη είναι η μεγαλύτερη άρετή του ανθρώπου.
- * "Αλλά είναι ή ύπομνη κι' άλ-λο είναι ή βελλία.
- * "Όποιος έχει ύπομνη, είναι πάντα θαρραλέος.
- * Του ύπομνητικού ανθρώπου να φοβάσαι το θύμο.
- * "Όλοι έπαινούν την ύπομνη, μα λιγιστοί την έχουν.
- * Μιάς στιγμής ύπομνη, δέκα χρόνων παύση.
- * Πέντε δράμα ύπομνη, αξίζουν μιά όκα μυαλό.

'Η κρίσις της στένης!... (Του Β. Χριστοδούλου)

—'Οχι, ραδίο δεν έχει... Θα σου δώσω όμως ένα παλιό γραμμόφωνο...

—Έρεε, κότε τροχόπου, ή γυναίκα σας, πός κονηγάτε τις ξένες γυναίκες στο δρόμο;

Μιά έγκειρσι στὸν ἐγκέφαλο θεραπεύει τὰ ἔντερα!...

Ἡ στενὴ σχέση μετὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν

Ὁ Ἑρμάν Λάιλ εἶναι ἕνας Ἀμερικανὸς ἐργάτης 54 χρόνων. Ὄταν, πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ, πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν χειρουργὸ δόκτορα Λέβυ, βρισκόταν σὲ ἀξιοθρήνητη κατάσταση. Ἀπὸ δεκάδη χρόνια ἔπασχε ἀπὸ ἐλκώδη κωλίτιδα καὶ ὅλοι οἱ γιατροὶ δὲν ὅποιους εἶχε καταφύγει σὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ τὸν κάμουν τίποτε. Οἱ πόνοι συνεχίζονταν πάντοτε καὶ οἱ αἱματηρὲς διάρροιες δὲν τοῦ ἔλειπαν ποτέ. Ἡ κατάσταση αὐτὴ τὸν εἶχε ἐξαντλήσει καὶ ἔμοιαζε περισσότερο μὲ σκελετὸ παρά μὲ ζωντανὸ ἄνθρωπο.

Ὅπως εἶναι φυσικὸ, ἡ ἀπίστανσι οἱ πόνοι, ἡ μεγάλη ἐξαντλήσι κλπ. εἶχαν ἐπιδράσει καὶ στὸν ψυχικὸ του κόσμον καὶ ὁ Λάιλ εἶχε καταστήσει νευροπαθὴς.

Ἡ προσφίλης του σκέψι ἦταν ἡ αὐτοκτονία καὶ οἱ αἰκείαι του ἀναγκάζονταν νὰ τὸν φυλάνε διαδοχικὰ ἡμέρας καὶ νύχτα, γιὰ νὰ μὴν τερματίσῃ μὲ βίαιον τρόπο τὴ ζωὴ του.

Τὸν ἐπῆγαν, τέλος, στὴν κλινικὴ τοῦ δόκτορος Λάιλ, ποῦ εἶχε κάμει ὡς τότε μερικὲς ἐπιτυχεῖς ἐπεμβάσεις σὲ παρόμοιες περιπτώσεις. Οἱ ἐπεμβάσεις αὐτὲς συνίσταντο στὴν ἀφαίρεσι τοῦ πάσχοντος τμήματος τοῦ ἀπευθυμένου καὶ τὴ δημιουργία ἑνὸς τεχνητοῦ ἀγωγὸ γιὰ τὴν ἐξοδὸ τῶν περιττωμάτων.

Ὁ Ἑρμάν Λάιλ ἦταν πρόθυμος νὰ ὑποβληθῇ σ' αὐτὴ τὴν ἐγχείρησι.

Καὶ τί δὲν θὰ ἔκανε γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃ πιά!

Ὁ δόκτωρ Λέβυ ἐμελέτησε μὲ προσοχὴ τὴν κατάστασι τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἐκείνου ποῦ τοῦ ἔκαμε τὴ μεγαλύτερη ἐντύπωσι ἦταν οἱ ψυχικὲς διαταραχὲς ποῦ παρουσιαζέται.

— Τὸν πῆγατε καμμιὰ φορὰ σὲ ψυχίατρο; ρώτησε τοὺς αἰκείους του.

— Ὁχι, ἀπάντησαν ἡ σύζυγος καὶ οἱ γιοὶ του. Τὸ κακὸ βρίσκεται στὴν κοιλία του καὶ ὄχι στὸ κεφάλι του.

Ἡ γνώμη τοῦ δόκτορος Λέβυ ἦταν, ὅμως, ἐντελῶς διαφορετικὴ.

— Αἴψα, με μερικὲς ἡμέρες νὰ σκεφθῶ, εἶπε.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ἐβδομάδα, ὁ Ἑρμάν Λάιλ ὠδηγήθηκε στὸ χειρουργεῖο σὲ κατάστασι νευρώσεως. Τοῦ εἶχαν ἐξυρῖσει τελείως τὸ κεφάλι καὶ τὸ εἶχαν σκεπασεῖ μὲ καθαρὸς γάλας.

Ὁ δόκτωρ Λέβυ εἶχε πάρει, σὲ μετὰ, τὴν ἀπόφασί του. Θὰ τοῦ ἔκανε ἐγχείρησι ὄχι στὴν κοιλία ἀλλὰ στὸ κεφάλι.

Ἡ ἐγχείρησι αὐτὴ ἦταν ἡ γνωστὴ λοβοτομία, ποῦ ἐπινοήθηκε ἀπὸ τὸν Πορτογάλου ἐπιστήμονα Ἑγκάρ Μόνιθ.

Στὴν ἐγχείρησι αὐτὴ ἀφαι-

ροῦνται οἱ μετωπιαῖοι λοβοὶ τοῦ ἐγκεφάλου, ὅπου ἔχουν τὴν ἔδρα τοὺς διάφορες λεπτότατες ψυχικὲς λειτουργίες, ποῦ δὲν ἔχουν καθορισθῇ ἀκόμη ἀκριβεία. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν θεραπεύονται νωσθρὲς ἐκδηλώσεις, ὅπως εἶναι οἱ ἐμμονες ἰδέες, ἡ κατάθλιψι, ἡ λυπομανία, ἡ τάσις πρὸς τὴν αὐτοκτονία κτλ. Οἱ κανονικὲς ψυχικὲς λειτουργίες, ὅμως, παραμένουν ἀνέπαφες καὶ ὁ ἀσθενὴς συνεχίζει μὲ τρόπο ἀπολύτως ὁμαλὸ τὴ ζωὴ του. Ὅλα γίνονται σὰν ὁ ἐγκέφαλος νὰ εἶχε ἀλλάξη ἀπὸ ἕνα μὴν μηχανισμὸ, ποῦ δὲν τὸν ὀφνεῖ νὰ λειτουργήσῃ κανονικὰ.

Ἡ ἐγχείρησι τοῦ δόκτορος Λέβυ στέφθηκε ἀπὸ ἀπόλυτη ἐπιτυχία. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ὁ ἀσθενὴς ἦταν ἥρεμος καὶ γαλήνιος. Ἀρχίσε ἐπίσης νὰ τρώῃ κανονικὰ καὶ νὰ ἀναπαύεται τὴν δυνάμει του.

Ὡς ἐδῶ δὲν ὑπάρχει τίποτα τὸ ἐκπληκτικόν. Ἀλλ' ἐκείνου ποῦ ἔκαμε ἐντύπωσι στὸν δόκτορα Λέβυ ἦταν ὅτι ἡ ἐγχείρησις τῆς λοβοτομίας εἶχε θεραπεύσει ταυτόχρονα καὶ τὴν ἐλκώδη κωλίτιδα.

Πῶς εἶχε γίνει αὐτὸ τὸ θαῦμα;

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων δόκτωρ Κούσινγκ εἶχε προσέξει ὅτι ὁ σχηματισμὸς ὀγκων στὸν ἐγκέφαλον ἐδημιουργοῦσε σὲ ὀρισμένους περιπτώσεις ἔλκη στὸ στομάχι καὶ στὸ δωδεκαδάκτυλον.

Ἡ ἐγχείρησις τοῦ δόκτορος Λέβυ ἀπέδειξε τὴν ὅτι ἡ θεραπεία μιᾶς ἐγκεφαλικῆς ἀνωμαλίας μποροῦσε νὰ ἔχῃ ἐπίσης εὐεργετικὴ ἐπίδρασι σὲ μιὰ ἄλλη πάθησι, π.χ. σὲ μιὰ ἐλκώδη κωλίτιδα, ὅπως στὴν περίπτωσι τοῦ Λάιλ.

Παρόμοιες παρατηρήσεις εἶχαν γίνει καὶ ἀπὸ τοὺς Ρώσους ἐπιστήμονας, ποῦ κατέρωσαν μὲ τὴ μέθοδο τοῦ τεχνητοῦ ὕπνου νὰ θεραπεύσουν ἀσθενεῖς ποῦ ἔπασχαν ἀπὸ γαστρικὸ ἔλκος ἢ σοβαρὲς μορφὲς κωλίτιδος.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶναι ὁμοία μ' ἐκείνη τῆς λοβοτομίας, μὲ μὴν τὴ διαφορὰ ὅτι στὴν πρώτη δὲν γίνεται χρῆσις χειρουργικοῦ νωσθριοῦ. Καὶ μὲ τὴν πρώτη καὶ μὲ τὴ δεύτερη ἐπιτυγχάνεται μιὰ κατάστασι ἥρεμίας τῶν ἐγκεφαλικῶν κέντρων. Ὁ πεπτικὸς σωλὴν ξαναδρῖσκει τότε τὴν κανονικὴν λειτουργία του καὶ ἀπαλλάσσεται αὐτόματα ἀπὸ διάφορες ἐνοχλητικὲς παθήσεις.

Ἐτσι, ἀποδεικνύεται ἄλλη μιὰ φορὰ ἡ στενὴ σχέση ποῦ ὑπάρχει μετὰ τὸν ψυχικὸν κόσμον.

Ἡ γενεϊάδῃ δὲν ζεσταίνεται

Οἱ ἐξεργασμοὶ ποῦ αἰκύνουν γενεϊάδῃ γιὰ νὰ ζεσταίνονται σὰ

κρῖνα κλίματα, ἐξεργάσανε ἰσως τὸν ἐκπύον τοῦ. Πράγματι, ὅπως ἀνακαλύψαν εἰδικὸι Καναδοὶ ἐπιστήμονες, οἱ πυκνὲς τριχὲς τῆς γενεϊάδας ἐλαττώνουν τὴν ἀπώλεια θερμότητος τοῦ σώματος. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως αὐτὸ ἐξουδετερώνεται ἀπὸ ἕνα ἄλλο: Συγκεντρώνεται περὶ τὸν σῆμα στὸ πρόσωπον, ἀκριβῶς γιὰ τὸ δερμὰ κάτω ἀπὸ τὴ γενεϊάδα διατηρεῖται θερμότερο, καὶ ἔτσι ἀκτινοβολεῖται καὶ χάνεται περισσότερη θερμότης. Ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ θερμότης τοῦ σώματος, εἶναι νὰ σκεπάζεται ὁλόκληρον τὸ κεφάλι, ἐφ' ὅσον ἔχει ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ μισή περίπου θερμότης τοῦ σώματος ἐξέρχεται ἀπὸ κεῖ, ὅταν κυκλοφοροῦμε ἐξοκρυφωτοὶ μὲ τὸ χειμῶνιστικὸν κρῖον.

Ἡ γυναικεϊα καρδιά ἐξα-σθενεῖ;

Ἄλλοτε, οἱ γυναῖκες ἀρρωστοῦσαν ἀπὸ τὴν καρδιά τους ἀπαινῶντας ἀπὸ τοὺς ἀντρες. Τώρα ὅμως χάνουν σιγά-σιγά τὸ πλεονέκτημα ποῦ τοῦ φύλου τους. Ὅπως ἀπεριεῖ μιὰ σειρά ἀπὸ νεκροφίλες ποῦ ἐξήλθαν σ' ἕνα ἀμερικανικὸ νοσοκομεῖον, οἱ παθήσεις τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν (στηθάγχη κλπ.) προσέβαλλαν διπλάσιους ἀντρες παρὰ γυναῖκες, στὸ χρονικὸ διάστημα 1910—1939. Ἀλλ' ἀπὸ τὸ 1940 καὶ ἐφεξῆς, ἡ ἀναλογία εἶναι: 10 ἀντρες πρὸς 9 γυναῖκες. Ποῦ ὀφείλεται αὐτὸ τὸ φαινόμενον; Μήπως ἐξασθενεῖ τὸ ἀσθενὲς φύλον καὶ δυνάμειναι τὸ «ἐσχυρὸν»; Ἡ μήπως οἱ γυναῖκες κουράζονται πολὺ, στὴν προσπάθειά τους νὰ ἐξίσωθουν κοινωνικὰ καὶ ἐπαγγελματικὰ μὲ τοὺς ἀντρες; Δὲν τὸ ξέρουν ὁ κομὴ οἱ γιατροὶ, ἀλλὰ ἐλπίζουν νὰ τὸ ἐξακριβώσουν.

Ὁ καπνὸς ποῦ εἰσπνέομε

Μελετώντας τὴν πιθανὴν σχέση τοῦ καπνισμοῦ μὲ τὸν καρκινὸν τοῦ πνεύμονος, ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Χιλντνικ ὑπέλογισε πόσο ποσοστὸ τοῦ καπνοῦ ἑνὸς τσιγάρου εἰσπνέεται πραγματικὰ ἀπὸ τὸν καπνιστὴ. Κατὰ μέσον ὁρὸ λοιπὸν, ἡ ποσότης αὐτὴ εἶναι ἡ παραγο-

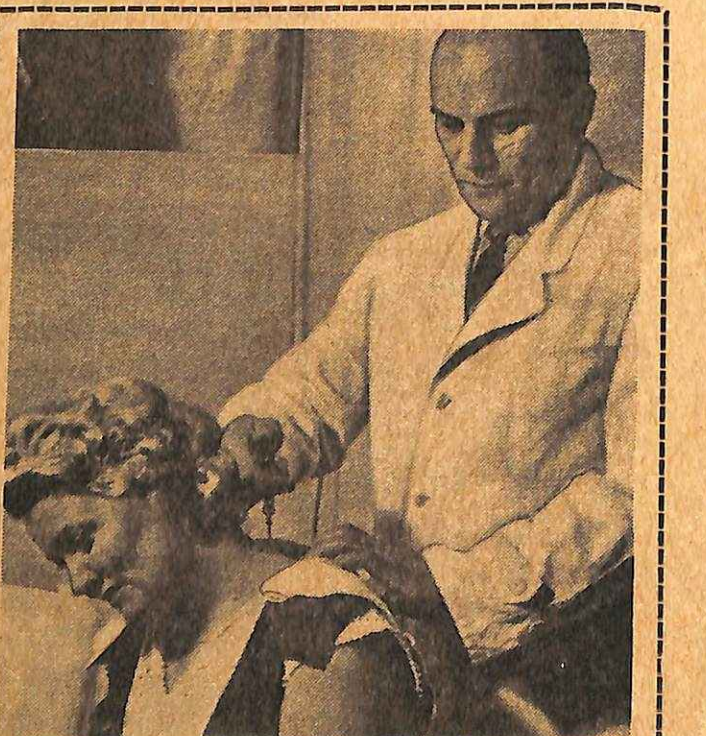
μένη ἀπὸ 1 πόντον τσιγάρου περίπου. Μερικοὶ καπνιστὰι καπνίζουν στὴν πραγματικότητι μόνον 10 πόντους τσιγάρων ὅλη τὴν ἡμέρα (ἀσχετὰ μὲ τὰ πόσα ἀνάδουν) καὶ ἄλλοι φτάνουν τοὺς 28 πόντους. Μ' ἄλλα λόγια, ἡ ποσότης τοῦ καπνοῦ ποῦ εἰσπνέομε, δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν τσιγάρων ποῦ ἀνάδουμε, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ τὰ κρατοῦμε στὰ χεῖρά μας.

Ἀντικαθίστᾳ τὸ γάλα

Οἱ ἐλκοπαθεῖς ποῦ ἔχουν βαρετὴ τὸ γάλα, μποροῦν νὰ τὸ ἀντικαταστήσουν μὲ μιὰ καινούργια ὑγρὴ τροφή, τὸ «σοσταζέν». Πράγματι γιὰ μιὰ σκόνη ποῦ περιέχει βιταμίνες, ἀλάτι, πρωτεΐνες, λίπος καὶ ὑδατάνθρακες. Ἀνακατεμένη μὲ νερὸ, σχηματίζει ἕνα εὐγευστὸ γαλακτομα. Ὁ Ἀμερικανὸς γιατρός Ἄσερ Οὐνκελσταῖν καὶ Ἑρρίκ Σχάδνικερ χορήγησαν δοκιμαστικὰ «σοσταζέν» σὲ ἐλκοπαθεῖς, στὸ νοσοκομεῖον τοῦ Ὁρους Σινὰ τῆς Νέας Ὑόρκης. Οἱ ἀσθενεῖς ποῦ ἔπαιρναν ἐναλλάξ γάλα καὶ «σοσταζέν», παρουσίασαν περισσότερη καὶ διαρκέστερη ἐλάττωσι τῶν ὀξέων τοῦ στομάχου.

Πονάτε ἀφ' οὗ πιττε ἀλκοόλ;

Δυνατοὶ πόνοι καὶ κάμψιμο, ἀμέσως ἀφ' οὗ πιτ κανεῖς λίγο ἀλκοόλ, μπορεῖ ν' ἀποτελοῦν σύμπτωμα τῆς νόσου τοῦ Χότζκινς — μιᾶς σοβαρῆς ἀσθενείας τῶν λεμφικῶν κόμβων, ποῦ ἐξογκώνονται, ἰδίως στὸ λαίμκο καὶ στὸ στήθος. Οἱ γιατροὶ τῆς ἀμερικανικῆς κλινικῆς Μάγιο ἀνακοίνωσαν τελευταίως ὅτι τέσσερες πύσσοντες ἀπὸ τὴν ἀσθένεια αὐτὴ, ὑπέφεραν ἀπὸ μυοτηριώδεις πόνο, καὶ ὅσοι ποῦ ἔπαιρναν ἑστὼ καὶ μιὰ-δύο γουλιὲς μύρτα, φρονούν δὲ οἱ γιατροὶ ὅτι μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ αὐτὴ ἡ δοκιμασία γιὰ τὴ διάγνωσι τῆς νόσου τοῦ Χότζκινς. Ἡ τοποθεσία τοῦ πόνου πληροφορεῖ σὲ ποῖο σημεῖον ἀρχίζουν νὰ σχηματίζονται νεοὶ ὄγκοι, οὕτως ὥστε νὰ κατευθύνονται οἱ ἀκτίνες Χ στὸ σωστὸ μέρος, γιὰ νὰ καταστρέψουν τὰ καρκινώδη κύτταρα.

ΝΕΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΡΚΙΝΟ

Ἡ γερμανικὴ ἐπιθεώρησις «Ντόιτσε Ἰλλουστρίρτε» δημοσιεύοντες τὴν ἀνωτέρω φωτογραφία, ἀγγέλλει πὸς ὁ εἰδικὸς καρκινολόγος τοῦ Μοναχοῦ δρ. «Χ» (δὲν ἀποκαλύπτεται τὸ ὄνομά του) ἐφευρὲν ἕνα παρσκαύσμα, τὸ ὁποῖο δοκιμαστικὰ καὶ ἀποδείχθηκε ἀποτελεσματικὸν γιὰ τὴν θεραπεία πολλῶν περιπτώσεων καρκίνου. Τὸ παρσκαύσμα ἀπὸ ὁποῖον ἐδόθη τὸ ὄνομα «C 75» θὰ διατεθῇ συντομῶτα στὴ γερμανικὴ ἀγορά. Τὸ παρσκαύσμα ἀπὸ ὁποῖον, ὅπως βλέπετε, χορηγεῖται στὸν ἀσθενὴ μὲ ἐνέσεις, εἶναι ἕνας συνδυασμὸς διαφόρων προϊόντων τῶν μεταλλῶν κοβάλτιου, νικελίου, βολφραμίου καὶ βαναδίου.

Ὁ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ γιὰ τὶς ἀσθενείες

Ὁ συγκινήσεις δηλητηριάζουν τὸν ὀργανισμὸν μας

Ἄν ἕνας γιατρός τοῦ 1856 ἐπισκεπτόταν τὶς κλινικὲς μας, θὰ ἐκπλησσόταν πολὺ βλέποντας τὸ θέαμα ποῦ θὰ παρουσιαζόταν, μπροστὰ του. Γιατὶ δὲν βόδρισκε καθόλου σχεδὸν ἀσθενεῖς ἀπὸ μηνιγγίτιδα, πνευμονία, τύφο, ραχίτισμὸ, σκροδούτον κλπ. Ὁ βόδρισκε, τούναντιον, πολλοὺς ἀσθενεῖς ἀπὸ ἐκέμαστα, ἀλλεργικὲς καταστάσεις, ἐλκος τοῦ στομάχου, καρκίνου καὶ πρὸ πάντων πολλοὺς, πάρα πολλοὺς ψυχολογικούς.

Σὲ τί ὀφείλεται ἄραγε αὐτὴ ἡ μεταβολή;

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ πενικιλίνη καὶ τὰ ἄλλα ἀντιβιοτικὰ ἐξασφάλισαν πολλὰς ἀσθενείας. Γιατὶ, ὅμως, στὴ θέσι τοὺς ἐμφανίστηκαν ἄλλες;

Οἱ ἐπιστήμονες, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ εἰδικὰ αἰτία — ἰοὺς, μικροβία κλπ. — ἀποδίδουν ὅλες σχεδὸν τὶς «νεώτερες» ἀσθενείες (ἐκείνες, δηλαδή, ποῦ πολλαπλασιάστηκαν σὲ υπερβολικὸ βαθμὸ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια) στὸν περὶ τὸν ρυθμὸ τῆς σύγχρονης ζωῆς καὶ στὶς βίαιες καὶ ἀπότομες συγκινήσεις ποῦ μᾶς προκαλεῖ. Ὅποιαδήποτε κι' ἂν εἶναι ἡ βαθύτερη αἰτία τοῦ καρκίνου, παρατηροῦν, χορεύεται νὰ προηγήσῃ ἕνα εὐνικό πεδίο, γιὰ νὰ μὴν ὀρεθῇ ν' ἀναπτύχῃ ἡ τρομερὴ αὐτὴ ἀσθένεια. Καὶ τὸ εὐνικό αὐτὸ πεδίο τὸ δημιουργοῦν οἱ συγκινήσεις, ἡ διαρκὴς σχεδὸν κατάστασις τῆς ἀγωνίας, ποῦ χαρακτηρίζει τὴ σύγχρονη ζωὴ. Καὶ τὸ ἴδιο συμβαίνει μὲ τὸ ἔλκος τοῦ στομάχου, τὴν ὑπέρτασι, τοὺς ρευματισμοὺς κλπ.

Οἱ ἀσθενεῖς αὐτὲς ὑπῆρχαν ἀνέκαθεν. Ἀλλὰ τὰ θύματα τους ἦταν ἐλάχιστα συγκρινόμενα μὲ τὰ σημερινά. Γιὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι οἱ συνθήκες τῆς ζωῆς δὲν ἐπέτρεπαν τότε στὶς ἀσθενεῖς αὐτὲς ν' ἀναπτύχθουν.

Τὸ ἀντίθετον συμβαίνει, δυστυχῶς, στὴν ἐποχὴ μας. Παρὰ τὶς ἀναμφισβήτητες προόδους τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς σημαντικῆς βελτίωσι τῶν συνθηκῶν διαβίωσης, οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι ζοῦν σὲ μιὰ διαρκὴς κατάστασι πνευροῦ, ποῦ ὀφείλει βαθμιαίως τὶς δυνάμεις τους.

Καὶ τώρα ἂς κάμωμε μιὰ μικρὴ παρανοοίσι.

Ὅταν ἐξοργίζετε μιὰ γάτα, κουλουριάζετε ἀμέσως τὴν αὐρά της, τεντώνει τ' αὐτιά της πρὸς τὰ πόσα καὶ τὸ στόμα της γεμίζει σάλιο, ποῦ τὸ ἐξοκνίζει πρὸς τὸ μέρος σας. Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ χυμῇ πάνω σας. Στὸν ἄνθρωπον ὁ θυμὸς εἶναι τὸ ἴδιο ἐντονὸν καὶ ἀναστατώνει τὴν κυριολεξία τὸν ὀργανισμὸν του. Ὁ σφυγμὸς του χτυπάει πρὸς τὸν αἵμα του κοχλάζει καὶ ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι του, τὰ αὐτιά του βουίζουν, τὰ μάτια του πετάγονται ἐξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους καὶ τὰ μέλη του τραντάζονται σπασμωδικὰ. Ἀλλὰ δὲν φτίνει πάνω στὸν ἀντίπαλόν του τὶς δηλητηριώδεις τοξίνες, ποῦ συγκεντρώνονται μὲσα στὸ στόμα του, οὔτε χυμᾶει πάνω του γιὰ νὰ τὸν κομματιάσῃ.

Ὁ πολιτισμὸς, τούναντιον, τὸν ὑποχρεώνει σ' ἕνα διαρκὴ αὐτοελεγχόν. Καταπίνει τὸ σάλιο του, γιὰ νὰ μεταχειριστοῦ-

με μιὰ συνθησικμένη ἐκφρασι κι' ἐνὸς βράζει μὲσα του προσπαθεῖ νὰ χαμογελάσῃ.

Αὐτὴ ἡ αὐτοσυγκράτησι, ποῦ λέγεται πολιτισμὸς ἢ εὐγένεια, εἶναι, ὅμως, πολὺ δυσπρόστα ἀποτέλεσμα γιὰ τὸν ὀργανισμὸν του. Γιατὶ τὸν δηλητηριάζει στὴν κυριολεξία. Ἡ δηλητηρίασι αὐτὴ δημιουργεῖ τότε τὸ κατάλληλον ἔδαφος γιὰ τὴν ἀνάπτυξι αὐτῆς ἢ ἐκείνης τῆς ἀσθενείας.

Σ' ἄλλες περιπτώσεις, ἡ δηλητηρίασις ἐντοπίζεται στὸν ἐγκέφαλον καὶ προκαλεῖ τὶς γνωστὰς ψυχασθενείας.

Δὲν πρέπει νὰ ἐξομολογήσῃς ὅτι ὁ ἐγγενὴς ἀλλοιὸς εἶναι ὅπως μιὰ σύγχρονη πολυκατοικία μ' 5 ὀρόφους. Στὸν ἀνώτερον ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ὀρόφους, τὸν 5ο, ἔχει τὴν ἔδρα τῆς ἡσυχίας, τὸ λογικόν. Ἡ παραμικρὴ βλάβη ἢ ἀταξία σ' αὐτὸ τὸν ὀρόφον μᾶς ὀδηγεῖ στὸν παραλογισμὸν, μᾶς ἀφαιρεῖ, δηλαδή, τὴν ἱκανότητα νὰ κρίνωμε ὀρθὰ καὶ λογικὰ τὰ πράγματα. Στὸν 4ο ὀρόφον βρίσκεται ἡ μνήμη, ἡ ἀποκνητωμένη πείρα ἀπὸ τὶς στιγμὲς ποῦ ζήσαμε καὶ οἱ ἀνικανότητες ἐπιβουίης μας. Στὸν 3ο ὀρόφον βρίσκονται τὰ ἐνστικτὰ μας (τῆς πείνας, τοῦ φόβου, τῆς αὐτοσυμφορήσεως, τοῦ μίσους, τῆς ἀγάπης κλπ.). Στὸν 2ο ὀρόφον τὰ κέντρα ἀνταλλαγῆς τῆς ὕλης (στῆς χύμα, νεροῦ, μεταλλικῶν ἀλάτων κλπ.). Ἀπὸ τὸν 1ο ὀρόφον, τέλος, ἐξοικονοῦν τὰ νευρὰ ποῦ διευθύνονται πρὸς τὰ διάφορα ὄργανα (καρδιά, σπλῆν, νεφρὰ κλπ.).

Μεταξὺ τῶν διαφόρων ὀρόφων ὑπάρχει μιὰ στενὴ σχέση. Θὰ μπορούσαμε νὰ φανταστοῦμε μιὰ σειρά ἀπὸ ἀσπασερὰ ποῦ ἀνεδοκατεβαίνουν ἀδιάκοπα καὶ ἐξασφαλίζουν τὴ συνεχὴ ἐπικοινωνία μεταξὺ τῶν πέντε αὐτῶν περιοχῶν τοῦ ἐγκεφάλου. Ἐτσι, ἡ βλάβη μιᾶς ἀπ' αὐτὲς ἐπηρεάζει ἀμέσως καὶ τὶς ἄλλες. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, πολλὲς ψυχασθενεῖες προκαλοῦν ἕνα βαθμιαῖον ἐκφυλισμὸν τοῦ ἐγκεφάλου.

Νὰ, λοιπὸν, ὅτι ὁ πολιτισμὸς εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ τὶς περισσότερες, ἂν ὄχι γιὰ ὅλες τὶς ἀσθενείας τῆς ἐποχῆς μας. Πῶς μπορούμε νὰ τὶς ἀποφύγωμε; Τὴν ἀπάντησι, θὰ ἦταν σὲ θέσι νὰ τὴν δώσῃ κι' ἕνα παιδάκι: ἐξασφαλίζοντας τὶς συγκινήσεις. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι πρὸς τὸ εὐκολὸ νὰ τὸ λέῃ κανεῖς παρὰ νὰ τὸ κάμῃ.

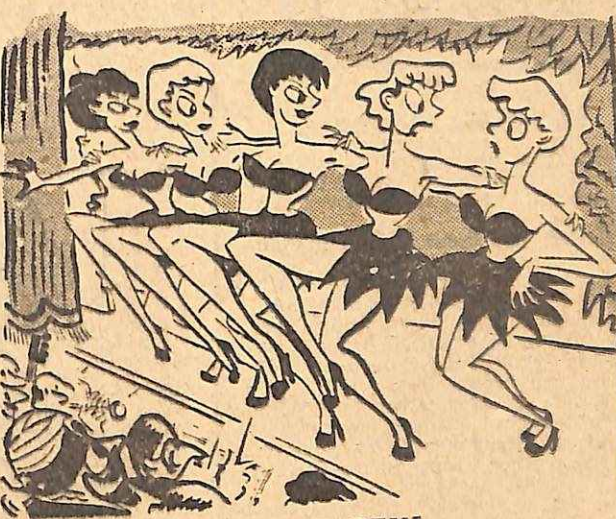
Καλὸν εἶναι, πάντως, νὰ τὸ ἔχωμε ὑπ' ὄψιν μας: Οἱ συγκινήσεις μᾶς προδιαθέτουν περισσότερον ἀπὸ ὅ,τιδήποτε ἄλλο, στὶς ἀσθενείας ποῦ ἔχουν ἀποκληθῇ μάλιστα τῆς ἐποχῆς μας. Ἐξασφαλίζοντας ἢ περιορίζοντας τὶς συγκινήσεις μας, εἶναι σὰν νὰ κάμωμε μιὰ ἐνέσι υγιείας καὶ νεότητος στὸν ὀργανισμὸν μας.

Ἡ γυναικεϊα καρδιά ἐξα-σθενεῖ;

Γρηγορώτερες ἐνέσεις

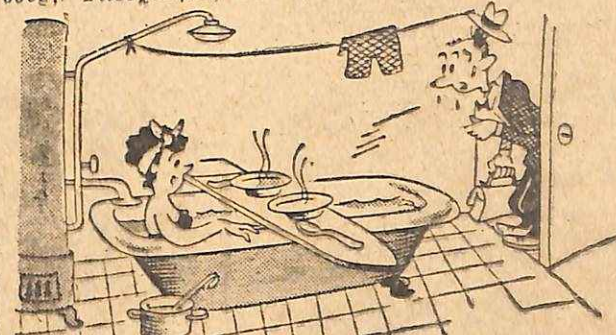
Τὸ τοῖμημα τῆς ἐνέσεως δὲν γίνεται καθόλου ἀσθενὲς, ἂν ἡ βελόνα χωρῇ πολὺ γρηγορὰ κατὼ ἀπὸ τὸ δερμὰ. Ἐνὰ νεὸ λοιπὸν ἐργαλεῖο ἐπιτυγχάνει ταχύτερα τριπλασιασὸν ἀπὸ τὸν ἱκανότερον γαστρο. Προκειται γιὰ ἕνα μικρὸ κυλινδρὸν, μὲ μιὰ βελόνα ἀπὸ ἐλαστικὸν καὶ βελόνα ἐπεπιέτιται καὶ χύνεται μὴν τῆς σὲ ἀπαιτούμενον βάθος. Ἐτσι, τὸ τοῖμημα γίνεται σὲ 3 χιλιοστά τοῦ δευτερολέπτου καὶ δὲν προκαλεῖται κανεῖς νὰ περῇ καθόλου. Τὸ ἐργαλεῖο αὐτὸ ἔχει ὀνομασθῇ «Πρέστον» (ποῦ σημαίνει ἐργηγορὰ).

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΓΙΑ ΧΑΡΕΜΙ

— Ὅστε κι' ἐσὺ θὰ παντρευθῇς τὸ σουλτάνο τοῦ Μαδου; Ὑποσχέθηκε, λοιπὸν, σ' ὅλες μᾶς γάμο!...

— Μὲ τὴν ξέστη ποῦ κάνει σήμερα, ἔστρωσα τραπέζι στὴν μαγιέρα!

— Τὸν εἶδα καλὰ, κύριε ἀστυφύλακα! Τοῦ ἔβαλε τὸν κλοποδιά!...

— Μαμά, γιὰ κὺντάξε πὸς μαδρῖσε αὐτὸς!...

Οί μόνες πιστές

— Κατά τη γνώμη σου, ποιές είναι οι πιο πιστές γυναίκες, εκείνες που έχουν μαύρα ή εκείνες που έχουν ξανθά μαλλιά;
— Εκείνες που έχουν άσπρα μαλλιά.

— Στέφανε, τί γειτονιά είν' αυτή που μ' έφερες να καθίσω; Από το πρωί ως το βράδυ οι φωνές των παιδιών δεν μ' αφήνουν να ησυχάσω. Άκουσε τις στριγγιλιές, που βγάζουν αυτά τα παλιοπαίδια στο δρόμο.

— Τί λες, γυναίκα, είναι τα παιδιά μας που φωνάζουν...

— Ά! τα καυμενούλια. Φωνάζουν από τη χαρά τους. Τους άρεσει η γειτονιά...

— Ά, κυρία μου, τα συγχαρητήριά μου για την κουζίνα σας... Τα φαγητά σας ήταν υπέροχα!

— Ποιά σας άρεσε πιο πολύ;
— Οί σαρδέλλες του κουτιού.

— Πόσο έχει το εισιτήριο;
— Τα θεωρεία πενήντα δραχμές, ή πλατεία τριάντα και το πρόγραμμα πέντε.

— Όρα! Δώστε μου τότε ένα πρόγραμμα!...

— Ο δάσκαλος: Σε τί μπορούμε να μετατρέψουμε έναν τόνο κρασιού;
— Ο μαθητής: Σε κατοσταράκια...

— Σου πούλησαν αυτό τον πίνακα για έργο του Ραφαήλου; Μα δεν είναι παραπάνω από πενήντα χρόνων...

— Ο νεόπλουτος: Και τί σημασία έχει τότε φτιάχτηκε, αφού είναι του Ραφαήλου;

— Έγώ, φίλε μου, δεν μπορώ να παραπονέθω για τη γυναίκα μου. Μου είναι πιστή με τό παραπάνω! Μ' άφησε ως τώρα τρείς φορές, αλλά ξαναγύρισε και τις τρείς!...

— Εκείνος: Άγαπητή μου, αυτό το γλύκισμα είναι άπαισιο.
— Εκείνη: Τί λες, χρυσέ μου! Το βιβλίο της μαγειρικής λέει ότι είναι περίφημο!...

— Πάρε τις πενήντα δραχμές που μου δάνεισες την περασμένη βδομάδα.

— Ω! εύχαριστό! Το είχα ξεχάσει έντελώς.

— Πού νά πά' ή όργή! Δεν μου τ'όλεγε ένα λεπτό πρίν, νά μη σου τό δώσω;

— Γιάννης: Είμαι πολύ δυστυχισμένος, Λάκη μου... Χήρος με τρία παιδιά!

— Λάκης: Κί' εγώ τί νά πώ, πούχω τρία παιδιά και τί... γυναίκα μου;

— Ο συνήγορος: Κύριε πρόεδρε, ο πελάτης μου έκλεψε από μεγάλη άνάκη. Απόδειξι ότι πήρε από το χρυσοχείο τα ψιλά κι' άφησε τα σπουδαιότερα.

— Ο κατηγορούμενος (δρακρύζει και ψιθυρίζει): Άχ! κακό που τόπαθα!

— Πρόεδρος: Γιατί κλαίς, κατηγορούμενε;

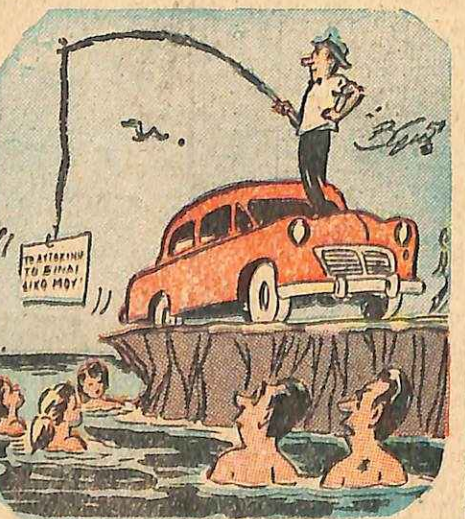
— Κατηγορούμενος: Γιατί, όπως λέει ο δικηγόρος μου, τυφλώθηκε και πήρα μόνο τα ψιλά...

— Δεν πιάς, κοπέλλα μου, σ'α κοιμάται από δω και πάσχει από την καρδιά του!

— Πιο πέρα, χριστιανέ μου, μη μου τους τρομάξεις!...

— Τον ξέρω αυτόν! Έρχεται ταχτικά στο... ψάρεμα!...

(Του Β. Χριστοδουλου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Φάγατε πολύ και φοβάσθε μήπως δεν μπορέσετε να κοιμηθίτε καλά; Βράστε δεντρολίβανο και πιτή το ζουμί. Θα σας ανακουφίση και θα σας φέρη ήσυχο ύπνο. Το πρωί, θα ξυπνήσετε όρσοεργή και ροδοκόκκινη.

— Αν έχουν κοκκινίσει τα βλέφαρά σας από κούραση, από ρεύμα αέρος ή από άλλη αιτία, ετοιμάστε ένα δυνατό χαμηλό και βουτήχτε μέσα τα μάτια σας, πρωί και βράδυ, χρησιμοποιώντας γι' αυτό το σκοπό μία αγγουλιέρα ή ένα φυτζανάκι. Το ίδιο αποτέλεσμα φέρνει και η «μέντα του βουνού».

Το μαρούλι για το δέρμα

Το μαρούλι δεν είναι μόνο νόστιμο σαλατικό, αλλά και άριστο μαλακτικό του δέρματος. Μπορείτε να το μεταχειρισθείτε με διάφορους τρόπους: Να το βράσετε και να πλυθείτε μ' αυτό το νερό, δίχως σαπούνι. Να το βράσετε με γάλα, να το λυώσετε, να το στραγγίξετε από ψιλό τρυπητό και να βάλετε ύστερα τη μάζα πάνω στο πρόσωπό σας, σαν καταπλάσμα. Να κόψετε τα τρυφερότερα φύλλα του, να τα κοπνήσετε, να μαζέψετε το ζουμί και να τ' ανακατέψετε καλά με μία άγνη κρέμ.

Λεκέδες από ύγρασία

Για να καθαρίσετε άσπρόρρουχα που έχουν λεκέδες από ύγρασία, ανακατεύετε 10 δράμια καλό σαπούνι, 10 δράμια κοπανισμένη αμυλόκολλα (κόλλα του κολλαρίσματος), 5 δράμια αλάτι και το ζουμί από ένα ή περισσότερα λεμόνια. Απλώνετε το μίγμα αυτό πάνω στους λεκέδες, κι' από τα δύο μέρη του ύφασματος. Και αφήνετε το ρούχο να στεγνώση στον αέρα, ώσπου να χαθούν τελείως οι λεκέδες.

Καλοί τρόποι

Στα γεύματα, ή οικοδέσποινα παίρνει πάντα την τιμητική θέση, στην κορυφή του τραπέζιου, έστω κι' αν είναι πολύ νέα. Εκτός αν, από ευγένεια, θέλη να την παραχωρήση σε κάποιο πρόσωπο ηλικιωμένο και αξιοσεβάστο.

Δεν συνήθίζεται πιά να προσφέρουν οι καβαλιέροι το μπράτσο τους στις κυρίες, για να τις οδηγήσουν στο τραπέζι. Μία νέα κυρία όμως πρέπει να δινή το μπράτσο της σε μία ηλικιωμένη.

Πρώτη μπαίνει στην τραπέζα ή οικοδέσποινα, μαζί με τον πιο σημαίνοντα προσκεκλημένο. Αυτή θα καθορίση τις θέσεις που θα καθήσουν οι άλλοι. Απέναντί της κάθεται το σπουδαιότερο πρόσωπο.

Στην Άγγλία συνήθίζουν να σερβίρεται πρώτη η οικοδέσποινα, για να δοκιμάζη το φαγητό πρίν απ' τους άλλους. Ύστερα έρχεται ή σειρά των κυριών και κατόπιν των κυρίων.

Καλό είναι να βρίσκεται ή σουπιέρα σ' ένα ξεχωριστό, μικρό τραπέζακι. Τότε ό υπρέτης που σερβίρει πηγαίνει σε καθένα τη σουπα του μέσα στο πιάτο.

Τα πιάτα δεν πρέπει να είναι πολύ γεμάτα. Μπορούν όμως οι καλεσμένοι να ζητήσουν κι' άλλο, από ένα φαγητό που τους άρεσε.

Μην ένοχλήτε τους άλλους στο τραπέζι

Δεν είναι πιά της μόδας να βρίσκονται απ' την αρχή του γεύματος πάνω στο τραπέζι, μπροστά σε καθένα, όλα τα σερβίτσια που πρόκειται να μεταχειρισθεί. Όσο διατηρείται ακόμα ή συνήθεια αυτή για λόγους εύκολιας σ'α σπίατα που δεν έχουν αρκετό υπηρετικό προσωπικό.

— Αν δεν υπάρχει ειδικό σερβίτσιο, το ψάρι τρώγεται μόνο με το πηρούνι, χωρίς να χρησιμοποιηθή μαχαίρι. Το ίδιο και τα χορταρικά. Σ'ας βοηθεί μονάχα ένα κομμάτι ψωμί.

Μην καθαρίζετε ποτέ το πιάτο σας με το ψωμί σας — έστω και καρφωμένο στο πηρούνι σας — όσο κι' αν σας άρεση ή σάλτσα.

— Αν δεν βρήτε του γούστου σας ένα φαγητό, δεν υπάρχει λόγος να το πihτε και να κόψετε έτσι την όρεξη των άλλων.

Μη φτύνετε ποτέ επίδεικτικά μέσα στο πιάτο σας κουκούτσια από φρούτα ή κομμάτια μασημένο κρέας. Αν έχετε στο στόμα σας κάτι που δεν μπορείτε να το καταπιείτε, προσπαθήστε να το βγάλετε με τρόπο, ώστε να μην προκαλέσετε την προσοχή και την άγδια των άλλων.

Μην κάνετε θόρυβο, πίνοντας καφέ, κρασί ή άλλο υγρό.

Με λίγα λόγια, αποφεύγετε ό,τι μπορεί να ένοχλήση αυτούς που τρώνε μαζί σας.

Κόλιν Μίτλερ

Μοντέρνα μεγαλοπρεπή μέγαρα στολίζουν το κέντρον του Έλσινκι.

μεμπτος στην εμφάνισί του, όσο κι' ένας βιομήχανος. «Ο μόνος τρόπος για να μην πέσετε έξω —γράφει ένας Γερμανός δημοσιογράφος— είναι να φοράτε το άπέναντί σας στολή. 'Αλλ' αν δεν έχετε να κάνετε μ' ένα ναύαρχο, μ' έναν θυρωρό ή με μιά νοσοκόμο, είναι αδύνατο να ξεχωρίσετε σε ποιά κοινωνική τάξη ανήκουν και ποιά επάγγελμα ασκούν οι συνομιληταί σας, που βρίσκονται όλοι στο ίδιο α-ξιοβαύμαστο επίπεδο πολιτισμού».

Το πρώτο πράγμα, που πρέπει να έχετε υπ' όψιν σας —αν σάς πείσει κανένα λοχέιο και πάρετε το αεροπλάνο για την Σουηδία— είναι πως οι Σουηδοί λέν «ευχαριστώ» για πολλόν πόνον και πως το ίδιο οφείλετε να κάνετε κι' εσείς. Για να έχετε μιά ιδέα ως ποιά σημείο είναι διαδεδομένη αυτή η λέξι —πού, εύτυχώς, στα σουηδικά είναι μονοσύλλαβη: «τάκ»— αρκεί να σάς πούμε πως τα παιδιά, έπειτα από κάθε γεύμα, λένε «ευχαριστώ» στη μαμά τους για το φαγητό που

Τί θρεάει να ξέρετε

τούς ετοιμάσε και πως, όταν συναντηθήτε για δεύτερη φορά μ' ένα πρόσωπο, ή πρώτη κουσέντα, που θα του πείτε, αντί για κολλημέρα, θα είναι το «τάκ φέρ σιστ» — δηλαδή, «ευχαριστώ για την προηγούμενη (φο-ρά που ιδωθήκαμε)»!

Το «τασούγκρισμα» δεν συνηθίζεται στις σκανδιναβικές χώρες, επιπλέον δε θεωρείται ως άσχημο. Το σωστό είναι να φέρετε το ποτήρι στο ύψος του στήθους σας και να προφέρτε τη λέξι «σκόλ», πράγμα, που θα επαναλα-θούν κι' οι άλλοι απάντησάν σας. Προσοχή, ό-σοι κι' οι γυναίκες μένουν άμετρες σ' αυτή την δια-κονσία.

Εκτός από υπερβολικά ευγενείς, οι Σκανδιναβοί είναι και υπερβολικά λιγδολογοί. Δεν είναι σπάνιο να σ' απέναντί στον άλλο και να μην ανταλλάσσουν ου-μία λέξι!

Επίσης, πρέπει να ξέρετε πως, αν συνταξιδεύετε μ' έναν Σουηδό, αποκλείεται να σ' άσχοιση έκει-ταξίδι.

Όστόσο, αυτό δεν σημαίνει πως ή διμελιστική θεωρείται άπρέπεια, όπως, σίφης, στους άριστο-κρατικούς κύκλους της Άγγλιας.

Αντίθετα, οι Σκανδιναβοί θα γοητευθούν από την μεσαίωνα σας ευφρόδεια, όσο κι' αν δεν μπορούν οι ίδιοι να παρακολουθήσουν τον χειμαρρώδη ρυθμό της διμυλίας σας!

Αν στη Σουηδία και στη Δανία ξαφνιστήτε με τα «φιλελεύθερα» ήθη που επικρατούν, στη Φινλανδία είναι ανεχόμενα να ξαφνιστήτε ακόμη περισσότερο.

Όχι επειδή οι Φινλανδέζες είναι πιο θεομείς ή πιο φιλική σας οικογένεια πρόσκλησι για «σάουνα» δ-πως ονομάζεται το φινλανδικό λουτρό.

Αυτό σημαίνει πως θα γδυθήτε μαζί με τον ο-ι-για να απολαύσετε τις ήδονες του «σάουνα».

Εκείνοι να σκανδαλισθούν καθόλου ούτε για την δική σας ούτε για τη δική τους άδωμια περιβολή! «Αν το δείξετε, γιατί θα τους φέρετε σε άπορία και θα τους προσβάλετε.

Σχετικώς πιο κοντινά προς τα ήθη της υπόλοι-πης Εύρώπης είναι τα ήθη της Νορβηγίας, που συ-κεντρώνει και τους περισσότερους ξένους τουρίστες για τα θαυμάσια «φιόρδ» της.

Στη Νορβηγία, όμως, θα συναντήσετε τις χα-μηλότερες τιμές παρά σε κάθε άλλη σκανδιναβική χ-ώρα — και, αν υποθέσω πως διαθέτετε τα χρ-ματα για το ταξίδι, θα περάσετε εκεί το πιο εύχρη-στο και φτηνό καλοκαίρι. Έστω και χωρίς πολλές έρωτικές περιπέτειες!...

Καντρίλλιες

Η Άμερικανς Κατερίνα Τουορσέκ πήρε για δεύ-τερη φορά διαζύγιο από τον ίδιο σύζυγο. Το πρώ-το διαζύγιο είχε έκδοθι το 1934, γιατί ο σύζ-υγος της κυρίας Τουορσέκ είχε φύγει με μιά άλλ-η γυναίκα. Έγκατέλειψε κατόπιν αυτή τη γυναίκα και ξαναπαντρεύθηκε με την σύζυγό του. Και τώρα έ-γκατέλειψε τη σύζυγό του και ξανάφυγε με την άλλη...

Άλλοκοτοι αυτόχειρες

ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΤΟΥΣ... ΑΛΛΟΥΣ

Μερικές περιέργες περιπτώσεις τελευ-ταίας... συγχρομίδης απ' όλο τον κόσμο

ΧΩΡΙΣ άλλο, ο πιο άπρόοπτος τρόπος για να πάει κανείς στον άλλο κό-σμο, είναι να σκοτωθι από ένα αλ-τόχειρα. Από έναν άνθρωπο δηλαδή που δεν ήθελε να κάνει σ' άλλον κακό, παρά μόνονα στον εαυτό του.

Όσο, όμως, κι' αν μιά τέτοια περίπτωση φαίνεται άπίθανη, δεν παύει να σημειών-ται κάθε τόσο σε διάφορα μέρη της ύδρο-γείου.

Ποιός θα μπορούσε, λόγου χάρι, να φαν-ταστή πως ένας απελπισμένος από τη ζωή του άνθρωπος, που ξαπλώνεται μέσα στο σκοτάδι της νύχτας στις σάβες ενός σιδη-ροδρομικού σταθμού, θα προκαλούσε μιά σύγκρουσι τραίνων με άκετα θύματα;

Κι' όμως αυτό συνέβηκε εδώ και λίγο καιρό σ' έναν από τους σταθμούς της Νεας Υόρκης. Κάποιος Κόναν Ντίσνεϊ, θέλοντας ν' αυτοκτονή, πήγε και ξαπλώθηκε στις σιδηροδρομικές του σταθμού αυτού, κοντά σε μιά διασταύρωσι. Μιά ατμομηχανή, που τον έκοψε, σταμάτησε για να μαζέψουν τα πτώ-μα του κι' ή καθυστέρηση αυτή είχε απο-τέλεσμα να συγκρουσθι με την ατμομηχα-νή μιά ταχεία, που ήθελε σε δέκα λεπτά στον σταθμό. 'Από τη σύγκρουσι αυτή, που δεν ήταν πολύ σοβαρή, τραυματίστηκαν εί-κοσι δυο άτομα, όλα όμως εύτυχώς έλα-θοσ.

Την περασμένη βδομάδα, από ένα μέ-γαρο της Ιταλικής πόλεως Πάδουας οίχι-κε στο κενό μιά γυναίκα, που πήδησε από το τρίτο πάτωμα στον έρημο δρόμο. Άλλα άκριβώς, τη στιγμή, που το κομμάτι της έ-πεφτε στο κενό, βγήκε από το ισόγειο του μεγάρου ένας παιδάκι, που βόηκε το θάνατο κάτω από το βάρος αυτής της ανθρώπινης βολίδας.

Όχι λιγότερο τραγική, ιδίως εξ αίτιας των συνθηκών μέσα στις οποίες διαδοσα-τίστηκε, ήταν ή περίπτωση ενός φύλακα νε-κροταφείου στο κοιμητήριο της πόλεως Ντράιπτον του Όχάιο, στην Άμερικη. Ο άνθρωπος αυτός, ονοματι Κόαλ, άκουσε τη νύχτα βήματα ανάμεσα στους τάφους. Ντύ-θηκε, λοιπόν, γρήγορα και βγήκε να δι τί συνέβαινε.

Δεν έκανε, ωστόσο, παρά λίγα βήματα κι' έπεσε νεκρός, γυμνισμένος από μιά σφαί-ρα. Η οικογένειά του κι' ή αστυνομία δεν μπόρεσαν να εξηγήσουν αυτό τον φόνο. Μο-νάχα άκοκτι ήρα άκογέτος, όταν βόηκαν ανάμεσα στα μνήματα ένα νεαρό, που κρα-τούσε ακόμα στο χέρι του ένα πιστόλι, από το οποίο έλειπε μιά σφαίρα, έμαθαν τί είχε συμβή. Ο αυτόχειρ, είχε χάσει την τελευ-ταία στιγμή το θάρρος του κι' έπειδή το χέρι του έτρεμε, ή σφαίρα του έξογγε και έστειλε στον άλλο κόσμο τον δυστυχισμένο φύλακα!...

Μιά άλλη πολύ περίεργη περίπτωση, ή-ταν ή ακόλουθη, που συνέβηκε τον περα-σμένο μήνα στις Ίνδιες. Μιά ήλικιωμένη γυναίκα θέλησε να ριχθι στα νερά του πο-ταμού Γάγγη από μιά γέφυρα. Άλλα τη στιγμή που έπεφτε, περνούσε από κάτω ά-πό τη γέφυρα μιά έλαφρη στενόμακρη βαρ-κα με παιδιά ενός όρφανοτροφείου. Η βαρ-κα άνατράπηκε και τρία από τα παιδιά έ-κείνα πνίγηκαν, ενώ ή αυτόνομη σώθηκε, γιατί ήφερε καλό κούμπι. Κατόρθωσε, μά-λιστα, να σώσει μολόν της δυό από τα ύ-πόλοιπα παιδιά και τη δασκάλα τους, που τα συνόδευε, ενώ τα άλλα τα έσωσε ο βαρ-κάρης.

Έξαιρετικά τραγική, άξια να την κάνη διήγημά του ένας μεγάλος συγγραφέας, ή-ταν ή περίπτωση της γυναίκας ενός Γάλ-λου αξιωματικού στο Άλγερ, που μαθεύ-τηκε μόλις τώρα, ενώ συνέβηκε εδώ και τρείς μήνες.

Η κ. Ζυλιέτ Λαρός, ύστερα από μιά σκληνή με τον άντρα της, πήρε έφθα κουτ-σά-λιες σουπιλιές και ξαπλώθηκε στο κρεβάτι της περιμένοντας τον θάνατο.

Όστόσο, πριν το τρομερό δηλητήριο κυ-κλοφορή για καλά στο αίμα της, έπλη-σε το πιο μικρό από τα παιδιά της, ένα βρέφος πέντε μηνών κι' άρχισε να κλαίη σπαρακτικά.

Για να το καθησυχάση, ή υπτέρα του το πήρε στην άγκαλιά της και το θήλασε. Δεν της πέρασε της δυστυχισμένης από το νου, ότι το γάλα θάδινε στο παιδάκι της και τον θάνατο.

Ύστερα από λίγο, υπτέρα και νήπιο, βρέθηκαν νεκροί!...

Να τώρα κι' ένα κωμικοτραγικό περιστα-τικό, που συνέβηκε στη Γένοβα της Ιτα-λίας εδώ και λίγους μήνες κι' είχε ως παρ-ταγωνιστή του έναν έρσντη, τον Τζιάκομο Λαουντίζα.

Ο άνθρωπος αυτός είχε ένα σπιτάκι κά-τω από τη γέφυρα Μονουμентаλ, που είχε γνωστή ως τόπος, τον οποίο προτιμούν οι αυτόχειρες για να σκοτώνονται. Κάθε βρά-δυ, ο Τζιάκομο Λαουντίζα φοδόναν υπ πέση κανείς απ' αυτούς πάνω στη στέγη του ι-κρού του σπιτιού και βρεθή έτσι μπροστά στα πόδια ή το χειρότερο πάνω στον ίδιο-κλήτη.

Κι' αυτό, που φοδόναν έγινε. Μιά υπη-ρετιούλα, δεν υπολόγισε καλά το πιδήμά της, κι' αντί να πέση στο νερό, έπεσε πάνω στο σπιτάκι του Λαουντίζα.

Εύτυχώς ή ζημιά δεν υπήρξε μεγάλη. Η στέγη βάσταξε μιά καρά το σώμα του κορ-διού, που έπίσης κι' αυτό δεν κατάρσα-κίστηκε.

Την άλλη μέρα, όμως, ή έρσντης έκεινος κάρφωσε στο διάζωμα της γέφυρας μιά τα-μπέλλα, που έγραφε τα έξης: «Παρακαλώ έ-κείνους, που θέλουν να σκοτωθώ, να πέ-θουν από την άλλη μεριά της γέφυρας, γιατί κάτω από εδώ βρίσκεται το σπιτί μου»!...

Συνταγή κατά της φλυαρίας

Θέλετε να γλυτώσετε από ένα φύλαρο, που σας ζαλίζει με την πολυλογία του; Να ένας άπλος τρόπος που συνιστά ένας ψυ-χολόγος του Χάρβαρντ: 'Αντί να τον ενθαρ-ρύνετε κουνώντας έπιδοκιμαστικά το κεφάλι σας, να σιγαλώνατε ευγενικά ή επαναλαμ-βόντας τα λόγια του, άρχιστε να διαφωνήτε με ό,τι λέει, ή υπ μιλάτε καθόλου. Σε λίγα λεπτά, θα βαρεθή και θα σάς άφήση ήσυχο!

1 Ο άπεσταλμένος της μεγάλης γερμανικής έπιθεώρησης «Νεσ Ελκοναγραφή» Λέοπολντ Φίλντ έπισκέφθηκε τελευταία την Ταϊτή, απ' όπου έφερε τη φωτογραφία της Ταϊέα, ή οποία είναι ή ωραιότερη Ταϊτή. Νά πως περιγράφει το χαρακτήρα της: Πα-ρά την όμορφιά της δεν είναι έπισπασμένη και ψηλόντα, αλλά παιχνιδιάρικη σαν μικρό γα-τάκι. Η Ταϊέα είναι εύτυχισμένη κοντά στην άμμουδιά της άκρονηγιάς, περπατάει έμπόλητη, της άρεσει να βουτήη στη θάλασ-σα και δεν έχει άβιβάσεις από φαγητό και την ένδυμασί της. Όταν ή ήμερα της περνά εύθυμα και χαρούμενα είναι υπερεν-ταχισμένη. Αυτός είναι ο χαρακτήρας της Ταϊέα κι' όλων των κοριτσιών των νοτίων θαλασσών, που είναι τα πιο θεομώμα κο-ρίτσια του κόσμου.

2 Σύμφωνα με τις υποδείξεις της υγιεινής των μαλλιών για να διατηρήη ή γυναι-κα ώρα και υγιή τα μαλλιά της, πρέπει να τα περνά με τη βούρσα της εκατό τοι-σάκτων φορές την ήμερα. Αυτό όμως, όπως αντίλαμψάνεσθε, θα της άπασχολούσε πολύ χρόνο, από τον άπαραίτητο για τις καθη-μερινές άποχρεώσεις της για το νοικοκυρίο. Το χρόνο αυτόν θα της τον έξοικονομή τώρα το ελκονόμενο μηχανήμα του Άγγλου μη-χανικού Πήτερ Τζάκσον. Το μηχανήμα αυτό είναι μιά ηλεκτροκίνητη βούρσα, που όπως βλέπετε βουρτσίζει τα μαλλιά της ιδιοκτη-τριας του, ενώ εκείνη άσχολείται με το πλε-όμιο της.

3 Πρόσκλησις σε χορό, έτσι ονομάζεται ή κινηματογραφική χορευτική παντομίμα, που πήρε το πρώτο βραβείο στο διεθνές φε-στιβάλ του Βερολίνου. Ο Άμερικανός Τζόν Κέλλου, που είναι ο συγγραφέας του σεναρί-ου, ο σκηνοθέτης και το χορευτικό άστέρι της ταινίας, με την παρεμβολή σ' αυτή σκί-τσον, όπως τ' άνωτέρω, έδημιούργησε έε-φεν πρόποση για την ιστορία του κινημα-τογραφικού χορευτικού φίλμ.

4 Ο ωραιότερος παγετώνας της Εύρώπης είναι άνομοφιστήτητα ή θάλασσα του πά-γου των γαλλικών Άλπεων, όπου θάνατον οι περιηγηταί και οι έκδρομείς μ' ένα ή-λεκτρικό τραίνο που άνεβαίνει μέχρι ύψους 2.000 περίπου μέτρων.

Τα ήθη και οι αντίληψεις των κατοίκων στις τέσσερις βορειότερες ευρωπαϊκές χώρες

ΣΤΙΣ σκανδιναβικές χώρες —είχε γράψει κάποτε, στον χιουμο-ριστικό ταξιδιωτικό οδηγό του, ένας Άγγλος εύθυμογράφος— το δύσκολο δεν είναι πως να κα-τακτήσετε τις γυναίκες: είναι πως να μην κατακτηθήτε από αυτές!...

Η επιγυραματική αυτή φράσι, όσο υπερ-βολική κι' αν είναι στην διατύπωσή της, φα-νερώνει, ωστόσο, πως δεν έχουν άδικο όσοι θεωρούν την Σκανδιναβία σαν ένα έρωτικό παράδεισο... για τους άντρες! Οι Σκανδι-ναβές —και, περισσότερο απ' όλες, οι Σου-ηδέζες— είναι τόσο θερμές, προπαντός ά-πέναντι στους ξένους, όσο ψυχρά είναι το κλίμα τους. Αν προσθέσετε πως οι έλαστι-κές άρχές τους δεν τις έμποδίζουν να έκ-δηλώνουν το θερμό αυτό ταμπερμέντο και πως δεν θεωρούν άπαραίτητο να προηγη-θούν πάντα ή άνδρική πρωτοβουλία σ' αυτά τα ζητήματα, καταλαβαίνετε για ποιά λό-γο ο άπώτατος βορράς έλκύει τόσο πολύ τους κυνηγούς του εύκαλου έρωτα!

Η έρωτική έλευθερία δεν είναι, όμως, το μόνο «τουριστικό θέληγητρο», που παρου-σιάζουν οι σκανδιναβικές χώρες. Η Δα-νία, χωρίς να ύστερή και στο κεφάλαιο που άνα-φέραμε, είναι ακόμη σωστή Γη της Έπαγγελίας για τους καλοφραγδες. Αν εξαιρέσετε, βέβαια, το Παρίσι, σε καμιά άλλη ευρωπαϊκή πρωτεύου-σα δε θα συναντήσετε την περίφημη κουζίνα των ρεστωράν της Κοπεγχάγης. Με 5 ως 8 κορώνες, δηλαδή με 22 περίπου ως 35 δραχμές, άπολαυ-θάνετε ένα πλουσιπάφοχο γεύμα, που θα σάς μείνι άλυσμόνητο.

Άλλα ή μεγάλη σπεσιαλιτέ της δανικής κου-ζίνας είναι τα «κομέρμπεντ», τά ψωμιά με βού-τυρο, που είναι τεχνικά φορτωμένα με όλα τα γαστρονομικά άγαθά, από κρύο κοτόπουλο και μοσχάρι, ως άστακούς, γαρίδες, ζαμπόν, έκλε-κτό τυρί, σαλατικά, αλά... σε άπέναντι ποικι-λία συνδυασμών. Τα μεγάλα ρεστωράν σάς πα-ρουσιάζουν ως... έκατόν πενήντα ποικιλίες «σμέ-ρεμπεντ» και δεν έχετε παρά να διαλέξετε!

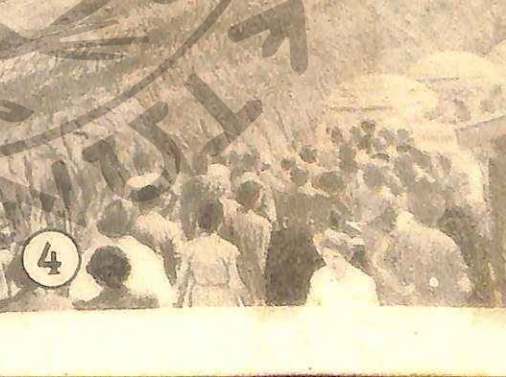
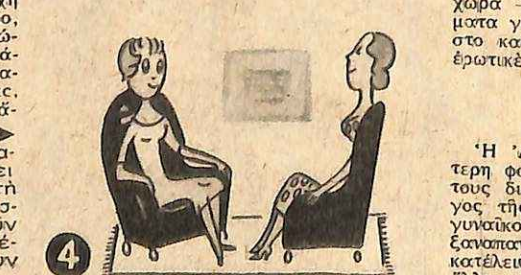
Όσο για τις Δανέζες, δε θα σάς ξαφνίσουν μόνο με την άπροσποίητη άπλότητα, που άντικρύ-ζουν τον έρωτα, άλλα και με μιά περίεργη «έθνη-κή» συνήθειά τους, που δεν θα την συναντήσετε στις γυναίκες καμιάς άλλης χώρας: Την συνή-θεια... να καννίζουν πούρο και, μάλιστα, όχι κρυμμένες στα σπτικά τους! Στο ρεστωράν, από ζαχαροπλαστέιο, στο μπάρ, θα βρήτε άρθρονες κυ-ρίες και δεσποινίδες καννίζουσες άκραιμάνως το πούρο τους, που φέρουν στον άπροειδοποίητο ξέ-νο την εικόνα... ενός Τσάρσκι με φουστάνια!

Ένα κοινό χαρακτηριστικό των τεσσάρων σκανδιναβικών χωρών —της Δανίας, της Σουη-δίας, της Νορβηγίας και της Φινλανδίας— που δημιουργεί συχνά ένα συναίσθημα άμνηστας στους ξένους, είναι ή συνήθεια, όταν μιλάτε για κάποιον, να τον άναφέρετε με το επάγγελμά του: Λ.χ. «ο κύριος δημοδιδάσκαλος Χάνσον», «η δε-σποινίς δακτυλογράφος Θόρκελσον», «η κυρία τρα-πεζίτικη υπάλληλος Κασκίνεν». Γρήγορα διαπι-στάνετε πως οι Σκανδιναβοί άναφέρουν τους τί-τλους αυτούς με την ίδια σχολαστική ελάνθεια, ό-πως αν έλεγαν: «η κυρία κόμηςσα» ή «ο κύριος βαρώνος»!

Φυσικά, ο ξένος είναι πολύ δύσκολο, στην άρχή τουλάχιστον, να τους μιμηθι, πολύ περισσότερο, μάλιστα, που το παρουσιαστικό, εκεί, κάθε άνθρώ-που είναι ένα κι' ένα για να σάς κάνει να ξεά-σετε το επάγγελμά του. Οι πωλήτριες των κα-ταστημάτων είναι τόσο κομψές και περιποιημένες, όσο και μιά στάρ, και ο έργάτης είναι τόσο ά-...

1) Οι κυρίες δεν συμμετέχουν ποτέ στην δια-δικασία του «σκόλ». 2) Στην Σουηδία, πρέπει να λέτε «ευχαριστώ» κάθε στιγμή. 3) Στη Φινλανδία είναι πιθανό να δεχθήτε μιά πρόσ-κλησι για «σάουνα». 4) Οι Σουηδοί μπορούν να μένουν επί δολέκλινες ώρες ο ένας άπέ-ναντι στον άλλο, χωρίς να ανταλλάσσουν ούτε λέξι.

ΑΝ ΤΑΞΙΔΕΥΣΕΤΕ στην Σκανδιναβία

Δάσκαλός μου

ΣΗΜΑΔΙΑ

Ο Παύλος Βαλίδης ήταν αυτό που ονομάζεται στην καθομιλουμένη του έρωτα «κατακτητής»!... Δεν υπήρχε γυναίκα που να μπορεί να αντισταθεί στην άκατανίκητη γοητεία του. «Όλες, κι' οι πιο δύσκολες, κι' οι πιο εγωίστριες, λέγαμε τελικά το μοιραίο «ναί» και γέρονταν ζαλισμένες στην άχόρταγη αγκαλιά του...»

Πόσες γυναίκες! Πόσα όνματα! Κατερίνα, Μαίρη, Λόλα, Βιδή, Σουζάνα, Λυδία... Κι' όχι μία-μία, σε ερωτική διαδοχή και δυο-δυο, και τρεις-τρείς πολλές φορές μαζί! Τι έφταιγε αυτός; Άφου είχε το κακοκούκι της νυχτερίδας και ξετρελλανιέ τόσο τις γυναίκες;... Μόνο που, ενώ όλες τους προσπαθούσαν — και συχνά το καταφέρνανε — να τον κάνουν εύτυχισμένο, από αυτές δε γινότανε καμιά... Πώς να γίνει εύτυχισμένη μία γυναίκα που ξέρει καλά ότι δεν είναι μόνη της στη ζωή ενός άντρα;... Πώς να χοιρή όταν ξέρει ότι αυτός ο άντρας δεν της ανήκει παρά μόνο περαστικά, στιγμιαία; Κι' ύστερα είναι έτοιμες να της τον διεκδικήσουν και να της τον αρπάξουνε τόσες άλλες;...

Τι τον ένοιαζε όμως τον Παύλο; Αυτός ζούσε άμεριμνος κι' αδιάφορος εγωίστης την ερωτική ζωή του, χωρίς να τον ενδιαφέρει αν μέσα στην αγκαλιά του στραπατσάρει χωρίς όριο τόσα κοριτσιάκια, τόσα αισθήματα, τόσες ελπίδες...

* Ήταν όμως και μία από όλες που τον είχε αγαπήσει. Κάτι πιο πολύ; Τον είχε λατρεύει, τον είχε κάνει Θεό της!... — χωρίς να μπορέσει να συγκεντρώσει ποτέ, ούτε μία στιγμή την ερωτική προσοχή του... Ήτανε μία μικρούλα, άσημαντη, μικροκαμωμένη, με αδύνατο κορμάκι, λιγνά ποδαράκια και χλωμό πρόσωπο. Από όλο το άσημαντό σύνολο, μόνο δυο μάτια φλογερά άφίζανε να προσεχτούνε... Αυτά όμως δε

Εκείνος δεν τολμούσε να την κυτάξει, από φόβο μήπως στο βάθος και των δικών της ματιών διακρίνει τη σιμίκη... Εκεί η όμως τον αγκάλιασε με την πιο τρυφερή της αγάπη, με την πιο στοργική λατρεία της... Κι' ο δυστυχισμένος, που τότε πια νόσκει όλα, δέχτηκε ούσα που τουχανε μείνει σαν τελευταία έλεμυσή της ζωής στην τραγική αναπηρία του...

* Ένα απόγευμα του φθινοπώρου, συννεφιασμένο και μελαγχολικό, η Σούλα έπιασε το χέρι του και τον ρώτησε με μία τρεμουλιαστή φωνή:

— Θέε, αγαπημένε μου, να ένωθούμε για πάντα;... Εκείνος εσφινιάστηκε, πετάχτηκε και τόλμησε να ύψωση τα μάτια του και να την κυτάξει...

— Τι λές;... μουρμούρισε βραχνά. Δάσκαλ'... να γίνης γυναίκα μου;!

Του φάνηκε τόσο τερατώδες, τόσο απίστευτο αυτό πουχε πη!... Κι' άμέσως χαμήλωσε πάλι τα μάτια του, σαν να φοβότανε μη διακρίνη στα δικά της την καταδίκη του — την άνοιξη της...

Εκείνη του χάρθηκε άπαλά τα μουλιά:

— Θάναι αυτό ή πιο μεγάλη; ή πιο άπιθανη εύτυχία για μένα, αγαπημένε μου... του μουρμούρισε.

— Είσαι τρελή;... της φώνασε βραχνά! Δεν είδες το πρόσωπό μου;...

— Τό είδα... του αποκρίθηκε μ' ένα ήσυχο χαμόγελο.

— Και... δέχεσαι να με βλέπης όλη σου τη ζωή;...

— Δεν έχω άλλο όνειρο, άλλη ελπίδα...

Εξέπασε εκείνος με σπασμό:

— Μά... είμαι άσχημος! Είμαι τέρας!... Όλο το πρόσωπό μου είναι σκισμένο από φοβερές ούλες!...

Με το χέρι της πούτρεμε χάρθηκε τουφερά το πρόσωπό του, τις ούλες του, την άσχημία του...

— Τις αγαπάω τις ούλες αυτές... τον βεβαίωσε μ' ένα ψιθύρισμα γλυκό. Γιατί... αυτές σε χαρίζανε σε μένα...

Επεσε στην αγκαλιά της, κι' έκλαψε εύτυχισμένος. Μά, ναί! Ήταν εύτυχισμένος. Άκόμα και στην τραγική δυστυχία του ή ζωή του, κρατήσει μία θέση σε μία γυναικεία αγκαλιά...

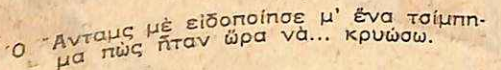
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Έτσι αυτό είναι το απεριστεύτο, που έρχεται να τείνης κάθε μέρα στο πάγκο;...

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

Κι' οι πιο εγωίστριες γέρονταν ζαλισμένες στην άχόρταγη αγκαλιά του...

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις τοῦ
συνεργάτου μας κ. Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

[illegible]

Τὸν Μάιο τοῦ 1934 ἐρρίκνουν στὸ Βερολῖνο μὲ δημοσιογραφικὴ ἀποστολὴ. Ἀναζητῶντες ἐντυπώσεις γιὰ τὴν ἀνταποκρίνασή τους θὰ ἐπέλτυνα στὴν ἐφημερίδα μου, οἱ σελίδες ποὺ θὰ εἶχε ἐνδιαφέρον γιὰ ἐκκεφάλαια στὸ περίφημο στρατόπεδο συγκέντρωσης τοῦ Ὁρσνιμπουργκ - 30 περίορων - ὅπου ἐξῆλθε ἀπὸ τὸ Βερολῖνο -

Η πρώτη κρούσις που έκανα σχετικά, απέτυχε εκτρώτατα. Ζήτησα τη μεσολάβηση της Προεδρίας μας, αλλά ούτε το διάβημα του Ραγκάβι έφερε κανένα αποτέλεσμα. Έτοιμαζόμουν να εγκαταλείψω το θέμα. Όταν ένα βράδυ, σε μια «πρέσα σκέψης» της Βίλχελμστράσε, γνώρισα τον διευθυντή του *Frankfurter Allgemeine*.

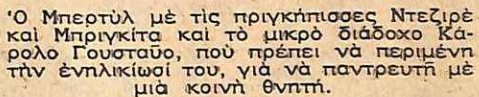
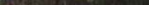
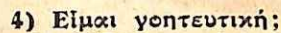
Μετά δύο μέρες, κ' ὕστερα ἀπὸ πολ-
λές κοινές ἐνέργειες μᾶς εἰδοποίησαν πὺς
θὰ μᾶς δώσουν ἀδεία να ἐπισκεφθούμε τὸ
στρατόπεδο τοῦ Ὀρδάνιμπουργκ, ἀλλὰ
προηγουμένως ἔπρεπε να περάσουμε ἀπὸ
ἀρχηγοὺς τῶν Ἐς Ἐς, οὐοὺ θὰ λαμβά-
νουν συλλετικές ἀδείας.

παρουσιάζεται να υποβάλλετε πολιτικές ε-
πισημοποιήσεις στους κρατούμενους. 'Απαγορεύε-
ται να γυρνάτε στα διάφορα διαμερίσμα-
τα χωρίς τη συνοδεία φρουρών. 'Απαγο-
ρεύεται να μοιράζετε τσιγάρα ή άλλα
επιχειρήματα. 'Απαγορεύονται αυστηρότατα οι φω-
τογραφίες. 'Η λήψις φωτογραφιών εποτε-
ρα προβλέπεται.

μεγάλο παράπονο και συνεπώς
βαρύτερες κυρώσεις. Είμαι υποχρεωμένος
να έπιστήσω την προσοχή σας για την πε-

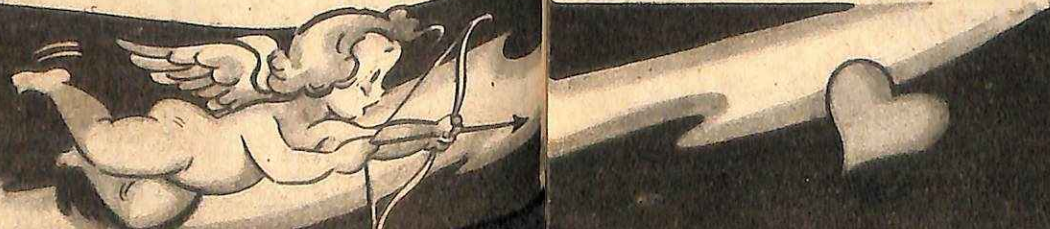
ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Τί δὲν ξέρετε γιὰ τὸν
ἑαυτό σας

ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ»

παίζει κρίκει τις Κυρίες της
μες για το γάμο του με την Μαργαρίτα
κατάληξαν στο άδοξο τέλος, που τους ή-
ταν προωρισμένο!

Ένα μπουκέτο όρχιδέες

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΔΕΝ ήταν η πρώτη φορά που μάλωνε το άντράκι του. Με ό Πάλλ δοκίμαζε την αγωνιώδη συναίσθησι πώς ήταν η τελευταία. Όλα είχαν τελειώσει πιά!

— Δεν θα ξανάρθω πιά! Τό κατ'άλαβες; φώναξε τή γυναίκα του απ' τόν κατώφλι.

Η Κέυ έγνωσε «ναί». Τό όμορφο πρόσωπό της, με τά κασκόκινα χείλη, τά μπλε μάτια καί τά μαύρα βελουδένια μαλλιά, ήταν χλωμό κι' άνασταταμένο.

— Μού τάχεις ξαναπώ πολλές φορές, άν θυμάμαι καλά! ού φώναζε.

Οί ματιές τους διασταυρώθηκαν γιά μιά τελευταία στιγμή, γεμάτες θυμό. Όστερα ό Πάλλ βγήκε, χτυπώντας πίσω του τήν πόρτα. Τού φάνηκε πώς σκέπαζε με μιά ταφόπλακα τόν μνήμα τού νεκρού γάμου του...

Προχώρησε άσκαπα στό δρόμο, μέσ' στή βροχή... «Αύριο, ένα τέτοιο βροχερό απόγευμα, θα πήγαινε τήν Κέυ στό σπίτι. Όστερα θα γύριζαν στό σπίτιάκι τους, γελώντας καί φιλοφρονώντας ξέγνοιαστα.

Μά τώρα είχαν τελειώσει όλ' αυτά!

Λογάριασε με πικρία πώς η σύζυγική ζωή τους είχε κρατήσει 49 μήνες καί 6 μέρες. Καί τώρα είχε γράψει τή λέξη «τέλος» στό ρομάντο του «τέλειου άντρώγυνου», όπως τους είχαν βαφτίσει οί φίλοι τους.

«Άλλοτε, σ' ένα καιρό πού τού φαινόταν πολύ μακρινός η Κέυ κι' αυτός είχαν άνακαλύψει πώς τους ένωνε κάτι διαφορετικό απ' τους άλλους συζύγους. Μά νά πού είχαν μαλώσει καί χώριζαν κι' αυτοί σήμερα, σάν τά περισσότερα ζευγάρια πού ξέρανε.

Προσπάθησε νά θυμηθή ένα άντράκι — ένα καί μόνο — πού νά μην είχε αποδώσει στό γάμο όλα τά άσχημα καί τίς άναστροφές της ζωής. Έστειλε τόν μυαλό του, αλλά δεν βρήκε πού να έιναι: τό Φίλ καί τή Ζίλα, τους καλύτερους φίλους του.

Η πρόσχαρη καί θαρραλέα Ζίλα είχε διοργανώσει ένα «γυναικείο φεστιβάλ», τή βραδιά πού ό Φίλ της είχε άναγγείλει πώς τού έλαττώσανε τόν μισό!

Νά τί είδους γυναίκα ήτανε! Καί μάλιστα έπειτα από δύο χρόνων σύζυγική ζωή...

Ό Πάλλ σκέφτηκε ξαφνικά πώς έπρεπε νά τή δώ τής φράσης τό θαυμασμό καί τό σεβασμό του! Η ματιά του έπεσε στήν άντικρινή βιτρίνα ενός άνθοπωλείου. Ναί, έπρεπε νά τήν λουλούδια γιά τή Ζίλα, γιά εκδήλωση της εκτιμήσεώς της.

— Δώστε μου μιά ντουζίνα όρχιδέες..., είπε στόν ύπόπλο του μαγαζιού, πού τόν κύτταζε σαστισμένος, γιατί δεν ήν συνήθισμένος νά πουλάει με τίς ντουζίνες τόσο ακριβά λουλούδια...

Όστερα, σφίγγοντας στό χέρι του τό μπουκέτο, διπλώσε σέ λεπτό χαρτί, τράβηξε γιά τό σπίτι της Ζίλας. Βρήκε τή πόρτα μισανοιχτή. Μπήκε. Άκουσε ένα πνιγμένο λυγμό στήν τραπεζαρία.

Πέταξε άμέσως τά λουλούδια πάνω σ' ένα τραπέζι κι' έπεξε στή διπλανή κάμαρα.

— Ζίλα! Τί συμβαίνει; ρώτησε.

Η νέα γυναίκα είχε χαμένο τό πρόσωπό της στό μαξιλάρι τού ντιβανιού κι' έκλαιγε μ' άναφυλλτά.

— Πάλλ... τραύλισε. Θ' άφισω τό Φίλ... θα χωρίσουμε!

Ό Πάλλ έμεινε άποσβολωμένος. Έίχε έρθει εκεί σάν άντιπαύσματος όλων τών πικρά άπογοητευμένων συζύγων, φέροντας λουλούδια στή μόνη γυναίκα πού αντιμετώπιζε τή ζωή χαρούμελά. Κι' αυτή τούλεγε πώς θα χωρίζε!...

— Δεν μπορείς νά καταλάβεις, έσύ! πρόσθεσε. Η Κέυ καί σύ είσατε τόσο εύτυχισμένοι! Μακάρι νάταν κι' ό Φίλ σάν εμένα, νά προσπαθούσε κάποτε νά νικήση τήν άποθάρρυνση καί τήν κακοκεφιά του!

Ό Πάλλ θυμήθηκε με ταπεινώσι πώς δεν ήταν κι' αυτός πού τυπο εύδιαθεσίας, από τότε πού είχαν λιγοστέψει τά κέρδη του...

— Έσύ, Πάλλ, γεμίζεις πάντα τήν Κέυ με μικρές κι' εύγενείς περιποιήσεις... Μιά γυναίκα γίνεται ίκανή νά ύπομεινί

κάθε πικρία, όταν έχη δίπλα της έναν άνθρωπο πού της φέρεται σάν στοργικός φίλος, κι' όχι ένα άνυπόφορο γκρινιάρη, σάν τόν Φίλ!...

Γιά νά ξεθυμάνη, η Ζίλα διηγήθηκε όλα τά μικροπεισόδια πού τήν είχαν άπομακρύνει σιγά-σιγά απ' τόν άντρα της. Όλοι εκείνοι οί λόγοι φάνηκαν στόν Πάλλ άσημαντοί, τιποτένιοι... άσπου διαπίστωσε με έκπληξη πώς κάτι τέτοιους είχαν αυτός κι' η Κέυ, στούς τελευταίους μήνες!

Ένώ τότε τού είχαν φανή τεράστιοι, τώρα τους εύρίσκε κυριολεκτικά γελοίους...

Δίχως νά πολυσκεφθή τί έκανε, άρπάξε τή Ζίλα απ' τούς ώμους καί τήν τράνταξε με μανία. Έκείνη θέλησε νά διαμαρτυρηθή. Μά ό Πάλλ της φώναξε:

— Σάπα! Θά μ' άκούσης πρώτα! Είπ' έξωφρενικό νά παρπονιστεί γιά τέτοια πράγματα! Δεν τό περίμενα ποτέ από σένα!

Όστερα, με κατηγορηματικά καί κοφτά λόγια, διέλυσε όλα τά επιχειρήματά της. Τή μάλωσε, τήν εξάρκισε, τήν έπεισε... Τής δήλωσε πώς αυτός, ό καλύτερος φίλος τού σπιτιού της, δεν μπορούσε με κανένα τρόπο νά πιστέψη ότι κάτι τέτοια άσημαντα καί περαστικά μικροπράγματα θάταν ίκανά νά καταισφρουν τόν πύό έπιτυχημένο γάμο πού είχε γνωρίσει ποτέ!

Σταμάτησε έπιτέλους, λίγο λαχανιασμένος.

Τότε τόν χτύπησε, σάν μπασιονιά στό κεφάλι, η σκέψη πώς είχαν τελειώσει όλα άνάμεσα σ' αυτόν καί τήν Κέυ... Ό, άν είχε βρεθή κάποιος πού νά τους μιλήσει έτσι ήλκαίως, νά τους λογικέψη!...

Χτύπησε ξαφνικά τό κουδούνι της έξώπορτας. Η Ζίλα πουντάρισε βιαστικά τή μύτη της, σκούπισε τά μάτια της καί πήγε ν' άνοιξη.

Όταν ξαναγύρισε, φαινόταν ταραγμένη.

— Η Κέυ είναι! Ψιθύρισε γλήγορα. Μην της πής τίποτα, Πάλλ!

Η έπισκέπτρια μήτη.

Οί δύο σύζυγοι κυτάχηκαν μ' άμηχανία. Καταλάβαινε καθένας τους πώς ό άλλος είχε τρέξει νά ειδοποιηθή τή Ζίλα γιά τό χωρισμό τους...

— Βιάζομαι πολύ... δικαιολογήθηκε όστερα η Κέυ. Είχα βγή γιά ψώνια, καί πέρασα από δω μιά στιγμή γιά νά πάρω τόν Πάλλ...

Άποχαρέτησαν τή Ζίλα κι' έφυγαν. Βρέθηκαν μονάχοι στή σκάλα.

Έμοιάζαν τώρα σάν άκροβάτες, πού κρατούσαν μιά επικίνδυνη ισορροπία πάνω στό τεταμένο σκοινί τού έγώισμού τους. Σ' ένα λεπτό, θα πέφτανε, ή θα φτάνανε ό ένας κοντά στόν άλλον...

Ό Πάλλ πρόσθεσε πώς κρατούσε τά λουλούδια πού προώριζε γιά τή Ζίλα. Τάχε ξαναπάρει μηχανικά, φεύγοντας.

— Πάρε, Κέυ... είπε. Έπιρόκειτο νά γυρίσω σπίτι, νά σου τά φέρω...

— Κι' έγώ, άπάντησε σιγανά εκείνη, είχα βγή γιά ν' αγοράσω έλιες ξυδάτες. Ξέρω πώς σ' άρέσουνε...

Καθένας τους καταλάβαινε πώς τούλεγε ψέμματα ό άλλος. Όστόσο, τά χέρια τους σφίχτηκαν με θέρη. Γιατί τά ψέμματα εκείνα λέγονταν με καλό σκοπό καί δεν θα βλέπανε ποτέ τό άμώ φως της αλήθειας...

Η Κέυ παραμέρισε τό χαρτί καί κύτταξε τίς όρχιδέες, με μάτια γουρλωμένα από χαρά.

— Ποτέ δεν είχα τόσο όμορφα λουλούδια! είπε. Μά είναι τρέλα, Πάλλ! Ποίός ξέρεi πόσο θα σου κοστίσανε!...

— Φτηνά, άπάντησε ό Πάλλ με πεποίθησι. Θάμουν κερδοσιμένους, ακόμα κι' άν τά πλήρωσα στό τριπλάσιο!...

ΛΥΝ ΝΤΡΟΛ

— Μού τάχεις ξαναπώ πολλές φορές πώς δεν θα ξανάρθω! πού φώναζε η Κέυ.

Ματωμένοι

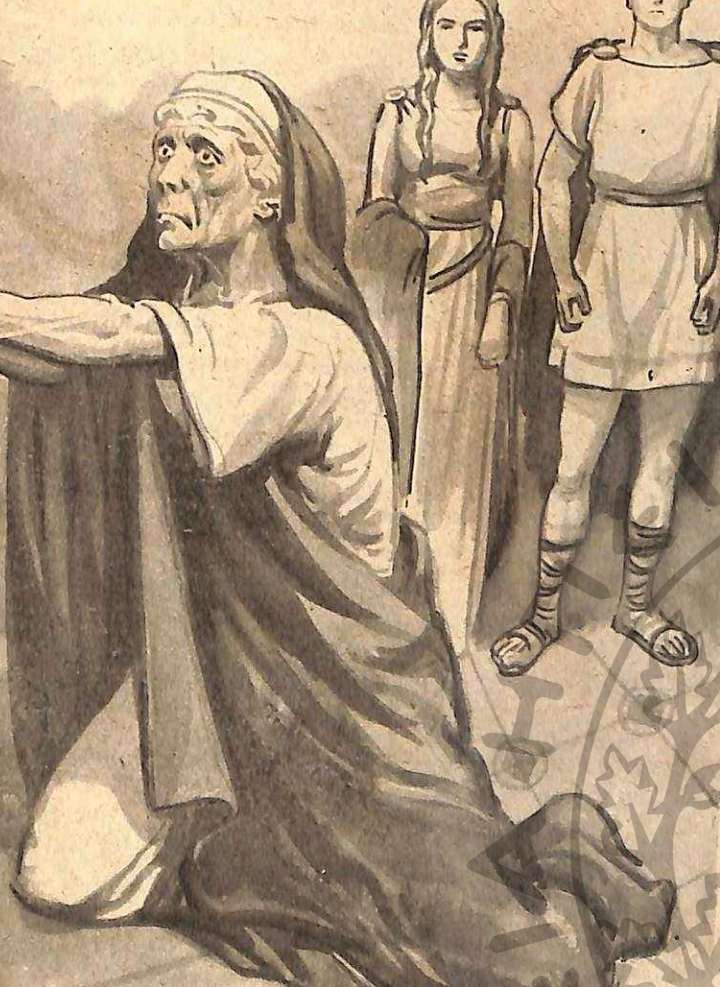
φρίκης η! Έκλεινε τα χείλη του για να μην προφέρει λέξη.
Μά το μικρότερο Ένοχτικό της Κροατοβουλίας δεν την άποδοσε.
Γενναία Σπαρτιάτισσα, είχε αντισταλέ πως κάτι της έκανε.
της. Κάτι που βασάνιζε την άλλη, φώρα κά δυνατή ψυχή του. Άρ-
νήσει δεν ήθελε να της μιλήσει ο ίδιος, σκεπτικώς το ήθελε.
Αυτός έπρεπε να την γνωρίσει τα αίσια της μεγαλότητας του. Γι-
ατίς από εκτός από την έκταση που το περιέβαλλε ο βασιλεύς
ήταν κά στρατηγός του. Μαζί με τον βασιλέα στην Τεγέα, στην Μα-
νεία κά στον Ορχομενό. Μαζί νίκησαν κά ήττηθηκαν. Πώς ήταν κά
που δυνατόν να μην του έχη εμπιστοσύνη; Παρ' όλα αυτά έκεινος ή
γνώριζε τίποτε. Της υποσχέθηκε δώσει να, μίληρ με κάθε τρόπο κά

Ἡ Κρατοῦσκη ἐπεσε στὰ πόδια του καὶ κλαίγοντας τὸν παρακάλεσε ν' ἀλλάξη τὴν ἀπόφασί του...

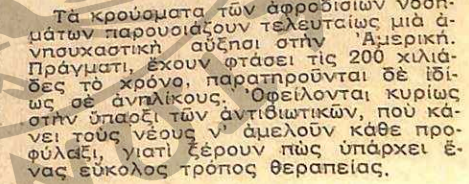
«Όποτε αυτό ήταν το σπουδαίο μυστικό που μου έκρυβες και δι-
τολμούσες να μου φανερώσεις; το έλεπε όταν τόν συνάντησε. Το ξέρ-
πως να χωριστούμε. Μπορείς να με στείλεις παντού, όπου νομίζεις ό-
τιού σώμα αυτό θα είναι χρήσιμο στη Σπάρτη. Όσο για τα παιδιά σου
όπου θα είμαι μαζί τους, δεν πρέπει να φοβάσαι...

EPONOL

—Οἱ Ἀχαιοὶ εἶναι ἐχθροὶ μου, ἔλεγε στὴν Κρατησίκλεια. Μὰ σὰν λαὸς εἶναι μέγας. Πῶς θὰ τοὺς ἀντιμετωπίσω μὲ τὸ βάρβαρο αὐτὸ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

Ο Χίνκς είχε χτυπήσει τον πεθερό του στο κεφάλι και τον είχε ζαλίσει...

Ο άστυνόμες μπήκε στο λουτρό. Ο γέρος βρισκόταν ακόμα μέσ' στην μπανιέρα, άδειανή τώρα από νερό.
Ήταν ακόμα ανάσπαστος. Μά δεν είχε πεθάνει. Η καρδιά του — είπε ο γιατρός — ήταν άπιαστα δυνατή για την ηλικία του. Είχε γλυτώσει!

Ο Χίνκς φάνηκε πως χάρηκε γι' αυτό. Την άλλη μέρα, έστειλε τη γυναίκα του στον κινηματογράφο, για να ξεσκάσει λίγο. Αυτός έμεινε κοντά στο γέρο, για να τον προσέχει.

Σε λίγο λοιπόν, ξανάτρεξε να ειδοποιήσει το γιατρό και την αστυνομία. Είχε βρή το γέρο με το κεφάλι του μέσα στην κουζίνα του γκαζιού.

Ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα, είπε. Μόλις τον είδα, τον τραβήξα αμέσως έξω.

Ο γιατρός διαπίστωσε πως, αυτή τη φορά, ο γέρο-Πούλλεν ήταν νεκρός. Το παράξενο ροζ χρώμα που είχαν πάρει τα μάγουλά του, έδειχνε δηλητηρίαση από γκαζί.

Θα βρήτε ένα χτύπημα στο πίσω μέρος του κρανίου του, γιατρέ, πρόσθεσε ο Χίνκς. Καθώς τον τραβούσα γρήγορα έξω απ' την κουζίνα, το κεφάλι του χτύπησε με δύναμη στο πάτωμα...

Ο γιατρός κι' ο άστυνόμες ανταλλάξαν μια ματιά. Δίχως να μπορούν να εξηγήσουν το λόγο, διαπιστώνουν πάντως πως ο Χίνκς δεν έλεγε την αλήθεια... Ήσ' τ'όσο, το χτύπημα πίσω απ' το κεφάλι του νεκρού ήταν ακριβώς όπως έπρεπε να είχε γίνει, με τις συνθήκες που ανέφερε ο Χίνκς.

Κι' ύστερα, ο γέρος είχε εκδηλώσει άλλοτε, τόσες φορές διαθέσεις αυτοκτονίας. Το βεβαίωσαν

ο Χίνκς.

Κι' ύστερα, ο γέρος είχε εκδηλώσει άλλοτε, τόσες φορές διαθέσεις αυτοκτονίας. Το βεβαίωσαν

Το δαιμονικό έχρημα ΝΕΟΣ ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΟΥ

Πώς εξηγήθηκε ο θάνατος του Τζέιμς Πούλλεν

ΗΤΑΝ 85 χρόνων, ο Τζέιμς Πούλλεν, και η ζωή είχε πάψει πρό πολλού να έχει κάθε γούστο γι' αυτόν. Ενώ ήταν άλλοτε ένας δραστήριος άντρας, τώρα είχε καταντήσει ψηλός κι' αδύνατος σαν φάντασμα, ανίκανος να σύρει τα πόδια του. Μά και το μυαλό του δεν λειτουργούσε πιά κανονικά.

Μια νοσκόμα τον έβρισκε, τον έπλενε και τον χτύπησε την κνήμη κακό στον εαυτό του. Γιατί είχε επανειλημμένως εκδηλώσει την επιθυμία ν' αυτοκτονήσει.

«Θα κόψω το λαιμό μου μ' αυτό το μαχαίρι!» είχε πη μια μέρα στη νοσκόμα, βγάζοντας απ' την τσέπη του... ένα μολύδι!

Άλλοτε πάλι είχε καταφέρει ν' ανοίξει το ρουμπινέτο της κουζίνας του γκαζιού, και τον είχαν βρή ανάσπαστο δίπλα της.

«Αλλά πάλι είχε καταφέρει ν' ανοίξει το ρουμπινέτο της κουζίνας του γκαζιού, και τον είχαν βρή ανάσπαστο δίπλα της. Άλλοτε πάλι είχε καταφέρει ν' ανοίξει το ρουμπινέτο της κουζίνας του γκαζιού, και τον είχαν βρή ανάσπαστο δίπλα της.

«Αλλά πάλι είχε καταφέρει ν' ανοίξει το ρουμπινέτο της κουζίνας του γκαζιού, και τον είχαν βρή ανάσπαστο δίπλα της. Άλλοτε πάλι είχε καταφέρει ν' ανοίξει το ρουμπινέτο της κουζίνας του γκαζιού, και τον είχαν βρή ανάσπαστο δίπλα της.

«Αλλά πάλι είχε καταφέρει ν' ανοίξει το ρουμπινέτο της κουζίνας του γκαζιού, και τον είχαν βρή ανάσπαστο δίπλα της. Άλλοτε πάλι είχε καταφέρει ν' ανοίξει το ρουμπινέτο της κουζίνας του γκαζιού, και τον είχαν βρή ανάσπαστο δίπλα της.

«Αλλά πάλι είχε καταφέρει ν' ανοίξει το ρουμπινέτο της κουζίνας του γκαζιού, και τον είχαν βρή ανάσπαστο δίπλα της. Άλλοτε πάλι είχε καταφέρει ν' ανοίξει το ρουμπινέτο της κουζίνας του γκαζιού, και τον είχαν βρή ανάσπαστο δίπλα της.

«Αλλά πάλι είχε καταφέρει ν' ανοίξει το ρουμπινέτο της κουζίνας του γκαζιού, και τον είχαν βρή ανάσπαστο δίπλα της. Άλλοτε πάλι είχε καταφέρει ν' ανοίξει το ρουμπινέτο της κουζίνας του γκαζιού, και τον είχαν βρή ανάσπαστο δίπλα της.

«Αλλά πάλι είχε καταφέρει ν' ανοίξει το ρουμπινέτο της κουζίνας του γκαζιού, και τον είχαν βρή ανάσπαστο δίπλα της. Άλλοτε πάλι είχε καταφέρει ν' ανοίξει το ρουμπινέτο της κουζίνας του γκαζιού, και τον είχαν βρή ανάσπαστο δίπλα της.

«Αλλά πάλι είχε καταφέρει ν' ανοίξει το ρουμπινέτο της κουζίνας του γκαζιού, και τον είχαν βρή ανάσπαστο δίπλα της. Άλλοτε πάλι είχε καταφέρει ν' ανοίξει το ρουμπινέτο της κουζίνας του γκαζιού, και τον είχαν βρή ανάσπαστο δίπλα της.

“Σ-10”, ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ

ΠΟΥ ΚΟΒΕΙ ΤΕΙΝ ΟΡΕΞΙ!

Τὰ φύκια θά σώσουν τούς παχύσαρκους και θά παρατείνουν την μέση διάρκεια της ζωής

Η πατάτασι του μέσου όρου της ανθρώπινης ζωής ήταν και εξακολουθεί να είναι πάντα ο βασικότερος αντικειμενικός ρυθμιστής της Ιατρικής επιστήμης. Προς την κατεύθυνση αυτή, καθώς ξέρομε δλοι, πραγματοποιήθηκαν, στην εποχή μας, κολλοσισία βήματα. Χάρης στην εξαφάνισι πολλών άσθενειών και τόν περιορισμό άλλων, όσο και χάρις στην επικράτησι κανόνων ζωής συμφωνωτέρων με τις υγιεινές απαιτήσεις, οι άνθρωποι ζουν σήμερα πολύ περισσότερο απ' όσο ζούσαν τόν περασμένο αιώνα και τόν διπλάσιο απ' όσο ζούσαν τόν Μεσαίωνα. Η πρόοδος, όμως, αυτή — υποστηρίζουν οι επιστήμονες — δεν είναι ανάλογη μ' εκείνην, που θα έπρεπε να είχε σημειωθή.

Γιατί; Γιατί δύο καινούργιοι έχθροι έχουν παρουσιαστή στη θέσι των προηγουμένων και συντομεύουν την ζωή ακόμη περισσότερο απ' όσο την συντόμευαν άλλοτε οι μολυσματικές αρρώστιες ή η φυματίωσι.

Η νευρική υπερέντασι και η παχυσαρκία είναι οι δύο αυτοί καινούργιοι έχθροι της υγείας. Και προεξοχόν, τόσο η πρώτη, όσο και η δεύτερη, τις ίδιες καταστροφές.

Όλες οι διεθνείς στατιστικές, που έγιναν τα τελευταία χρόνια, έχουν αποδείξει πως οι άνθρωποι γίνονται όλοένα και παχύτεροι! Χωρίς, οι πιο πολλοί, να υποψιάζονται πως το υπερβολικό πάχος είναι η κυριώτερη άφορη για τις παθήσεις της καρδιάς και της κυκλοφορίας του αίματος και ο ασφαλέστερος δρόμος για τόν πρόωρο θάνατο.

Μάταιες υπήρξαν οι διαφωτιστικές εκστρατείες της επιστήμης πάνω σ' αυτό το ζήτημα, μάταιη και η δημοσίευσι των συγκοιτών πινάκων, που έδειχναν πόσες παραπάνω πιθανότητες έχει να ζήσει για πολλά χρόνια ένας άνθρωπος με φυσιολογικό βάρος από έναν παχύ. Στην Δυτική Ευρώπη — όπως προκύπτει από μια πρόσφατη στατιστική — τόν ποσοστό εκείνων, που τόν βάρος τους ξεπερνάει τόν κανονικό, φθάει τόν 90% και οι θάνατοι, που έχουν ως άμεση ή άπαιτη αιτία τους την παχυσαρκία, εξακολουθούν να κατέχουν, παντού σχεδόν, την προτεραιότητα.

Αλλά επίσης, αν τόν πάχος έχει άφθονα ύμματα στο ενεργητικό του, δεν παύει να έχει αρκετά και η προσπάθειά για τόν απότομο αδυνάτισμα. Πολλοί είναι εκείνοι — και προπαντός εκείνες — που πλήρωσαν μ' έναν ισχυρό νευρικό κλονισμό την πείσι τόν βόρουν τους κατά μερικά κιλά, έπειδή έμειψαν τήν ποσότητα της τροφής τους χωρίς να μειώθι παράλληλα και η όρεξι τους.

Οι επιστήμονες ήξεραν, βέβαια, πως τόν σημείο αυτό ακριβώς ήταν και η ουσία τού προβλήματος: Πώς, για να μπορούν οι άνθρωποι να μετριάζουν τόν πάχος τους, εξασφαλίζοντας την παράτασι της ζωής τους, χωρίς να εκθέτονται σε νέους κινδύνους, θα έπρεπε νά υπάρχη ταυτόχρονα ένα μέσο, που να μετράζι φυσιολογικά και την όρεξι τους. Με άλλα λόγια, για την καταπολέμησι τού υπερβολικού πάχους, θα έπρεπε να βρεθι προηγουμένως ένας τρόπος για την καταπολέμησι της υπερβολικής πείνας!

Όμως, επί χρόνια δολάκληρα, οι σχετικές έρευνες δεν είχαν μπορέσει να καταλήξουν σε κανένα έμφαρμντικό αποτέλεσμα. Τό θαυματουργό φάρμακο, που θα κατέστρελλε θυσάλα και χωρίς τόν κίνδυνο της δημιουργίας νέων διαταραχών στόν οργανισμό την εξαιρετική όρεξι, φαινόταν ότι άνηκε στην σφαίρα της ούτοπίας. Ωπου, έδω και μερικές έβδομάδες, έπεσε σαν ατομική βόμβα στούς Ιατρικούς κύκλους της Δυτικής Γερμανίας η αναγγελία της ανακαλύψεως τού!...

Μιά ομάδα Γερμανών επιστημόνων, που την είχε οργανώσει και ενισχύσει με άφθονα οικονομικά μέσα ο Σουηδός πολυεκατομυριούχος “Άξελ Βένερ-Πκνεν”, ένας από τούς ελάρχιστους Μακίηνης της Ιατρικής επιστήμης, που ζουν ακόμη στόν αιώνα μας, κατάρθωσε να καταλήξει στό ποθητό αποτέλεσμα.

Τό μεγάλο μυστικό βρέθηκε στά φύκια! Μιά σκόνη, που αποτελεί την χημική κατεργασία τού εξαγόμενου απ' τα φύκια όξος και στην οποία οι Γερμανοί επιστήμονες έδωσαν τόν όνομα “S-10”, πρόκειται να αποτελέσι στό έξης τόν θαυματουργό μέσο, που θα κόβι την όρεξι με τόν φυσιολογικότερο τρόπο και που θά απαλλάξει, άποκα και άνωθεν, τόν ανθρώπινο γένος από τά δεινά της παχυσαρκίας.

Πώς, όμως, τόν “S-10” κατορθώνει να άδηγι στό εκπληκτικό αυτό αποτέλεσμα; Η άπάντησι είναι πολύ απλή.

Τό αίσθημα της πείνας, καθώς ξέρομε, προκαλείται από τις συσπάσεις τού στομάχου. Τό περιεχόμενο, λοιπόν, στά φύκια όξο έχει ώριμες ιδιότητες, οι οποίες καταστέλλουν αυτές τις συσπάσεις και εξαφανίζουν, κατά συνέπεια, τόν αίσθημα της πείνας!

Όπως εξήγησε, έκ μέρους της ομάδας τών Γερμανών επιστημόνων, ο καθηγητής Κλαίν-Ζόργκε στούς συναδέλφους του, που έλαβαν μέρος στό τελευταία Ιατρικό συνέδριο τού Βισμάντεν και που άκουσαν εκπληκτοι τις ανακοινώσεις του, ο παχύσαρκος, που θέλει νά αδυνάτισι, δεν έχει, παρά νά αντικαταστήσι τόν βραδυόν φαγητό του με ένα ποτήρι νερό, στό οποίο θά είναι διαλυμένη ή σκόνη “S-10”.

Σε σειρά πειραμάτων, που έγιναν, διαπιστώθηκε πως, όσοι ήπιαν τόν νερό με την θαυματουργή αυτή σκόνη, αισθάνθηκαν μονομίας να τούς φεύγη κάθε όρεξι για φαγητό. Χωρίς όμως — προσδιώρισε ο Γερμανός καθηγητής — αυτό να τούς προκαλή ένα δυσάρεστο συναίσθημα, αλλά την έντυπωσι πως είχαν ήδη χορτάσει την πείνα τους.

Τό ίδεώδες, κατά τόν Γερμανό καθηγητή, για την εξασφάλισι της διατήρησεως τού φυσιολογικού βάρους είναι νά αντικαθιστά τόν “S-10” τόν βραδυόν φαγητό τέσσερις έως πέντε φορές την εβδομάδα. Με τόν τρόπο αυτό, ο παχύσαρκος θά δει τά κιλά του νά πέφτουν πολύ γρήγορα, χωρίς νά υποβάλλεται στό μαρτύριο να περιορίσι την όρεξι του τόν πρωί ή τόν μεσημέρι.

Τό “S-10”, συσκευασμένο σε μπουκαλάκια, έκανε ήδη την εμφάνισι του στά γερμανικά φαρμακεία και προδίδεται πως πολύ σύντομα θά κατακτήσι όλο τόν κόσμο. “Αλλάωστε, και ή τιμή του θά είναι άπολύτως προσιτή, γιατί τά φύκια, από τά οποία κατασκευάζεται, είναι εύτυχώς ανεξάντλητα σε όλες τις άκρογιαλίες. “Ετσι, δεν άποκλείεται νά δούμε νά έπαληθεύη σύντομα ή πρόβλεψι τού επιστημονικού συνεργάτου ενός γερμανικού περιοδικού, που, σχολιάζοντας με έθουσιασμό τις ανακοινώσεις τού καθηγητού Κλαίν-Ζόργκε, έγραψε πως “αν τά αντιδιστικά ανέδασαν την μέση διάρκεια της ζωής στά 63 χρόνια, τά φύκια είναι άκείνα, που θά την ανέδασουν περίπου στά 80!”

Βίκτωρ Ουγκώ, ο νεώτερος

Στό Μενιλμοντάν συνελήφθη ένας ύπαθριος βιολιπάλης, που πουλούσε βιέλια τού Βικτωρος Ουγκώ, εκδόσεως τού 1920 ή τού 1950, με ιδιόχειρες αφιερώσεις τού ποιητού!... “Όταν τόν άδωρησαν στην αστυνομία, δήλωσε: “Δεν κάνω καμιά άπάτη. Λέγομαι Βίκτωρ Ουγκώ και είμαι ποιητής. Κανείς, λοιπόν, δεν μπορεί νά μου άπαγορεύσι νά υπογράφω με τ' όνομά μου” Οι Ιαχυρισμοί του άποδισχτηκαν άληθινοί. Σημειώτεον ότι ο νεώτερος Βίκτωρ Ουγκώ δεν έχει καμιά σχέση με τόν παλιό.

1 Οι δύο νέοι της φωτογραφίας μας χορεύουν «μπούγκι-μπούγκι με καρύδι». Κανονικό δηλαδή «μπούγκι-μπούγκι» όχι όμως με πολύ έσπαστες κινήσεις, ώστε να μπορούν να κρατούν με τις μύτες τους ένα καρύδι. “Όποιο ζευγάρι κρατήσει, χορεύοντας, περισσότερη ώρα τόν καρύδι στη θέσι τού κερδίζει τόν παγινόδι.

2 Η περίφημη από τούς δίσκους της, σ' όλο τόν κόσμο, μαύρη τραγουδίστρια “Ερτα Κιτ” εμφανίζεται από τίνος σ' ένα βαριετέ της Στοκχόλμης, όπου άπέδειξε στούς θαυμαστές της, πως δεν είναι μόνο τραγουδίστρια και χορεύτρια δολκής αλλά και δεινή κολυμβήτρια. Η “Ερτα” μετέσχε στούς σουηδικούς έρασιτεχνικούς κολυμβητικούς αγώνες γυναικών και άνιησε!

3 Η “Αμερικανίδα” φοιτήτρια Ντόνα Μάκ Γουίλλς από τη Μιννεάπολι παντρεύτηκε, πρό ήμερών, τόν άσφερ ενός καζί Ουάλλισμ Μάτίας όνόματι, που τόν περασμένο Νοέμβριο της έδωσε τή ζωή από βέβαιο θάνατο. “Όταν τόν αυτοκίνητο στό οποίο επέβαινε μίπεντε ακόμη συμφουητηριές της άνατράπηκς, κι' έπεσε μέσα σε μία λίμνη, ο Ουάλλισμ, μόλις άντελήφθη τόν δυστύχημα, βούτηξε μέσα στη λίμνη κι' έπειτα από άπεγνωσμένες προσπάθειες την έσωσε. Με τόν τρόπο αυτό δεν κέρδισε μόνο τόν θαυμασμό της αλλά και την καρδιά της, όπως άπέδειξε ο γάμος τους.

4 Τό άγοράκι αυτό γεννήθηκε, πρό ήμερών, σε μία κλινική τού “Αιφούργου”. Τό μέγεθος του μπορεί νά τόν άντιληφθήσι συγκρίνοντας το με τόν χέρι τού γιατρού, που έσπάζει την καρδιά του. Τό μωρό ζει μόνο 300 γραμμάρια την ήμερα της σεός του και έπειδή δεν μπορούσε ούτε νά θηλάσι, ούτε καν νά καταπιή, τρέφεται άμια λεπτή σόντα, την οποία τού έπράξι του, πόν ένα ρουθούνι του ως στό στομάχι του. Κανείς από τούς γιατρούς τού νοσοκομείου δεν έλπιζε πως θά ζήσι κι' ώστόσο 28 ήμερες δέν τή γέννησι του ζυγίζει σήμερα 2 κιλά! μετά τή γέννησι του ζυγίζει σήμερα 2 κιλά!

1

2

3

4

Ερωτική Τιμωρία

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο βασιλιάς της Γαλλίας Φραγκίσκος Α' αγαπούσε απ' όλη του αλκή τους αλλοκίους πύργους των αρχόντων του Μπωρεγκάρ, που ήταν ένα ξακουστό παλληκάρι για την ομορφιά του και την ανδρεία του.

Υστερ από την εκστρατεία της Ιταλίας, όταν ο Μπωρεγκάρ ανακάλυψε στο βασιλιά, ότι δεν θα γύριζε μαζί του στο Παρίσι κι ότι θα έμενε στο Τουρίνο, γιατί του είχαν άρσει οι φυσικές κηλίδες, που τον είχαν κάνει άρρωστο. Γιατί στο Τουρίνο τον είχαν σκεπάζσει όχι τα τοπία, αλλά η ομορφιά της Αύρηλίας, χήρας ενός αρχοντά από το Πεδεμόντιο, που την είχε έρωτευθη τρελλά.

Ο Μπωρεγκάρ πήγαινε στο μέγαρο της και δεν παρέλειπε, όταν ήταν μόνη, να της εκδηλώνει τον έρωτά του. Εκείνη όμως είχε σχηματίσει κακή γνώμη για τον Γάλλο. Τους θεωρούσε άστατους και ποτέ της δεν θ' αποφασίσει να κάνει σύζυγο ή φίλο ένα Γάλλο...

Ο άρχοντας Μπωρεγκάρ της άρεσε βέβαια. Ήταν νέος, ώριμος, έμπιστος και φαινόταν τυχερός με τις γυναίκες. Ο φόβος όμως μήπως την κάνει να υποφέρει, δεν την άφηνε να εκδηλώσει τα πραγματικά της αισθήματα.

Στην αρχή ο Μπωρεγκάρ δεν έπαυε να παρακαλή τη χήρα να τον αγαπήσει. Μά στο περνούσε ο καιρός, βλέποντάς την να εξακολουθεί να του φέρεται ψυχρά, δυσχερατιζόταν με τις γυναίκες. Παρ' όλη αυτά ο έρωτάς του για την Αύρηλία όλο και φούντωνε.

Μια μέρα αποφάσισε ν' αλλάξει τακτική. Κι' οι φίλοι του τον άκουγαν τότε να εξακολουθούσε να της μιλάει με καλώς, ενώ την προηγούμενη εβδομάδα τις κατέβαζε στα τάρταρα!

Κι' ένα βράδυ, ο Μπωρεγκάρ την επισκέφθηκε κι' έπεσε στα γόνατά της. «Εκλάψε, αναστέναξε, της εξομολογήθηκε ακόμα μια φορά τον έρωτά του με λόγια τυφερά, που κάθε άλλη γυναίκα θα λυπόταν τον απειλημένο θαυμαστή της. Μά η Αύρηλία δεν ένοιαζε ν' αλλάξει γνώμη. Το μόνο καλό που έκανε ήταν, ότι του είπε για ποιο λόγο ήταν

— Αφού κακολόγησες τις γυναίκες, του είπε η Αύρηλία, η τιμωρία σου θα είναι να μείνεις επί ένα χρόνο, χωρίς ν' ανοίξεις το στόμα σου!... «Αν με παρακούσεις, θα σημαίνει ότι είσαι άστατος και δεν θα θελήσω να σε ξαναδώ στα μάτια μου...»

Ο Μπωρεγκάρ της φίλησε το χέρι κι' έφυγε. Μόλις γύρισε στο σπίτι του, έπεσε να κοιμηθεί, χωρίς να πηλέξει σε κανέναν. Και την άλλη μέρα, άρχισε να δίνει διαταγές στους υπηρέτες του με νοήματα! «Εκείνοι νόμισαν ότι σοβαρές σκέψεις έδεναν τον άφρονά του. Αλλά όταν είδαν ότι αυτή η κατάσταση συνεχιζόταν, άρχισαν ν' ανησυχούν.

Το μεσημέρι, μερικοί φίλοι του αρχοντά πήγαν να τον ιδούν. Μά εκείνος δεν άνοιξε το στόμα του. Σχημάτισαν τότε την εντύπωση ότι ο Μπωρεγκάρ είχε βουβαθεί τη νύχτα.

Οι φίλοι το ανακοίνωσαν και σ' άλλους. Κι' η βουβαλαριά του Γάλλου ευγενούς αποτέλεσε θέμα συζητήσεων σ' όλο το Τουρίνο. Τέλος έφτασε και στ' αυτή της Αύρηλίας.

«Η είδηση αυτή την ευχαρίστησε κι' έγινε άφορη να μεγαλώσει η συμπάθειά της για τον Μπωρεγκάρ.

«Είμαι περίεργη να δω, σκέφθηκε, πότε και πώς θα κρατήσει...»

Μά ο Μπωρεγκάρ εξακολουθούσε τη βουβαλαριά, αποφασισμένος να υποβληθεί και σε μεγαλύτερα μαρτύρια.

Μια μέρα επισκέφθηκε πάλι την αγαπημένη του και της εξομολόγησε τον έρωτά του... με νοήματα! «Η χήρα είχε συγκινηθεί από την παντομίμα του αυτή. Αλλά εξακολουθούσε να προσποιείται την αδιάφορη. Σύστησε μάλιστα στον άρρωστο της ιππότη να φύγει από το Τουρίνο, επειδή άρχισαν να ψιθυρίζονται πολλά εις βάρος της...

Κι' ο Μπωρεγκάρ, για να μη της χαλάσει το χατήρι, έφυγε για το Παρίσι με βαρεία καρδιά.

Ο βασιλιάς ξαναείδε με χαρά τον έμπιστό του φίλο. Μά όταν έμαθε, ότι στο διάστημα της απουσίας του είχε βουβαθεί, λυπήθηκε πολύ. Αλλά κι' ο Μπωρεγκάρ στενοχωριόταν. Δεν ήθελε όμως να παραβεί την υπόσχεση που είχε δώσει στην Αύρηλία του.

Ο Φραγκίσκος, νομίζοντας πως η πάθησή του ήταν οργανική, κάλεσε τους μεγαλύτερους γιατρούς να τον εξετάσουν.

Οι πύργοι γιατροί μαζεύτηκαν στο παλάτι. Πήγαν ακόμα μάγοι και τσαϊλάνοι με σκοπό να κερδίσουν τη μεγάλη αμοιβή που είχε όρισει ο βασιλιάς... Κανείς όμως δεν μπόρεσε να κάνει καλά τον Μπωρεγκάρ...

Μια μέρα ωστόσο παρουσιάστηκε στο παλάτι ένας παράξενος γιατρός. Αυτός επέμενε, ότι μπορούσε να ξαναδώσει τη μιλιτιά στον άρρωστο. Ο βασιλιάς, που φαινόταν από καλή οικογένεια.

Οι αλλοκίους φοβήθηκαν κι' έπαιαν στο βασιλιά να μη την δεχθεί, επειδή θα ήταν ασφαλώς καμιά μάγισσα. «Η περιγραφή και τα λόγια τους σκανδαλίσαν τον Φραγκίσκο και διάταξε να οδηγηθούν μπροστά του άμείσως την άγνωστη, που έλεγε ότι θα έκανε καλά τον Μπωρεγκάρ και θα δαξέ τα γυαλιά στους γιατρούς της Γαλλίας.

Μόλις όμως την είδε ο βασιλιάς, έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα. Ποτέ του δεν είχε δει τόσο ωραία γυναίκα!

— Είπες ότι μπορείς να γιατρέψεις τον Μπωρεγκάρ από την παράξενη πάθησή του; την ρώτησε.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε! αποκρίθηκε εκείνη.

Ο Φραγκίσκος, αφού έμεινε λίγο συλλογισμένος, διάταξε να ειδοποιηθούν τον Μπωρεγκάρ. Κι' όταν εκείνος εμφανίστηκε στη βασιλική αίθουσα, η ωραία άγνωστη, που ήταν η ίδια η Αύρηλία, τον πλησίασε και του είπε:

— Μπορείς τώρα να μιλήσεις ελεύθερα! Βεβαιώθηκα πια ότι με αγαπάς και πρό παντός ότι είσαι σταθερός στα αισθήματά σου!... Δέχομαι να γίνω γυναίκα σου!...

Ο Μπωρεγκάρ την άρπαξε στην αγκαλιά του και τη φίλησε με δάκρυα χαράς...

— Αγαπημένη μου Αύρηλία! φώναξε. Σ' αγαπούσα με όλη μου την καρδιά και θα σε αγαπώ σ' όλη μου τη ζωή!...

Υστερα εξήγησαν κι' οι δυο στο Φραγκίσκο, που παρακολούθησε τη σκηνή αυτή κατάπληκτος, τί συνέβαινε σ' όλη αυτήν την ιστορία!...

Ο βασιλιάς τότε γελώντας με την καρδιά του, είπε:

— Α! πονηρό! Τόσον καιρό που σε παρακαλούσα έργο ο βασιλιάς σου, να μου δώσεις να καταλάβω τι έχεις, δεν άνοιγες το στόμα σου!... Μόλις όμως σου μίλησε η ωραία αυτή κυρία, άμέσως λήθηκε ο γλωσσόδετης σου!... Μά η αλήθεια είναι, ότι μια ωραία γυναίκα έχει δύναμη μεγαλύτερη και από ένα βασιλιά!...

Και τους πάντρεψε ο ίδιος στο παρεκκλήσιο των άνακτόρων.

ΜΕΤΕΛΑ ΝΤΙ ΟΥΒΙΑ

Δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό Ζύλ Μαρλ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ της Ανοχής

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Αρχίζουν οι ανακρίσεις για το έγκλημα. Ο Ροζάβιν καταρθώνει να στρέψει τις όψεις προς το Μιραντό, το βοήθ του Ζακτέλ, ο οποίος προφυλάσσεται. Η τυφλή μαρκησία υποπτεύεται πως η δολοφονία κι' η κλοπή έγιναν από τον Λωράν, δεν κάνει όμως καθόλου λόγο γι' αυτό στον ανακριτή. Ο μαρκήσιος είναι βέβαιος για την αθωότητα του Μιραντό και του υποσχετεί να ενεργήσει για την αποφυλάκιση του. Απ' τα βιβλία της επιχείρησής, ο ανακριτής εξακριβώνει ότι ο μαρκήσιος είχε αποσπείρει προσφάτως 80 χιλιάδες φράγκα, και τον ρωτάει πού τα διέθεσε, γιατί αυτό του φαίνεται ύποπτο. Εκείνος όμως αρνείται ν' απαντήσει, τόσο στον ανακριτή όσο και στη μητέρα του πού τον ρωτάει ιδιαίτερα. Αρχίζουν να φτάνουν ύστερα τα γραμμάτια που όφειλε να πληρώσει ο μαρκήσιος.

Μολονότι αυτές οι πληρωμές ήταν οι πιο μεγάλες, δεν τον στενοχωρούσαν τόσο πολύ. Γιατί οι άνθρωποι που έρχονταν για την είσπραξη, του ήταν άγνωστοι και αδιάφοροι. Άκουγαν τις εξηγήσεις του, χωρίς να κάνουν καμιά παρατήρηση, κι' ύστερα ναυαγούσαν κι' έφευγαν.

Οι διαμαρτυρίες όμως που τον πλήνωναν βαθεία στην καρδιά και τον έκαναν να πονάει περισσότερο, προέκυπταν απ' τους εόρταστες του. Αυτοί είχαν πολιορκήσει τα γραφεία, επιμένοντας να πληρωθούν.

Ο μαρκήσιος πήγε στο ενοχότασιο, τους συγκεντρώσε και θέλησε να λήψουν κι' απ' αυτούς, όπως απ' όλους, λίγη υπομονή και καλή θέληση.

— Ξέρετε, φίλοι μου, πόσο σας αγαπώ, τους είπε. Ποτέ δεν είχατε παρόνοια μαζί μου... Σήμερα με βοήκε μια μεγάλη συμφορά! Εκείνο που με κάνει δε να υποφέρω πιο πολύ, δεν είναι ο κίνδυνος της γενοκτονίας, που δεν θα την αποφυγώ ίσως, αλλά η αδυναμία μου να σας πληρώσω.

— Ευείς προτιμώ να σας πληρώσω να να φάμε! φώναξε ένας εργάτης. Δεν μπορεί ποτέ να σας τα πληρώσω όλα οι κλέφτες, ως την τελευταία πεντάρα... Έυας πρέπει να σκεφθώτε πρώτα, τις γυναίκες σας και τα παιδιά σας!

— Σας είπα την αλήθεια: Δεν μου έχει υείνη τίποτα. Σε υεικές μέρες όμως... Τον διακόψανε δυνατές φωνές:

— Μας αποκοιμίζετε με υποσχέσεις!... Θέλουμε τα λεφτά μας!...

Ο μαρκήσιος κύτταξε με έκπληξη τους εόρταστες του. Δεν τους αναγνώριζε πια, του φαινόταν καινούργιοι. Θάλεγε κανείς πως είχε περάσει από πάνω του ένας άνευρος θυμός κι' εγένεσεως και τους είχε μεταμορφώσει.

Αναλλάσσανε με δυνατή φωνή τις σκέψεις τους, που φτάνανε στ' αυτή του Μισέλ και σκόπιζαν την απελπισία στην καρδιά του:

— Κάποιο λάκκο έχει η φάβα!... Λες και την είνανε παραγγελία, αυτή την κλοπή!... Είπε κάποιος.

Είπε περάσει απ' το μυαλό των εόρταστών η ίδια υποψία που γεννήθηκε και στον άστυνομο...

— Λένε πως εδώ και δυο -τρεις μέρες, είχε το ταμείο εκατό νιλιάδες φράγκα, αλλά τα πήρε ο μαρκήσιος για λογαριασμό του...

Ετσι άρνιζε να ογκώνεται το κύμα της συκοφαντίας, που ζητούσε να παραστήσει το Μισέλ σαν συνένοχο ή σαν ήθικό αυτόνομο της κλοπής.

Ποιος είχε λοιπόν οίσει το σπέρμα του υΐου σ' αυτούς τους ανθρώπους, τους τόσο φιλόσυνους μέγισ τα νύχτα:

Ο μαρκήσιος θέλησε ν' αντιμετωπίσει αυτή την τοικυμία.

— Δεν υποφέρε, παιδιά μου, ν' αμφισβητήσετε την εντιμότητά μου, τους είπε. Δεν έχετε δικαίωμα... Μια απόρονη κατα-

έτοιμος να σε συγχωρήσει...»

Εκρινε με τη δική της καρδιά η Μαρία, αγνώστως άλλωστε την τρομερή κατηγορία που είχαν διατυπώσει μέσα στο νου τους ο μαρκήσιος κι' η τυφλή έναντιον του αγαπημένου της Λωράν.

Το βράδυ, ο μαρκήσιος πήγε ν' αναζητήσει λίγη ξεκούραση, λίγη σιγή, κοντά στην κόρη του, στο σαλόνι. Η Ζιλμπερτ του μίλουσε γλυκά, τον εξώρριζε να έχει θάρρος, περιμένοντας ευτυχέστερες ημέρες, τούλεγε πόσο τον αγαπούσε και πως μπορούσαν ακόμη να ευτυχίσουν όλοι...

Η μαρκησία μισοκοιμότανε στην κάμαρά της. Η Μαρία - Ρόζα κεντούσε κοντά της και σταματούσε κάθε τόσο, για να σηκωθεί, να πλησιάσει στο κρεβάτι και να κυττάξει την τυφλή. Έπειτα ξαναγύριζε στο κάθισμά της και στο εργοχείριό της.

Κάποια στιγμή, η μαρκησία πρόφερε μερικές συγκεχυμένες λέξεις, χωρίς ν' ανοίξει τα μάτια της. Η Μαρία - Ρόζα νόμιζε πως την ζητούσε.

— Με χρειάζεστε, κυρία; τη ρώτησε. Θέλετε τίποτα;...

Μά η μαρκησία δεν απάντησε. Στριφογύρισε μονάχα στο κρεβάτι της, με τα χέρια έξω απ' τα σκεπάσματα, τεντώνοντας μπροστά, σαν να θέλε ν' αρπάξει κάποιον. Και, κοιμισμένη πάντα, πρόφερε καθαρά:

— Δολοφόνη! Δολοφόνη!

Η Μαρία - Ρόζα θέλησε να την ευπνήσει. Της μίλησε, της έπιασε το χέρι. Μά τα δαχτυλά της βρέθηκαν αιχμαλωτισμένα απ' τα δικά της. Η μαρκησία την τραβήξε πιο κοντά της και πρόσθεσε:

— Δολοφόνη! Ποιος είσαι;... «Αθλίε!...»

Ο Λωράν!

Η Μαρία - Ρόζα χλώμιασε.

— Τι θέλει να πη, Θεέ μου, ψιθύρισε. Τι έχει πάθει άραγε;

Έκαμε μια προσπάθεια για να ξεφύγει, αλλά τη συγκράτησε το σιδερένιο χέρι που έσφιγγε δυνατά το δικό της.

— Τι έκαμες, δυστυχισμένη;... συνέχισε η τυφλή, σε μια παράξενη υπερέσφιξη. Ατ-σχος... εγκλημα... σίμα!... Ξέχασες τη μη-

Η Μαρία-Ρόζα σταματούσε κάθε τόσο το κέντημά της για να πλησιάσει στο κρεβάτι και να κυττάξει την τυφλή...

Ξέροντας πως με υποπτεύεται... 'Ο άγνωστος που ήθελε εκ μέρους σου, για να μου φέρει τα γραμμάτια, ήταν ψηλός, εύσωμος, ως 30 χρονών, με μαύρο μουστάκι και καλονίκη φυσιογνωμία. Φορούσε καφέ κοστούμι και γροθιά του ίδιου χρώματος.

— Τά πρόσερες όλα, βλέπω.

— Ναι, τα πρόσερα. Γιατί; Δεν ξέρω... Σε ώριμες στιγμές της ζωής, το μυαλό του ανθρώπου γίνεται διεισδυτικότερο... 'Ο άνθρωπος αυτός κρατούσε στο χέρι μία μαλακή ρεμπουμπλικά... Είμαι βέβαιος πως θα τον αναγνώριζα εύκολα, αν τον ξανάβλεπα. Είχε φαρδύ μέτωπο, μάτια γαλανά... Κι' ύστερα...

— 'Ο Λωράν άναζητούσε κάποιον άλλη λεπτομέρεια...

— 'Α, θυμήθηκα! πρόσθεσε. Μιλούσε με έλαφρά αγγλική προφορά... Τον ρώτησα μάλιστα αν ήταν ξένος και μου άπάντησε πως ήταν Γάλλος, αλλά γεννημένος στην 'Αμερική...

— Αυτά έχω να σου πω, αδελφέ μου. Και σε ίκετεύω πάλι να με πιστέψεις!

— Να πιστέψω αυτό το παραμύθι που σκάρωσες;

— Ω, Θεέ μου, τί άλλο να του πω για να τον πείσω... Δεν ξέρω πιά! Είναι φριχτό να με υποπτεύεται έτσι ο αδελφός μου, και να μη με υπερασπίζονται καν εκείνες που αγάπησα τόσο... έσύ, Ζιλμπέρτ, και σεις, μητέρα μου, που ακούτε αυτή την άκατονόμαστη κατηγορία και φαίνεστε να την επιδοκιμάζετε με την σιωπή σας!

— Πραγματικά, η Ζιλμπέρτ κι' η μαρκησία σώπαιναν.

— 'Ο υπηρέτης μου είδε κι' αυτός τον άνθρωπο που με επισκέφθηκε, άφου του άνοιξε αυτός την πόρτα. Ρώτησέ τον. Θα θυμάται ίσως! Θα δής τότε πως δεν σου λέω ψέμματα.

— 'Ισως να ήρθε πραγματικά κάποιος στο σπίτι σου, το πρωί εκείνο. Μπορεί να το επιβεβαιώσει ο υπηρέτης σου. Τί αποδεικνύει όμως αυτό;

— 'Ο Λωράν έσφιξε τα χέρια του μ' άπελπισία.

— Έχεις δίκιο, αδελφέ μου, είπε, δεν αποδεικνύει τίποτε.

— Για να παραδεχτούμε πως δεν είναι ένα ψέμμα όλη αυτή η ιστορία που διηγήθηκες, θάπρεπε να υποθέσουμε ένα σωρό άπίθανα πράγματα...

— Για ποιά λόγο θάρχόταν αυτός ο άνθρωπος; Για να σε σώσει; Μα σώζοντάς σε μ' αυτό τον τρόπο, θα σε κατέστρεφε άογότερα... θα σε άτίμαζε στα μάτια μου... και θα κατέστρεφε κι' έμένα μαζί σου, έφόσον θα ήμουν ύποχρεωμένος, για την τιμή

Καταραμένη!

Για όλα όσα μουκανες καταραμένη νάσαι, να έχης τύψεις κι' ήσυχη ποτέ να μην κοιμάσαι.

— Άφου μπουκάλα μ' άφηρες και μ' έναν άλλο (πήγες), νάναι πολλές οι πίκρες σου και οι χαρές σου (λίγες).

— Όπου γυρνάς, σαν φάντασμα κλειστές να βρί- (σκες πόρτες) και να σε διαγράφουν κι' οι μόρτες.

— Κι' όπου φτάνεις, κι' όπου βόσκεις, κι' όπου (τρέχεις) την κατάρα, την κατάρα μου να έχης!

— Όση χαρά μου στέφεις, τόσο να νιώσους (θλίψη), ποτέ από τα μάτια σου το δάκρυ να μη λείψη.

— Το μάλαμα στα χέρια σου να γίνεται μπαρούτι, να σέρνεται άπροσάτευτη μες στη ζωή έτούτη.

— Άχαρίστη και άμυαλη, σ' όλόκληρη την πλάσι να μη βρεθή ένας άνθρωπος να σου χαμογε- (λάσει).

— Κι' όπου φτάνεις, κι' όπου βόσκεις, κι' όπου (τρέχεις) την κατάρα, την κατάρα μου να έχης!

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

του ονόματός μας, να πληρώσω όπωσδήποτε τα γραμμάτια...

— Κι' όμως αυτή είν' η αλήθεια!

— Θάπρεπε λοιπόν να υποθέσουμε πως έχουμε κάποιο θανάσιμο έχθρό, που έχει βαλθή να μάς καταστρέψη... και που ξέρει όλα τα ιδιαιτερά μας, χωρίς έμεις να τον ξέρουμε καθόλου!

— Εφόσον είμαι άθώος, αδελφέ μου, πρέπει να συμπεράνωμε πως υπάρχει πραγματικά αυτός ο έχθρός!

— Έλα δά! Όσο κι' αν σκέφθηκα, ό- σο κι' αν κύταξα γύρω μου, δεν βρίσκω νάχω έχθρούς.

— 'Ισως νάχω εγώ, αδελφέ μου.

— Άν είναι αληθινή αυτή η μηχανορρα- φία που μου διηγήθηκες, πρέπει να στρέ- φεται εναντίον μου... για να με βλάψη, να με καταστρέψη! Σου ξαναλέω δε πως δεν ξέρω νάχω έχθρούς.

— Τότε δεν ξέρω πιά, δεν καταλα- βαίνω...

— Γιατί ν' άρνείσαι την όλοφάνερη α- λήθεια;

— Δάσκρα ανίσχυρης μανίας ανέβηκαν στα μάτια του Λωράν. Συγκρατήθηκε ωστόσο και είπτε:

— 'Ισως ο άνθρωπος που ήρθε σπίτι μου νάταν συνένοχος κάποιου άλλου, να έκτελούσε διαταγές... 'Ο συνένοχος αυτός σε πλησιάζει άσφαλώς, έξερει τις συνήθειές σου, έχει μάθει τις ύποθέσεις σου. Είναι ί- σως κάποιος απ' τους εργάτες σου, απ' τους μηχανικούς σου, απ' τους έπιστάτες σου... ή ένας απ' τους ύπαλλήλους σου.

— Ψάξε, σε παρακαλώ, Μισέλ! 'Αισίε μου αυτή την έλπίδα... 'Επιτρέψέ μου να κάμω τουλάχιστον μία προσπάθεια, κι' είμαι βέ- βαιος πως δεν θα πάη χαμένη!

— Τι θέλεις να κάνης;

— Άσε με να κάνω ένα γύρο στο έργο- στάσιο και στα γραφεία σου. Θα εξετάσω όσους βρίσκονται εκεί και θ' αναγνωρίσω αυτόν που γυρεύω, όσο κι' αν θάναί με- ταμφιεσμένος.

— Τό εργοστάσιο έχει κλείσει. Έχω ά- πολύσει τους εργάτες και τους ύπαλλή- λους.

— 'Ο Λωράν έσκυψε το κεφάλι του, συντρι- μένος, κι' έπασε σ' ένα κάθισμα, κρατών- τας το κεφάλι του άνάμεσα στα χέρια του.

— Όμολόγησε, λοιπόν, του σύστησε ο Μισέλ.

— Η μαρκησία που είχε μείνει ως τότε τελείως άκίνητη στην πολυθρόνα της, φά- νηκε να ζωντανεύη για μία στιγμή. Σάλε- ψε λίγο το χέρι της και είπτε, όπως κι' ο Μισέλ, χωρίς να κυττάξη προς το μέρος του Λωράν:

— Όμολόγησε, γυιέ μου, όμολόγησε! Είναι προτιμότερο!

— 'Ο νέος πετάχτηκε όρθιος, σφίγοντας τις γροθιές του.

— Όχι, ποτέ! φώναξε.

— Άκούσέ με ακόμα. Λωράν, είπτε ο μαρ- κησίας. Δεν τελειώσα...

— Ναι, αλήθεια! Με είχες πη έπίσης κλέφτη και δολοφόνο!

— Κι' ο κόμης σάπασε και περίμενε, τρέ- μοντας όλόκληρος σαν νάταν αληθινά έ- νοχος. Είχε τα χείλια του μισάνοιχτα και τα δόντια του χτυπούσαν.

— Τι έβανες προχτές, τή βραδυά του έγκλήματος; τον ρώτησε ο μαρκησίας. 'Α- νάφερέ μου πως ακριβώς διέθεσες τις ώρες σου... και μην προσπαθήσης να πής ψέμ- ματα!

— Με κατηγορείς λοιπόν αληθινά...

— Ναι, το βλέπεις!

— Έμένε... Πιστεύεις πως εγώ σκότωσα τον ταμία σου και λήστεψα την κάσση σου;

— Έτσι πιστεύω.

— Αντί να συντρίψη το Λωράν, η τερατώ- δης εκείνη κατηγορία του ξανάδωσε όλη του την ψυχραιμία.

— Προχτές, είπτες... Είναι άπλούστατο... Μα ό νέος σταμάτησε άπότομα. Είχε θυ- λοφονήθηκε ο Ζακτέλ, αυτός είχε πάει στο Νοζάν κι' είχε πηλ κουφά στον κήπο του σπιτιού, την ώρα που έγκλημάτος...

— Έμεινε για μία στιγμή σ' άμηχανία.

— Φαίνεται πως δεν είναι τόσο άπλό, όσο το λές, τον ειρωνεύθηκε ο αδελφός του.

— 'Ο Λωράν είχε σκεφθή πραγματικά πως είχε πάει στο Νοζάν για να σφίξη στην άγκαλιά του τη Μαρία - Ρόζα.

— Έπρεπε να το πη; Να προδώση τον τρυ- φερό δεσμό του με την όμορφη Νεράιδα της 'Ανοιξης;... Θα τον πίστευαν, όταν θάλε- γε πως η Μαρία - Ρόζα ήταν άθώα; 'Η θα τή διόχωναν;...

— Σ' αυτό όφειλόταν ο διαταγμός του.

— Ήταν προτιμότερο να μη μιλήση ακό- μη, 'Ηταν προτιμότερο να διατηρήση όσο μπορούσε κοντά στη μητέρα του και στον αδελφό του την πολυτιμή εκείνη σύμμοχο, που ή παρουσία της άνάμεσα στην οικο- γένειά του του γέννησε την ψευδίσθησι ότι δεν τον είχαν διώξει...

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΣΑΝ ένα αληθινά άπολαυστικό και χαριτωμένο βιβλίο χαρακτηρίστηκε από την παρισινή κρι- τική ένας τόμος με τον τίτλο (Τα παρασκή- νια του ζωικού κόσμου), που έξεδωσε έδω και λίγο καιρό ο Γάλλος ζωόλογος Φερνάν Μερύ. 'Από το βιβλίο αυτό, όπου παρεκτονται πλήθος ά- γνωστες, παρ'έντες και πικάντικες λεπτομέρειες για την ζωή και τις συνήθειες όλων των ζώων, από τα πιο μικρά ως τα μεγαλύτερα, κάνομε έδω μία σύντομη έπιλογή των πιο έντυπωσιακών και των πιο άπροσδόκτων. Όπως θα δια- πιστώσете, ούτε ζέρμε, ούτε μπορούσαμε να υποφιστούμε όσα μάς άποκαλύπτει, στο άδιάκριτο κουτούμπολιό του, ο δόκτωρ Μερύ.

— Άν σάς ρωτούσαν — για να αρχίσωμε ά- πό το πιο άπρόδοτο, ίσως, μέρα σ' όλα τα άπρόδοτα που θα έπακολουθήσουν, — ποιά ζωντανό πλάσμα διαθέτει το θερμότερο έρ- ωτικό ταπερμεντό, ποτέ, άσφαλώς, δεν θα σκεπτόσαστε να πάτε την πυγολαμπίδα! Καί όμως — διαβεβαιώνει ο δόκτωρ Μερύ — η πυγολαμπίδα είναι άσυνανώνιστη σ' αυ- τό το κεφάλαιο. Το θηλυκό δέχεται κάθε νύχτα πέντε ως όκτώ συζύγους και μόνο την αύγη, οδύνοντας άπότομα τα φώτα της, είδοποιεί πως η έρωτική παννυχίδα τελεί- ωσε. Δυό μέρες άργότερα, γεννάει τα ψυ- λινά της αυγά...

Τά παράξενα των ζώων

Όπως τὰ περιγράφει στο πρό- σφατο βιβλίο του ο Γάλλος ζω- ολόγος Φερνάν Μερύ.

Τα παράξενα των ζώων

Τα παράξενα των ζώων

Τα παράξενα των ζώων

Τα παράξενα των ζώων

Τα παράξενα των ζώων

Τα παράξενα των ζώων

Τα παράξενα των ζώων

Τα παράξενα των ζώων

Τα παράξενα των ζώων

Τα παράξενα των ζώων

Τα παράξενα των ζώων

Τα παράξενα των ζώων

Τα παράξενα των ζώων

Τα παράξενα των ζώων

Τα παράξενα των ζώων

Τα παράξενα των ζώων

Τα παράξενα των ζώων

Τα παράξενα των ζώων

Τα παράξενα των ζώων

Τα παράξενα των ζώων

Τα παράξενα των ζώων

Τα παράξενα των ζώων

η φώκια, όταν εξημερωθή, άφοσιώνεται τότε στον άνθρωπο, όσο και ο σκύλος.

ποζίτο, που μπορεί να άποθηκεύση ως 200 λί- τρες!

Οι ιθαγενείς του 'Ιγκνίτι, που ζέρονται το μυ- στικό, παίρνουν μαζί τους, πριν ξεκινήσουν για να διασχίσουν την έρημο, και μερικές γρηές γκαμήλες, που τους κόβουν την γλώσσα, για να μη μπορούν να φέρονται το νερό από το «ντεπόζιτο» στο στόμα τους και να άρροιστούν. 'Ετσι, η άποθηκευμένη ποσότητα μένει ανέπα- φη και οι ιθαγενείς, άν τελειώσουν οι δικές τους προμήθειες, δεν έχουν, παρά να άνοίξουν το στομάχι της ζωντανής αυτής στάμνας για να ξε- διψάσουν.

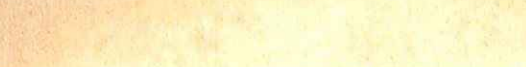
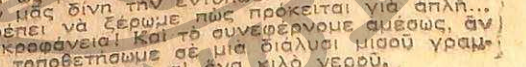
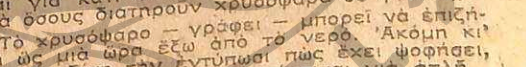
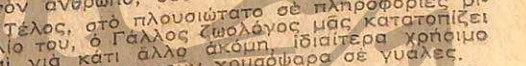
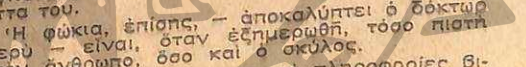
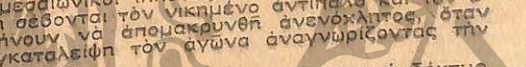
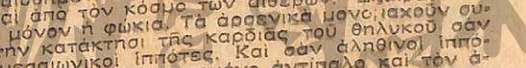
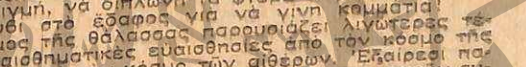
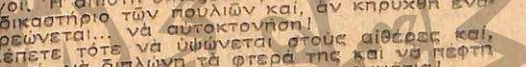
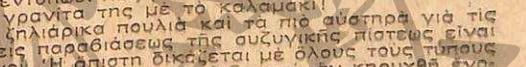
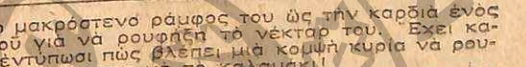
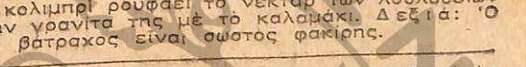
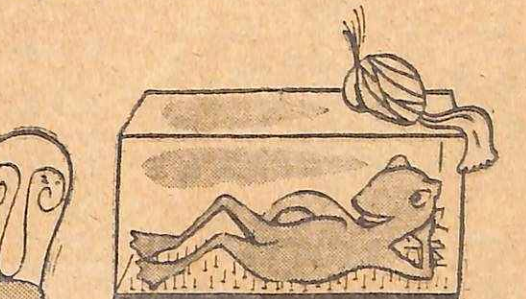
Για να μεταφερθούμε τώρα από τα χερσαία ζωα στους πτερωτούς κατοίκους των αϊθερών, αρ- χίζομε με μία έντυπωσιακή άποκάλυψή του θα- κτορος Μερύ, που άφορά το κοράκι. Το κοράκι- γράφει ο δόκτωρ Μερύ — μπορεί να άπομιμηθή την ανθρώπινη όμιλία πολύ καλύτερα από τον παπαγάλο, χωρίς την δική του έρρινη προφορά!

Τα νεώτερα πειράματα των έπιστημόνων άπο- δείξαν, ότι, πιθανώτατα, δεν είναι καθόλου ύ- περβολικό αυτό που άναφέρει ο λατινός ιστορικός Πλίνιος, πως ένα κοράκι, έγκατεστημένο στις πύ- λες της Ρώμης, καλούσε όλους με το όνομά τους, από τον αυτοκράτορα Αυγουστο ως τον τελευταίο πολίτη!

Δυστυχώς, η μακάβρια προτίμηση των κορακιών προς τα πτώματα θα έκανε αντιδημοτικά και έτσι κανείς δεν σκεφθηκε να άντικαταστήση τον παπα- γάλο του στο κλουβί με ένα κοράκι!...

Για έναν διαφορετικό λόγο, είναι πολύ δύσκολο να φιλοξενηθή σε κλουβί το περίφημο «κολιμπρί», το μικροσκοπικό πουλί, που πεταί με ταχύτητα έ- κατό χιλιομέτρων την ώρα, μετακινούμενο σε «στύλ- έλικοπτερο». 'Ο λόγος αυτός είναι πως το κολιμ- πρί δεν έχει το όμοιο του σε δειλία και πολλές φο- ρές πεθαίνει από τον φόβο του μόλις το πιάσουν!

Το κολιμπρί — γράφει άκόμη ο Γάλλος ζωό- γος — είναι γοητευτικό όταν το βλέπ κανείς να

Ο Αυστριακός κτηνίατρος βεβαιώνει ότι τ' αστρο έπιδρουν και στα σκυλιά...

Το ώροσκόπιο ΤΩΝ ΣΚΥΛΙΩΝ

Οι παρατηρήσεις ενός κτηνίατρου

Τα αστρα, εκτός από τους ανθρώπους, έπιδρουν επίσης και στα σκυλιά. Αυτό τουλάχιστον βεβαιώνει ο Αυστριακός κτηνίατρος δόκτωρ Χανς Γκούντερ Βολφ, που αφιέρωσε σαράντα ολόκληρα χρόνια στη μελέτη του χαρακτήρος και της «προσωπικότητας» των συμπαιδιών αυτών τετραπόδων, που είναι οι πιστοί φίλοι μας.

Ο δόκτωρ Βολφ καθήρισε μάλιστα και το ώροσκόπιο των σκυλιών. Άρκει, λοιπόν, να ξέρετε πότε γεννήθηκε το σκυλί σας (ή να και η μέρα), για να σχηματίσετε μια ιδέα για το χαρακτήρ, τις τάσεις, τις προτιμήσεις, τις ιδιοτροπίες του κλπ.

Να τώρα με ποιο τρόπο έπιδρουν τα ζώδια στα σκυλιά:

1) Κριός (21 Μαρτίου—20 Απριλίου)

Σκυλί θαρραλέο, τολμηρό και άποφασιστικό. Δεν άνεχεται την αλυσίδα. Του άρεσει να τρέχει ελεύθερα. Ο αγαπημένος του συντροφός είναι το άλογο. Καλό στο κυνήγι.

2) Ταύρος (21 Απριλίου—20 Μαΐου)

Σκυλί νωθρό και φοβιστάριο. Μπορεί να περάσει όλη την ήμερα ξαπλωμένο σε μια γωνία, χωρίς να κινηθεί καθόλου. Είναι επίσης πολύ λαιμαργό και γι' αυτό γίνεται φίλος μ' εκείνον που του δίνει φαγητά, γλυκίσματα κλπ. Δεν έχει την παραμικρή ειδικότητα για το κυνήγι και ως φύλαξ του σπιτιού είναι πολύ μέτριο. Μουγκρίζει συνήθως, αλλά δεν έχει το θάρρος να έπιτεθ.

3) Δίδυμοι (21 Μαΐου—20 Ιουνίου)

Σκυλί έξυπνο και πολύ ζωρό. Κοιμάται μόνον με το ένα μάτι. Είναι επίσης πολύ παιχνιδιάρικο. Δεν αναγνωρίζει εύκολα τα πρόσωπα που είδε. Παίζει, άλλωστε, με όλους.

4) Καρκίνος (21 Ιουνίου—22 Ιουλίου)

Τα σκυλιά που γεννήθηκαν κάτω απ' αυτό τον άστερισμό έχουν τρομερό εγωισμό, που τα κάνει ανυπόφορα. Έξουσιάζουν στην κυριολεξία το σπίτι και τραδάνε από τη μητή τα άφεντικά τους. Άλλοίμονο αν τα δυσαρστήσετε. Μπορεί να χυμίσουν πάνω σας και να σας καταδεσίσουν με τα νύχια τους. Είναι έξαιρετικά λαιμαργα. Τους άρεσει ή μουσική.

Τρελλαινόνται επίσης να παίζουν με τα μικρά παιδιά. Είναι άπρόθυμα για κάθε τι που απαιτεί μεγάλο κόπο.

5) Λέων (23 Ιουλίου—22 Αυγούστου)

Σκυλιά πολύ ζωρά και άφοσιωμένα στον άφεντή τους. Θαυμασίοι φύλακες τών σπιτιών. Έχουν ισχυρά μαχητικά ένστικτα και δεν παραιτούνται από τον άγώνα παρά μόνον όταν ο αντίπαλός τους το βάλει στα πόδια. Καταλαβαίνουν στη στιγμή εκείνο που τους λέμε.

6) Παρθένοι (23 Αυγούστου—22 Σεπτεμβρίου)

Σκυλί σπιτίσιο. Στενωχωριέται πάντα όταν τον αναγκάζουμε να βγεί από το σπίτι. Δεν βλέπει με καλό μάτι τους ξένους που έρχονται στο σπίτι. Η οικογενειακή ζωή το ικανοποιεί άπόλυτα. Ο δρόμος δεν παρουσιάζει γι' αυτό κανένα θέληγτρο. Είναι υπάκουο. Άλλ' έχει πολλά καπρίτσια και πρέπει να έχωμε υπομονή μαζί του.

7) Ζυγός (23 Σεπτεμβρίου—22 Οκτωβρίου)

Τα σκυλιά που γεννήθηκαν κάτω απ' αυτό τον άστερισμό έχουν πολύ ήρεμο χαρακτήρα. Τους άρεσει περισσότερο ή συναναστροφή με άλλα σκυλιά παρά με τους ανθρώπους. Είναι πολύ καθαρά και μάλιστα μανιακά για την καθαριότητα. Δεν κάνουν ούτε για το κυνήγι, ούτε ως φύλακες σπιτιών. Είναι θαυμάσια, όμως, για τα σαλόνια.

8) Σκορπιός (23 Οκτωβρίου—21 Νοεμβρίου)

Έξαιρετος φρουρός, άγρυπνεί νύχτα και μέρα στο σπίτι. Με την κατάλληλη εκπαίδευση, μπορεί να γίνει θαυμάσιο άστυνομικό σκυλί. Είναι επίσης πολύ καλό κυνηγετικό σκυλί. Έξαιρετικά εύκινητο και ζωρό, διατηρεί για πολύν καιρό τη νεανική του εμφάνιση.

9) Τοξότης (22 Νοεμβρίου—21 Δεκεμβρίου)

Έξυπνο σκυλί, αλλά πολύ περήφανο και περιέργο. Του άρεσει να χώνει παντού τη μύτη του. Μην προσπαθήτε να του κόψετε αυτή την περιέργεια. Χάνετε άδικα τον καιρό σας. Έχει συνήθως ύπεροπτικό ύφος και παίρνει κάτω από την προστασία του τα άλλα ζώα που βρίσκονται στο σπίτι. Ίδιαίτερη προτίμηση τρέφει προς τα μικρά παιδιά και γίνεται άγρυπνος φρουρός των. Πολύ καλό στο κυνήγι. Συνδυάζει το θάρρος με τη σύνεση.

10) Αιγόκερω (22 Δεκεμβρίου—20 Ιανουαρίου)

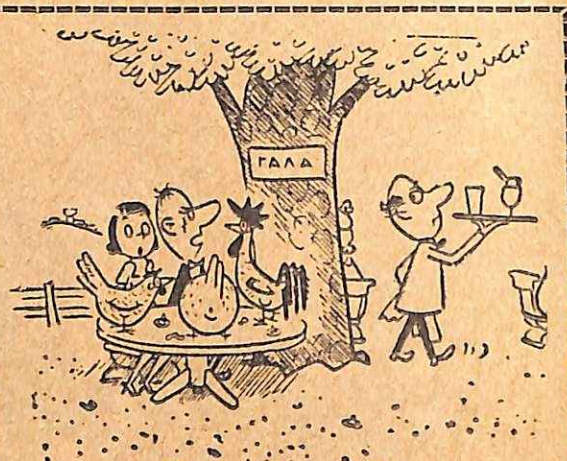
Πολύ ήρεμο και σοβαρό σκυλί. Κάθεται με άξιοπρέπεια στη γωνία του και άπεχθάνεται τους έπισκέπτες που έρχονται στο σπίτι. Άγρυπνος φρουρός, ξυπνάει με το παραμικρό και δίνει με τα γαυγίσματά του το σύνθημα του συναγερμού. Τα μικρά παιδιά δεν του πολυαρέσουν, γιατί του χαλούν την ήσυχια.

11) Υδροχόος (21 Ιανουαρίου—19 Φεβρουαρίου)

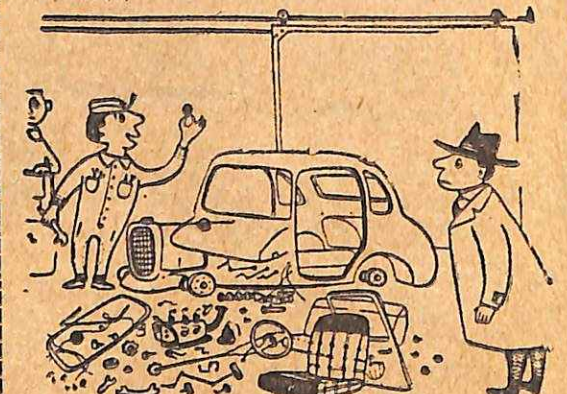
Σκυλί σοβαρό και έξαιρετικά έξυπνο, αλλά έλάχιστα διαχυτικό. Του άρεσει ή μονοξία και άποφεύγει το ρέσει ή τις φωνές. Στους σκυλοκαυγάδες έπνευθάνει τελευταίο για να δώσει το άποφασιστικό χτύπημα. Καταλαβαίνει άμέσως εκείνο που του λέμε.

12) Ίχθεις (20 Φεβρουαρίου—20 Μαρτίου)

Σκυλί έξαιρετικά υπάκουο, τρυφερό και άφοσιωμένο στον άφεντή του. Είναι, όμως, πολύ μελαγχολικό και άποστρέφεται τις περιπέτειες. Η άποσπαστική δεν του άρεσει. Άνεπιτήδευο για το κυνήγι, είναι, όμως, έξαιρετος φύλαξ του σπιτιού.

— Γκαρόν! Δεν έρχεσαι πρώτα ν' άδειάσεις το τραπέζι;

— Βρήκαμε, έπί τέλους, τί γεμπούσε, κύριε. Ήταν μια βιδούλα μέσα στο άνθοδοχείο!...

— Ποιός θα πάρη τη μαύρη;

Χωρίς λόγια

ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Βασίζονται όλες σε έπιστημονικές παρατηρήσεις:

Κανένα θέμα δεν παρουσιάζει τόσο ενδιαφέρον για όλες τις ηλικίες, όσο ή αγάπη.

Οι νεαροί παράζονται από τις τρικυμίες της. Οι νεόπαντροι χαλίζονται και μένουν έκθαμβοι, καθώς εισχωρούν στα μυστήριά της. Οι μεσόκοποι αναζητούν τον τρόπο να την κρατήσουν ζωντανή. Κι' οι ηλικιωμένοι νοιάθουν πώς είναι από πολλές άποψεις ουσιαδέστερη για την ευτυχία τους τώρα παρά ποτέ.

Γι' αυτό το λόγο, ψυχολόγοι και κοινωνιολόγοι εξερευνούν συνεχώς τους άγνωστους λαβυρίθους της αγάπης, ανακαλύπτοντας καινούργια δεδομένα και καταρρίπτοντας παλιές προκαταλήψεις. Νά τί έχουν βρή λοιπόν μεταξύ των άλλων:

1) Ποιόν τύπο ανθρώπου είναι πιθανώτερο να έρωτευθεί;

Οι μελέτες διακεκριμένων κοινωνιολόγων έχουν άποδείξει ότι οι ώραστοι άντρες έρωτεύονται ίδιως τις όμορφες γυναίκες, οι παχουλοί τις παχουλές, κλπ. Μ' άλλα λόγια, τα όμοια έλκονται άμοιβαίως — τουλάχιστον όσον άφορά τη σωματική διάπλαση.

2) Η ίδια έλξη τών όμοιων ισχύει και για το χαρακτήρα;

Ναι, μέχρι ενός σημείου. Άλλ' οι μελέτες έχουν άποδείξει επίσης ότι οι εσώτροποι τύποι έλκονται περισσότερο από τους εξώτροπους. Έπίσης ότι αυτοί στους όποιους ή καρδιά διευθύνει το κεφάλι, έρωτεύονται μάλλον πρόσωπα που άνήκουν στον αντίθετο τύπο, τον «έγκεφαλικό».

3) Μπορεί να κλέψη την αγάπη του συζύγου σας ή «άλλη γυναίκα»;

Αν το φοβάστε πραγματικά, έρχεται να σας καθησυχάση ένας διάσημος ψυχίατρος. Αυτός μάς λέει ότι μια γυναίκα, παντρεμένη μ' έναν άντρα φυσιολογικό δεν υπάρχει λόγος ν' άνησυχή, εφόσον υπάρχει μεταξύ τους φιλία, αγάπη και κανονική σεξουαλική ζωή. Ο άντρας είναι εκ φύσεως πολύγαμος. Με το ν' αγαπάη τη γυναίκα του, δεν

παύει να βλέπει τις άλλες. Τις άποφεύγει όμως συνήθως, γιατί θέλει να διατηρήση την πνευματική ήρεμία του. Είναι γεγονός άποδεδειγμένο κι' αναμειδήτητο πως κανείς άντρας δεν θυσίασε ποτέ την οικογενειακή του ευτυχία για την «άλλη γυναίκα». Άρκει μόνον να υπάρχει πραγματικά αυτή ή ευτυχία...

4) Το φεγγάρι έχει διεγερτική ενέργεια στην αγάπη;

Οι ποιητάι έχουν εξυμνήσει τη μαγική έπίδρασή του στους έρωτευμένους. Οι πρόσφατες λοιπόν έπιστημονικές έρευνες, αντί να τη διαψεύσουν, την έχουν άπεναντίας έπιβεβαιώσει.

Ένας γνωστός ψυχίατρος μελέτησε τους φοιτητές και τις φοιτήτριες δυο άμερικανικών πανεπιστημίων και βρήκε ότι οι συναισθηματικές διεγέρσεις τους κορυφώνονται με την πανσέληνο και με τη νέα σελήνη. Συνεπώς, το φεγγάρι έχει ακόμη μεγαλύτερη έπιρροή απ' όση του άποδίδουν οι ποιητάι!

5) Ποιό είναι το ποσοστό τών έρωτικών δεσμών που τελειώνουν δραματικά για τών ένα από τους δυο έρωτευμένους;

Δεν έχουν γίνει ακόμη σχετικές έρευνες σε άτομα όλων τών ηλικιών. Μελετήθηκαν όμως οι περιπτώσεις 896 έρωτικών ζευγαριών, σ' ένα άμερικανικό πανεπιστήμιο. Απ' αυτά, τα 644 (70% περίπου) τα χαλάσανε για διάφορους λόγους. Στις μισές λοιπόν απ' τις περιπτώσεις αυτές, ούτε ο άντρας ούτε ή γυναίκα υπέφερε πολύ απ' το χωρισμό. Όταν έρωτήθηκαν σχετικά, άπάντησαν ότι έννοιωσαν «άδιαφορία», «ανάκουφισ», «ικανοποίηση» ή «ευτυχία». Μόνον τα 8% βεβαίωσαν ότι «θύμωσαν» ή ότι «πικράθηκαν».

6) Έξασφαλίζεται ή διάρκεια της αγάπης, όταν ένας άντρας παντρευτή την «κοπέλλα τών όνείρων» του;

Όχι. Συνήθως συμβαίνει το αντίθετο. Γιατί, στις περιπτώσεις αυτές, πολύ συχνά, ο άντρας δεν παντρεύεται ένα πραγματικό πρόσωπο, αλλά μια αλλοιωμένη εικόνα της φαντασίας του, που την προβάλλει πάνω στη σύντροφό του. Όταν λοιπόν διαπιστώση κατόπιν ότι ή γυναίκα του δεν ανταποκρίνεται στη φανταστική εκείνη εικόνα, ακολουθούν άπογοητεύσεις και συγκρούσεις.

7) Η αγάπη είναι ουσιαδής παράγων της μακροβιότητας;

Ένας διακεκριμένος κοινωνιολόγος συμπλήρωσε τελευταίως μια έξαιρετικό ενδιαφέροντος μελέτη για τα άποτελέσματα της αγάπης πάνω στα ανθρώπινα πλάσματα. Παρατήρησε λοιπόν ότι ο άντρας που αγαπάει και τον αγαπάνε σ' όλη του τη ζωή, έχει πιθανώτερες να ζήση περισσότερα χρόνια. Άλλ' ά κι' οι έρευνες τών ασφαλιστικών εταιρειών έχουν άποδείξει ότι τα αγαπημένα και ευτυχισμένα ζευγάρια είναι υγιέστερα και μακροβιότερα από τους ανύπαντρους ή τους χωρισμένους.

8) Η αγάπη κι' ή γαλήνη του πνεύματος συμβαδίζουν;

Αυτό εξαρτάται απ' το είδος της αγάπης. Μια αγάπη άγνη και βαθειά ισοδυναμεί με τη μεγαλύτερη πνευματική γαλήνη και ευτυχία.

«Θά σάς πούμε...»

Ο Νίκος ο Πατριδοκάπλος κι' ο Πέτρος ο Φιλελευθερίδης είναν εξαντλησει κάθε «πολιτική» και είχαν γυρίσει κι' όλα τα κόμματα και φυσικά δεν μπορούσαν πια να περάσουν ούτε απ' έξω.

Οι πρώινες διμερείς «ουσκέψεις» στο συνοικιακό καφένιο δεν έφεραν κανένα άποτέλεσμα. Είχαν γίνει λαϊκοί, φιλελευθεροί, Παπανδρεϊκοί, Βενιζελικοί, του Καραμανλή, άκροί δεξιοί, άκροί άριστοί — δεν τους πίστευε πια κανένας. Κι' έδω στην Έλλάδα είναι άτιμο πράγμα να σέ πάρη ή κάτω βόλτα όταν πολιτεύεσαι. Άρχηγός με τετρακόσια δράμια μυαλό να είσαι, πάλι δε στέκεσαι. Στη Γερμανία, στην Ίταλία, στην Άγγλία, σκαρφιλώνεις σε μια καρέκλα στην πλατεία κι' αρχίζεις ν' αγοράεύης. Και λές:

— Ίδρυσάμεν το Χριστιανικό Δημοκρατικό κόμμα, διότι διεπιστώσαμεν ότι έκρεωκόπησε και ή Κυβερνησις και ή Άντιπολίτευσις.

Και ο' άκούνε όλοι σοβαρά. Έδώ μόλις τα πής αυτά, διαπλασιάζουν την παραγωγή τους όλα τα γισουράδικα...

Γι' αυτό έπεκράτει μεγάλος σκεπτικισμός εις την... εξέτασιν της «πολιτικής προοπτικής» μεταξύ τών δυο συνεργαζόμενων μονομελών κομμάτων.

— Τι κάνουμε Πέτρο;

— Είμαι στον τρίτο καφέ κι' άκόμα δεν μούχει έρθει καμιά έμπνευσις.

— Πιέ και τέταρτο...

— Φοβούμαι ότι σήμερα δεν θα μού φτάση ούτε όλ' ή Βραδεία.

— Άν έπιτρέπεται, για ποιο σκοπό;

— Θά σάς πούμε! Έν καιρώ!

Γέμιζαν οι τσάντες κάθε μέρα κατοστάρικα.

— Δεν το κάνουμε πεντακοσάρικο; πρότεινε ο Νίκος.

— Ά παπά!

— Στους «κονταρούς» Βιομήχανοι και τα ρεστά;

— Ά, παπά! Θά πέσουμε στο

Δεσποινίς Αουλό, λαμβάνω την τιμή να σάς ζητήσω εις γάμον!...

— Έχετε... προίκια;

(Του Β. Χριστοδούλου)

— Δεσποινίς Αουλό, λαμβάνω την τιμή να σάς ζητήσω εις γάμον!...

— Έχετε... προίκια;

(Του Β. Χριστοδούλου)

— Δεσποινίς Αουλό, λαμβάνω την τιμή να σάς ζητήσω εις γάμον!...

— Έχετε... προίκια;

(Του Β. Χριστοδούλου)

«Όχι». Τό κατοστάρικο τὸ δίνει καθέννας γιὰ νὰ σὲ διαδολεῖται ἀξιοπρεπῶς καὶ νὰ κἀν καὶ τὸ γενναῖο δῶρο. Τὸ πεντακοστάρικο τὸ σκεπτεται.

Πάντως, ἡ δουλειὰ πᾶναινε καλὰ. Σ' ἐνάμιση μῆνα, ὁ Πέτρος παζάρεψε τὴν ἀγορὰ διαμερίσματος στὴ Λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας. Κι ὁ Νίκος εἰχε πεταχτὴ νὰ δῇ κάποιο αὐτοκίνητο τελευταῖο μοντέλλο. Ἐπὶ τῆς εὐκαιρίας πῆρνε κι' ἀπ' τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ διαμερίσματος κι' ἀπ' τὸν ἀντιπρόσωπο τῶν αὐτοκινήτων ἀπὸ ἕνα κατοστάρικο.

Ἀλλ' ἀγοράσανε καὶ τὸ διαμερίσμα καὶ τὸ αὐτοκίνητο. Καὶ ὑπῆρχε ἀκόμα πολὺ χρήμα, γιὰ τὴν δὲ σταμάταγε ἡ «δουλειὰ». Παρηγγέλθη πολυτελής ἐπιπλοισ, προσεληφθὴ μαγειρεία καὶ καμαριέρα, ἀρχισαν οἱ δεξιότητες — πολυδάπανες κι' αὐτὲς ἀλλὰ... «εἰσεπράττετο» κατοστάρικο ἀπὸ τοὺς «κεκλημένους» — καὶ ἡ ζωὴ διὰ τοὺς δύο εὐφρεῖς ἐγίνε ζωὴ καὶ κόττα. Οἱ σκέσεις μεγάλωσαν, ὁ κύκλος «διπρύνθη», τὸ «Κόρ Ντιπλοματικὸ» σταματοῦσε τ' αὐτοκίνητά του ἐξω ἀπ' τὴν ὁδὸ Βασιλίσσης Σοφίας 451 στὴς «ρεσεπσιόν» καὶ ὁ Νίκος Πατριδοκάπλος καὶ ὁ Πέτρος δι-λελευθερίδης ἦσαν οἱ ἀνθρώποι τῆς ἡμέρας.

Κανείς δὲν σκεπτότανε τὸ κατοστάρικο. «Ὁκ, ὀδερφέ, μὰς πῆρε ἕνα κατοστάρικο. Τί νὰ τὸ κἀν;». Αὐτὸς ζοδεῖται χιλιάδες τὴν ἡμέρα. Θὰ εἶναι γιὰ κάποιο ἕργο σκοπό;.

Ἀλλὰ στὴ ζωὴ ὑπάρχουνε καὶ μάνκες. Οἱ λεγόμενες «ἀτοιδίες». Ὁ Πελοπίδας ὁ Μεταξουργιώτης κι' ὁ Παναγιώτης ὁ Πανγκράτορας. «Ἐνα ὠραῖο πρῶ!» — θαυμασία λογοτεχνικὴ φράσις καὶ πολὺ πρωτότυπος — χτύπησαν στὸ πολυτελὲς διαμερίσμα. Κάνανε μιά μικροαγόρευσι γιὰ «τὴ δραματικὴ κατὰστασι τοῦ τόπου» καὶ μὴ κἀνε στὸ ψητό.

Ἐνὰ κατοστάρικο ἂν θέλετε νὰ δώσετε.

Γιὰτί; — Θὰ σὰς πούμε. — Δὲν μὰς λέτε τώρα; — Θὰ σὰς πούμε ἀμέσως.

Ἐδῶς ὁ Πέτρος τὰ δύο κατοστάρικα κυττάζοντας ἐνυῶντ τὴν τὸν σκεπτοῦντο.

Βούτηξε τὰ κατοστάρικα ὁ Πελοπίδας καὶ προσέειπε ὁ βαρυσήμαντο δῆλωσι:

«Θὰ σὰς πούμε», λέγατε καὶ σεις. Ἀλλὰ εἰμὲς τὴν πρῶτον λόγῳ μὰς, Σὰς τὸ λέμε. Σὰς μυστικῶς. Τὴν μυστικῶς εἰμὲς τὴν «μυκνῶν». Καὶ τὴν ἡ συνηθισμένη γινόμεστε ἡ προχωροῦμε.

Νὰ προχωρήσετε! Ἐκδιδόμενος δὲν πᾶναι!

Γιὰτί; — Γιὰτί δὲ σὰς συμφέρει νὰ τὸ πῆτε! Κοροῖδα!

Πληροφορηθῆναι ὅτι καμμιὰ ἐκατοστὴ «κατοστάρικ» κυκλοφοροῦν στὴν Ἀθήνα καὶ μαζεῦσιν ἐν κατοστάρικῳ γιὰ «κόποιον «ἱερὸ καὶ μυστηριώδη σκοπό».

Ε.

ΜΕ ΔΟΞΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

Ἐπιπλά σκυριανὰ — βυζαντινὰ 1 σκυριανὰ χαλ. 8 τεμαχ. ἀράμ. 1.950 βυζαντινὰ σαλονιὰ 8 τεμαχ. ἀράμ. 2.450 καὶ 2.875. βυζαντινὲς τραπέζιες 10 τεμαχ. ἀράμ. 7.800. βυζαντινὲς ἐπιπλοισ 6 τεμαχ. ἀράμ. 4.75. ἱκανοῦντες 4 καὶ γυναικ. Ἀπολαύσας ἱκανοῦνται 12. Ὁ μόνος τὴν ὁδὸν Πειραιῶς τραμ 4 εἰς τὴν 2αν στασίον, παρὰ τὸ Βρεφοκομεῖον. Τηλ. 54.737. Α. ΑΕΞ ΓΟΡΤΟΡΕΑΝ Σ. ἡ Στεφανὸν πούλας.

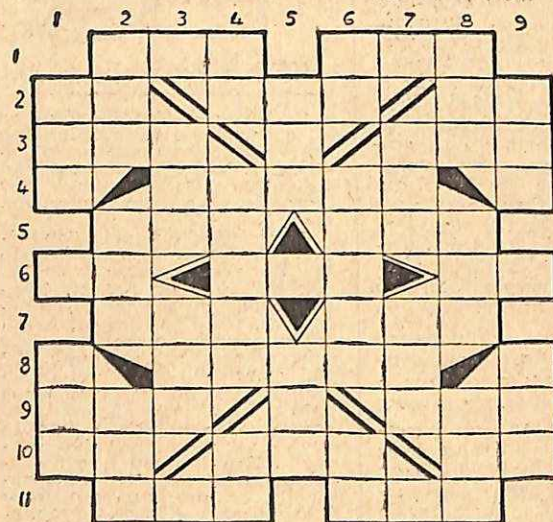
ΠΑΙΓΝΙΑΙΑ

Συλλαβικό σταυρόλεξο

Μέσα στὸ κάθε τετραγωνίδιο τοῦ σταυρολέξου αὐτοῦ, ἀντὶ νὰ τοποθετήσετε ἕνα μόνον γραμματὴ θὰ βάλετε μιά ὁλόκληρη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Θέατρο τῆς πρωτεύουσας. — Δίδεται τὴν ἐπο-

χὴ αὐτὴ σ' ὅλους τοὺς ἐργαζομένους.

2) Ἑλληνικὸ προϊόν. — Ἐπώνυμον Ἑλλήνος μουσικοσυνθέτου. — Ἀγαπημένο πρόσωπο.

3) Ὁ σπῆρος τοῦ χρησιμοποιοῦντος στὴν φαρμακευτική. — Χαρακτηρισμὸς... γλώσσας.

4) Σχετικά.

5) Κάτι ποὺ δὲν θὰ ἐπρεπε νὰ συμῆ. — Ὑπόσχεσι σὲ κάθε δωματίῳ ἐστὶν καὶ χωρὶς ἐπιπλά.

6) Μεταφορικὸ μέσον. — Ἀίσθημα κόρου. — Γυναικεῖο παπούτσι.

7) Εὐρύχωρα. — Ἡ μέτρα τῶν παπῶν τῆς Ρώμης.

8) Κάνω τὴν ἀρχὴ μιάς ἐργασίας.

9) Γραφικὴ ὕλη τῶν ἀρχαίων.

10) Ἐδῶς τὸ ὄνομα τῆς σὲ μιά συνθήκη.

11) Διάθεσις γιὰ ὕπνο. — Ἡ ἐπικράτης τῆς θάλασσας τοὺς πολέμους. — Εὐχαριστοῦν τὴν σφῆρη.

12) Μικρὸ ἱστιάφορο ἱσπανικὸ τυποῦ. — Μυθικὸ θῆριο τῶν λιμνῶν γνωστὸ ἀπὸ τὴν νοελληνικὴν παραδόσεις.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Πυκνόμελλος. — Μέρη τοῦ ἀνθρώπου.

2) Ἀφοροῦν ὁμαλὰ ἐδάφη. — Ἐκτιμάται συνήθως σὲ χρήμα. — Θυμίζει Αἴγυπτο.

3) Δὲν λείπει ἀπὸ καμμιὰ κουζίνα. — Μικρός.

4) Θὰ τὸ βρῆτε στὴν ἐκκλησία. — Ἡ κάτοικος μεγάλης ἱταλικῆς πόλεως. — Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ (οὐδ.).

5) Χωρὶς μορφή (οὐδ.). — Βάρκα τῶν ἀγρίων.

6) Μέρος τοῦ ἄλλου κόσμου. — Χαρακί. — Μὰς προσφέρει δροσερὸ καὶ καθαρὸ νερό.

7) Ἀπαραίτητο στὸν ξυλουργό. — Ἀνὰ πάτωμα.

8) Πρόχειρο παιγνίδι. — Τὴν Κυριακὴ μένει ἔρημη. — Θυμίζει... θάλασσα.

9) Ὑπερβολικὴ ἀγάπη. — Προσρίζονται γιὰ τοὺς κακοὺς. Δ.

Ποῖα ἀπὸ τὶς τρεῖς:

Ἀπὸ τὶς τρεῖς ἀπαντήσεις ποὺ συνοδεύουν καθενὴ ἀπὸ τὶς κατωτέρω ἐρωτήσεις, ἡ μὴ εἶναι σωστὴ. Προσπαθήσατε νὰ τὴν βρῆτε διαγράφοντας τὶς δύο ἄλλες.

1) Πόσα πλῆκτρα ἔχει ἕνα πιάνο μὲ οὐρά;

— 69 — 85 — 88.

2) Ποῖα χώρα μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἡ πατρίδα τοῦ πορτοκαλιοῦ;

— Ἡ Πορτογαλία — Ἡ Κίνα — Οἱ Ἰνδίες.

3) Σὲ ποῖα χώρα ὑπάρχει τὸ τάγμα τῶν «Ἱπποτῶν τοῦ Λουτροῦ»;

— Στὴν Ἀγγλία — Στὴν Ἰσπανία — Στὴ Γαλλία.

4) Ποῖα εἶναι ἡ πρωτεύουσα τῆς Σκωτίας;

— Ἡ Γλασκώδη — Τὸ Ἐδιμβούργο — Τὸ Ἀμπερντ.

5) Ποῖα εἶναι ἡ μόνη ἀπὸ τὶς ἑνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικής, ποὺ ἔχει ἕνα λιμάνι ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ ἕνα ἄλλο στὴς Μεγάλες Λίμνες;

— Ἡ Νέα Ὑόρκη — Ἡ Μαϊντλαντ — Τὸ Μιτσιγκαν.

6) Γιατί τὸ 1880 ὁ Μπετόβεν δὲν μπόρεσε ν' ἀκούσῃ τὴν περίφημη ὄπερα τοῦ Βάγκνερ «Σιγκφριντ»;

— Ἐπειδὴ εἶχε κουρασθῇ τελείως — Ἐπειδὴ εἶχε πεθάνει — Ἐπειδὴ ὁ Βάγκνερ δὲν τὴν εἶχε ἀκόμα συνθέσει.

7) Ποῖας ἐθνικότητος εἶναι ὁ Σιμπέλιους;

— Νορβηγός — Σουηδός — Φινλανδός.

8) Ὡς γνωστὸν ὁ μεγάλος βιολικός κατακλυσμὸς κράτησε 40 μέρες. Πόσες μέρες ἔμεινε ἡ Γῆ σκεπασμένη ἀπὸ τὰ νερά;

— 40 μέρες — 120 μέρες — 150 μέρες.

9) Ποῖο πούλι ἔχει τὸ μεγαλύτερο ἀνοιγμὸ φτερῶν;

— Ὁ ἀετός — Ὁ πελαργός — Τὸ γεράκι.

10) Ποῖος συνέθεσε τὴ μουσικὴ τῆς ὀπερέτας «Πριγκίπισσα τῆς Τσάρντας»;

— Ὁ Κάλμαν — Ὁ Λέχαρ — Ὁ Στράους.

Μαγικὴ εἰκὼν χωρὶς εἰκὼνα

Ἀπ' ἐκεῖνον «κ' εἰς τὸ χάρτι ἡμπορεῖτε νὰ μοῦ βρῆτε, ποῖα μεγάλη πόλις εἶναι; — Δύσκολο! θὲ νὰ μοῦ πῆτε. — Κι' ὅμως, φίλτατοι μου ἄντα, ἔγωγ σὰς τὴν ἔχω εἶπει.

Ἐπιγραφή

Η Ω Λ Α Λ Α Υ Τ Λ Η Γ
Λ Σ Μ Τ Ο Λ Α Θ Ε Ι
Γ Σ Α Ρ Ν Σ Α Η Λ Ε

Νὰ καὶ μιά ἐπιγραφή ποὺ πρέπει ν' ἀποκρυπτογραφηθῇ, γιὰτὶ ἕνα γνωστότατο ρητὸ τότε θὰ σχηματισθῇ.

Λεξιρίφους

Στὴν ἐπιστημὴν τὸν κύκλο καὶ ἐγὼ συναριθμοῦμαι καὶ ἐκ τριῶν μερῶν τοῦ λογοῦ, ἐνωμένων συγκροτοῦμαι. Πρόθεσις εἶναι τὸ πρῶτο, ὁσθον εἶναι τὸ μεσοῖο, καὶ ἀσθητικὸ τὸ τρίτο, δηλαδὴ τὸ τελευταῖο.

Μιά εἰκὼν 20 λάθη

Κυττάζετε προσεκτικὰ τὴν εἰκὼνα αὐτὴ καὶ θὰ ἀνακαλύψετε, ἂν εἰσεθε καλὸς παρατηρητὴς, 20 ἀρετὰ σοφὰ λάθη ποὺ ἔκανε ἀπὸ ἀπροσεξία ὁ ζωγράφος ποὺ τὴν σχεδίασε. Ἡ δυσκολία δὲν ἐγκυβεῖται στὸ ν' ἀνακαλύψετε τὰ λάθη αὐτὰ ἀλλὰ νὰ τὰ βρῆτε καὶ τὰ 20 μέσα σὲ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἀν στὸ παιγνίδι πάρουν μέρος δύο ἢ περισσότεροι παίκτες συγχρόνως, κερδίζει ἐκεῖνος ποὺ θὰ βρῇ τὰ περισσότερα λάθη μέσα στὸ μικρότερο χρονικὸ διάστημα.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 82

Ἡ βαλίτσα μὲ τὰ κομμάτια

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΠΡΟΣ τὴν ἐκκλησίαν εἶχε συγκεντρωθῇ πολὺς κόσμος. Ἡ νύφη μὲ τὸν πέπλο τῆς, ὁ πατέρας, ὁ μπέτρα, οἱ δύο μάρτυρες τῆς νύφης, οἱ φίλοι κι' ἕνα σωρὸ περιεργοί. Ὁ γαμπρός ἀργοῦσε νὰ φανῇ καὶ κάποια νευρίκότητα εἶχε ἀρχίσει νὰ κατέχη τὴ νύφη καὶ τοὺς γονεῖς τῆς.

Μὰ τί κάνει ἐπὶ τέλους αὐτὸς ὁ Πιέρ; εἶπε ἡ νύφη, ἡ Μαρία. Ὁ Πιέρ ἦταν ὁ γαμπρός. Ἡ Μαργκαρίτ κι' ὁ Ζαν, οἱ γονεῖς τῆς Μαρίας προσπαθοῦσαν νὰ τὴν καθουκάσουν. Καλὰ εἶχε κάνει ν' ἀρνηθῇ τόσες φορές αὐτὸ τὸ γάμο. Αὐτὴ ἦταν ἐρωτευμένη μὲ τὸν Ἀρμάνδ τῆς, ἕνα νέο, ὠραῖο καὶ φτωχό. Οἱ γονεῖς τῆς ἐπέμεναν νὰ παντρευθῇ αὐτὸν τὸν Πιέρ, σκεδὸν πενηντάρη, ἐπειδὴ ἦταν πλούσιος κι' ὁ πατέρας τῆς εἶχε χρεὼν κι' ἔτσι ὁ γαμπρός του θὰ τὸν βοηθοῦσε νὰ τὰ ξεπληρῇ. Μπρὸς τὴν ἐπιμονὴν τῶν γονέων τῆς, ἡ Μαρία εἶχε πᾶ «ἀντίο» στὸν Ἀρμάνδ. Ὁ δὲ τὰ κλάματα τῆς καὶ δέχτηκε στὸ τέλος νὰ πάρῃ γι' ἀνδρὰ τὸν Πιέρ.

Ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ ἡ ἀνησυχία γιὰ τὴν ἀργοπορία τοῦ γαμπροῦ μεγάλωνε. Σαφινὰ φάνηκε νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, λαχανιασμένος, ἕνας ἀπ' τοὺς μάρτυρες τοῦ γαμπροῦ, ὁ Σελεστέν. Μόλις ἔφτασε κοντὰ στὴ νύφη καὶ τοὺς ἄλλους, ἀφῆσε μιά κραυγὴ:

«Εἶναι νεκρός! Νεκρός!»

«Ποῖος; φώναξε ἡ Μαργκαρίτ. Τί ἐγίνε;

«Ὁ Πιέρ εἶναι νεκρός! Τὸν σκότωσαν!»

Ὁ κόσμος ὅλος ἀναστατώθηκε. Ὁ Σελεστέν ἐξήγησε πῶς, ἐπειδὴ ἔδρανε ν' ἀρῇ ὁ Πιέρ, μπῆκε στὴν κἀμαρά του γιὰ νὰ τοῦ πῇ νὰ βιαστῇ. Καὶ τὸν βρῆκε κάτω στὸ πάτωμα, νὰ πλῆν στὸ αἷμα του...

Τὸ τηλεφῶνον χτύπησε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνόμου Μαρτέλ. Πῆρε τὸ ἀκουστικό.

«Ἐμπρός, τί τρέχει;

«Σκότωσαν κάποιον ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῇ. Τὴν ἀνάκρισι θὰ τὴν ἀναλάβετε ἐσείς...

«Ἐγώ; Μὰ ἔχω τὴν υποθεσί τῆς κλοπῆς...

«Ἀκριδῶς, εἶπε ὁ ἀστυνομικός διευθυντὴς Ζολλί, ποὺ τηλεφώνησε. Ἡ δολοφονία ἐγίνε στὴν ἴδια πόλιν ποὺ ἐγίνε καὶ ἡ κλοπὴ. Εἶναι βέβαια δύο διαφορετικὲς υποθέσεις, ἀλλὰ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ζῆρῃ. Ἰσως νὰ σχετίζονται...

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα ὑποστυνὸ καὶ δύο ἀστυφύλακες, ὁ ἀστυνομὸς Μαρτέλ ἐκίνησε γιὰ τὸ Βιλέρ. Στὸ Βιλέρ εἶχε ξαναπαίει τρεῖς βδομάδες πρὶν γιὰ τὴν υποθεσί μιάς κλοπῆς. Ἐνῷ γίνονταν κάποια γιορτὴ στὴ βίλλα, εἶχαν ἐξαφανιστῇ κομμάτια, ἀξίας πενήντα ἑκατομμυρίων φράγκων.

Ἐνα σπουδαῖο «κόλπο» δίχως ἱκνὴ ἑκατομμυρίων ἀποτυμῶμα. Κάποιος, δίχως ἄλλο, θὰ εἶχε κρυφτῇ στὴ βίλλα, ἰσως ἕνας ἀπ' τοὺς καλεσμένους, κι' ἐνῷ οἱ ἰδιοκτῆτες, ὁ Ντοζιέ κι' ἡ γυναῖκα του κοιμόνταν, ὁ κλέφτης εἶχε μὴν στὴν κἀμαρά καὶ εἶχε πάρει τὰ κομμάτια. Ὁσὸς, μ' ὅλες τὶς προσπάθειες τῆς ἀστυνομίας, ὡς τὴ στιγμὴ δὲν εἶχαν βρεθῇ οὔτε τὰ κομμάτια οὔτε ὁ κλέφτης!

Κουρασμένος, ἰδρωμένος, ἀφοῦ ἐρεῦνησε τὶς ἐξ κἀμαρες τῆς μικρῆς βίλλας τοῦ Πιέρ Γκελιέ, ὁ ἀστυνομὸς Μαρτέλ μπῆκε στὴν κουζίνα. Οἱ καλεσμένοι, οἱ μάρτυρες, ἡ νύφη καὶ οἱ γονεῖς τῆς περιμεναν στὸν κῆπο γιὰ ν' ἀνακριθῶν.

«Ἀπὸ ποῖον θ' ἀρχίσουμε; εἶπε ὁ Μαρτέλ. Ἀς ἐρθουν αὐτοὶ ποὺ βρῆκαν τὸ νεκρό.

«Ὁ ἱζιντόρ Φαμπέρ κι' ὁ Σελεστέν Σαρτόρ μπῆκαν καὶ ξαναδιηγήθηκαν τὰ γνωστὰ γεγονότα, δίχως νὰ πληροφορηθοῦν με τίποτα τὸ βετικὸ τὴν ἀνάκρισι.

«Ἀς ἐρθῇ ἡ νύφη, εἶπε ὁ Μαρτέλ, σὰν ἐφυγαν οἱ δύο προηγούμενοι.

Ἡ Μαρία ἡ Μαρί Ρόζ, χαριτωμένη κι' ἀπαθὴς, μπῆκε μὲ τὴ σειρά τῆς στὸ πρόχειρο γραφεῖο ποῦκε στὴν κουζίνα. Ἦταν λιγάκι κλωμῆ, μὰ καθόλου δυστυχισμένη. Διηγήθηκε πῶς οἱ γονεῖς τῆς ἐπέμεναν σ' αὐτὸ τὸ γάμο, ποὺ αὐτὴ δὲν τὸν ἠέλε. Δὲν ἀγαποῦσε τὸν Πιέρ, ἀλλὰ τὸν Ἀρμάν. Εἶχαν καὶ οἱ δύο τὸ ἴδιο ἐπίθετο: Σερριέ, ἀλλὰ δὲν ἦταν συγγενεῖς.

«Καὶ γιὰ νὰ εὐχαριστήσετε τοὺς γονεῖς σας, ρώτησε ὁ Μαρτέλ, θυσίασατε τὴν ευτυχία σας;

Ἡ Μαρί-Ρόζ δὲν ἀπάντησε. Ἐπείτ' ἀπ' αὐτὴ, ἀνακρίθηκαν οἱ γονεῖς τῆς ποὺ εἶπαν περίπου τὰ ἴδια καὶ ποῦ, ο' ἐρώτησι τοῦ ἀνακριτοῦ, ὅτι πιθανόν ἡ ἴδια ἡ Μαρί-Ρόζ νάχε σκότωσι τὸν Πιέρ, ἀποκλείσαν ἕτοιμο ἐνδεχόμενο.

«Αὐτὴ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σκότωσῃ οὔτε ἕνα φύλλο, δῆλωσαν κατηγορηματικὰ.

Ὁ ἀστυνομὸς Μαρτέλ τὴν εἶχε λίγο χαμένα. Μ' ὅλη τὴν ἐξυμνάδα του δὲν μποροῦσε ν' ἀνακαλύψῃ τὸ δολοφόν. Στὴν ἀπελπίσιν του ἀποφάσισε νὰ ἀνακρίνῃ ξανά ὅλους. Ἀλλὰ καὶ παιδί, ἡ νέα ἀνάκρισι δὲν ἀποκάλυψε τίποτα. Θυμήθηκε τότε πῶς στὸ διαμερίσμα τοῦ Πιέρ δὲν ἦταν ἄλλος παρὰ μιά γυνὴ κρυφὴ ὑπηρετρία, ἡ Κλεμαντίν. Ἀποφάσισε ν' ἀνακρίνῃ κι' αὐτή.

«Δὲν ἀκουσες τίποτα, κυρία Κλεμαντίν; τὴ ρώτησε.

«Θεέ μου! Εἶμαι λίγο κουφὴ. Ὁσὸς, θυμάμαι πῶς ἀκουσα ἀρκετές φορές τὸν κύριό μου νὰ λέη: «Τὸ κλειδί». Τίποτ' ἄλλο.

«Διάβολε! φώναξε ὁ Μαρτέλ. Φέρτε μου ἐδῶ τὴ νύφη.

Ἡ Μαρί-Ρόζ ξαναμπῆκε λίγο ἀνησυχῇ.

Γιὰ πόστε μου, τὴ ρώτησε, μετὰ τὸ γάμο σας τί ἐπρόκειτο νὰ κάνετε; Κανένα ταξίδι;

«Θὰ φεύγαμε ἀμέσως μὲ τὸ τραῖνο. Τὶς βαλίτζες τὶς εἶε πᾶσι κιόλας ὁ Πιέρ στὸ σταθμό. Χθὲς ἦρθε καὶ πῆρε καὶ τὴ δική μου...

«Ἐκτὸς ἀπ' τὸ κλειδί. Ἡ τὸ εἶχε ὁ Πιέρ;

«Ὁχι, μου τ' ἄφησε ἔμεινα. Τόχω ἐδῶ στὴ τσάντα μου.

Ὁ Σελεστέν βρῆκε τὸν Πιέρ κάτω στὸ πάτωμα νὰ πλῆν ἀπὸ αἷμα του...

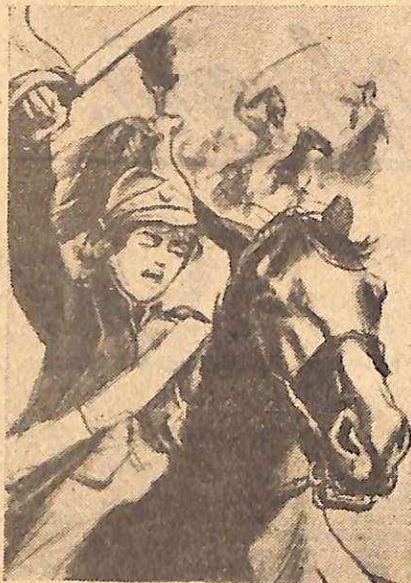
«Γρήγορα, νὰ μοῦ τὸ δώσετε! Ἀρπάξε τὸ κλειδί, ἀνέθηκε στὸ αὐτοκίνητο κι' ἐπρεπε στὸ σταθμό. Εἶκοσι λεπτὰ ἀργότερα ξαναγύρισε μὲ τὶς τρεῖς βαλίτζες, τὴ βαλίτσα τῆς Μαρί-Ρόζ καὶ βρῆκε ἐκεῖ τὰ κομμάτια τῆς κυρίας Ντοζιέ.

Στάθηκε μιά στιγμὴ καὶ σκέφθηκε τί ἐπρεπε νὰ κἀν. Ἐπείτα, εἶπε στὸν Μαρτέλ:

«Πᾶμε στὴ βίλλα τῶν Ντοζιέ...

Ἡ κυρία Ντοζιέ, ἡ ἴδια, συνοδεῖε τὸν Μαρτέλ στὴν κἀμαρά τοῦ γιοῦ τῆς, ποὺ βρισκόταν ἀκόμα στὸ κρεβάτι. Ὁ Ρενέ Ντοζιέ, ὅταν εἶδε τὸν ἀστυνομικό, πετάχτηκε τρομαγμένος ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ καὶ ἡ κίνησι αὐτὴ τὸν πρόδωσε, γιὰτὶ φάνηκε ἀμέσως κάτω ἀπ' τὸ σεντόνι τοῦ, ἕνα ματωμένο μαχαίρι! Ὁ Ρενέ ὁμολόγησε ἀμέσως! Εἶχε ἀποφασίσει νὰ κλέψῃ τὰ κομμάτια τῆς μητέρας τοῦ καὶ εἶχε παρακαλέσει τὸν Πιέρ Γκελιέ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ πᾶν ἕνα πακέτο στὸ ταχυδρομεῖο. Συχνὰ τὸ πακέτο φέρε παρόμοιες ὑποθέσεις, στέλνονταν γράμματα καὶ πακέτα μὲ ὅρα σὲ κάποια ξανθὴ, ποὺ ὁ Ρενέ εἶχε τρελλάσθῃ ἀπὸ ἐμὲ ὅρα σὲ κάποια ξανθὴ, ποὺ ὁ Ρενέ δὲν κατάφερε νὰ πάρῃ τὰ κομμάτια μαζί της. Μὰ ὁ Ρενέ δὲν κατάφερε νὰ πάρῃ τὰ κομμάτια, γιὰτὶ ἡ μητέρα τοῦ εἶχε κάποια δεξιότητες. Τότε, ὁ Ρενέ παρὰ τὴν ἀντιρροπία τῆς νύχτας στὶς τρεῖς, πρὸς ἀρκαλὸς τὸν Πιέρ νὰ ξαναγύρισι τὴ νύχτα στὶς τρεῖς, πρὸς ἀρκαλὸς τὸν Πιέρ νὰ ξαναγύρισι στὴ βίλλα καὶ πῆρε ἀπ' τὸ Ρενέ τὸ πακέτο. Μὰ ἡ σῆσι τοῦ φίλου τοῦ τὸν ἔκανε νὰ υποψιαστῇ. Ἐπείτα, τράβηξε στὸ σπίτι τοῦ καὶ ἀνοῖξε τὸ δέμα, ὅπου βρῆκε μὲ τὰ κομμάτια. Τὰ κλειδῶσε τότε στὴ βαλίτσα τῆς Μαρί-Ρόζ καὶ τὴν ἄλλη μέρα παρέδωσε τὸ κλειδί στὴ μνηστὴν τοῦ.

Τὸ πρῶτο ποὺ θὰ γινόταν ὁ γάμος, ὁ Ρενέ εἶχε πᾶσι στὸ σπίτι τοῦ Πι

Η Τερέζα Φογκιέ είχε δοξασθή στα πεδία των μαχών...

Η ΑΛΗΘΙΝΗ

"ΚΥΡΙΑ ΔΕΝ ΜΕ ΜΕΛΕΙ"

Δέν ήταν ή Γαλλίδα στραταρχίνα Λεφέμπρ

Μιά μέρα, ό θεατρικός συγγραφέας Αίμίλιος Μορό πήγε να δώ τώ φίλο καί συνάδελφό του Βικτωριανό Σαρντού γιά να τώ ζητήσει τή γνώμη του σχετικά μέ μιά κωμωδία πού είχε γράψει μέ τόν τίτλο «Η δεσποινίς δέν μέ μέλει». Ηρωίδα του έργου ήταν κάποια Τερέζα Φιγκιέ, γιά τήν όποιαν ό στρατηγός Μαρμπό μιλούσε εγκωμιαστικά στά απομνημονεύματά του.

—Τό έργο είναι θαυμάσιο, τού είπε ό Σαρντού, άφού διάβασε τά χειρόγραφα. Άλλά κανείς δέν ξέρει αυτή τήν Τερέζα Φιγκιέ...

—Θά τήν μάθω!...
—Όσπου να τήν μάθω, τό έργο θά έχω πέσει... Μούρχειται, όμως, μιά ιδέα... Όλος ό κόσμος ξέρει τή στραταρχίνα Λεφέμπρ, τήν έξυπνάδα τήν, άλλά καί τήν άμορφωσιά της... Νομίζω, λοιπόν, ότι τό κοινό θά ένθουσιασθή άν τήν άναγνωρίση στήν ήρωίδα του έργου...

—Μέ ποιά τρόπο;
—Έκείνο πού ξέρω γιά τήν Τερέζα Φιγκιέ θά τώ... περάσωμε στή στραταρχίνα Λεφέμπρ...

Οί δυό συγγραφείς βάλθηκαν άμέσως στή δουλειά κι' έπειτα από λίγο βγήκε «Η κυρία δέν μέ μέλει», πού ήταν ένας από τούς μεγαλύτερους θεατρικούς θριάμβους τής εποχής.

Άλλά ποιά ήταν ή Τερέζα Φιγκιέ; Είχε γεννηθή τό 1774 σ' ένα χωριουδάκι κοντά στή Ντιζόν κι' είχε τήν άτυχία να χάση σά μικρή ήλικία τούς γονείς της. Πήγε τότε σ' ένα θείο της στήν Αβινιόν.

Αυτός ό θείος της ήταν μανιώδης γιά τό στρατό. Είχε ύπηρετήσει στούς ούσσάρους καί κατόπιν στό πυροβολικό καί τό κρυφό μαράκι του ήταν πώς δέν γινόταν κανένας πόλεμος γιά να ξαναφορέση τή στρατιωτική στολή. Στο μεταξύ, βάλθηκε να μεταβάλη τήν άνηψιά του...σε στρατιώτη. Από τό πρωί ως τό βράδυ δέν έκανε τίποτ' άλλο παρά να τής δίνει διαταγές μέ τή μορφή στρατιωτικών παραγγελμάτων. Τή μάθαινε ταυτόχρονα ήπασία πάνω σ' ένα γέρικο άλογό πού είχε.

Έτσι, ή Τερέζα έχασε σιγά-σιγά πώς ήταν κορίτσι καί ζούσε σάν άγόρι.

—Έπειτα ήρθε ή Έπανάσταση. Ό θείος της κατατάχθηκε τότε στό βασιλικό στρατό ως πυροβολητής.
—Κι' εγώ τι θά γίνω; ρώτησε ή Τερέζα.

Ό θείος της σκέφτηκε μερικάς στιγμές.
—Ξέρεις ήπασία καί δέν φοβάσαι, τής άπάντησε. Δέν χρειάζεται τίποτ' άλλο γιά να γίνης ένας καλός στρατιώτης!...

Η Τερέζα ένθουσιάστηκε.
Άλλά στήν πρώτη σύγκρουσι μέ τούς δημοκρατικούς, ό βασιλικός νικήθηκαν κι' ή Τερέζα όπως κι' ό θείος της συνελήφθησαν αϊχμάλωτοι.
—Τί γυρεύεις εσύ, ένα κορίτσι τού λαού, στό βασιλικό στρατό; τής είπε ό στρατηγός Καρτώ, πού διοικούσε τīs έπαναστατικές δυνάμεις τής περιοχής. Θά διατάξω να σε άπολύσουν... Άλλά να βγάλης άμέσως αυτή τή στολή καί να ξαναφορέσης τά φουστάνια σου!...

—Δέν θέλω να φύγω από τό στρατό, άπάντησε ή Τερέζα. Η θέσι μου δέν ήταν, βέβαια, στό βασιλικό στρατόπεδο...

Έπρεσε, ξαφνικά, στά γόνατα.
—Πάρτε με μαζί σας, στρατηγέ, Ικέτουςε. Είμαι καλός στρατιώτης...

Ό Καρτώ σκέφτηκε πώς ή δημοκρατία είχε ανάγκη από πολεμιστές. Καί τήν δέχτηκε. Μαζί της πέρασε στούς δημοκρατικούς κι' ό θείος της. Άργότερα, ό άλλος στρατιώτης τής έβγαλαν τό παρατσούκλι «Δέν μέ μέλει» γιά τήν άμεριμνία της καί τό κέρι της.

Η Τερέζα ύπηρετήσε κατόπιν στήν Τουλών, κατά τήν πολιορκία τής πόλεως από τούς δημοκρατικούς. Μιά μέρα, ένας αξιωματικός του πυροβολικού, πού τής ήταν δλοτέλο άγνωστος, βγήκε από τό γραφείο του στρατηγού Ντογκομιέ καί τής έδωσε να μεταφέρη κάποια διαταγή. Η Τερέζα εκτέλεσε πρόθυμα τήν άποστολή πού τής είχαν αναθέσει, άλλά, στό γυρισμό, χάσμευένη σ' ένα καπνίλιό μέ τό λοχία Ζυνό (πού έγινε άργότερα στραταρχής).

Ό λοχαγός τού πυροβολικού θυμωσε γιά τήν άργησρία της. Καί τήν έστειλε δεκαπέντε ήμέρες στό πειθαρχείο. Ό αξιωματικός αυτός τού πυροβολικού ήταν ό Ναπολέων Βοναπάρτης.

—Θά μού τό πληρώση αυτός ό άσχημομούρης! είπε ή Τερέζα.

Άλλ' ό «άσχημομούρης» έγινε έπειτα από κάμποσο καιρό αυτόκράτωρ.

Στό μεταξύ, ή Τερέζα Φιγκιέ είχε δοξασθή στα πεδία τών μαχών καί, μιά μέρα, ή Έωσηφίνα, πού είχε άκούσει πολλά γι' αυτήν, τήν κάλεσε στών Κεραμεικό.

«Ηθέλε να περπατήσωμε μαζί άνάμεσα στα άγαπημένα της λουλούδια, πού τά καλλιεργούσε σε μιά γωνία τού κήπου—έγραψε ή Τερέζα Φιγκιέ στα απομνημονεύματά της.

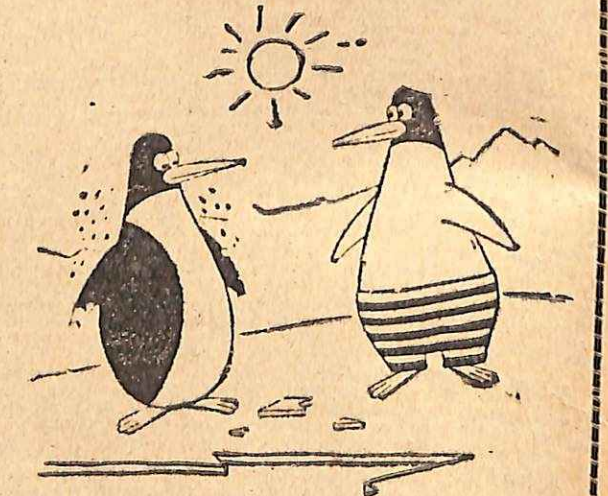
—Πόσα σας ζηλεύω πού είσαστε γυναικά καί δέν φοβάσαστε ούτε τά κανόνια ούτε τά άλογα! μού είπε. Έγώ τά φοβάμαι όλα! Τού κάκου προσπαθώ να λογιευτώ, αυτό είναι πιζ δυνατό από μένα».

Κάποτε, στήν Έσπανία, ένας συνταγματάρχης ζήτησε τήν Τερέζα σε γάμο. Τήν ώρισμένη ήμέρα, φόρεσαν κι' ό δυό τή στολή τους καί πήγαν στό δημαρχείο. Άλλ' ό δημαρχος, όταν έμαθε ότι ή ύψη ήταν...στρατιώτης, άρνήθηκε να τούς παντρεύη.

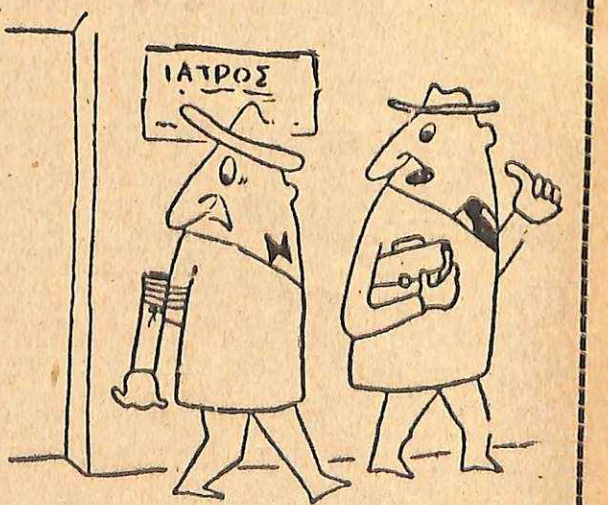
Η Τερέζα Φιγκιέ μετέσχε σ' όλους τούς πολέμους τής Αυτοκρατορίας καί, μετά τήν ήττα τού Ναπολέοντος στό Βατερλώ, παντρεύτηκε έναν παλιό συνάδελφό της, τόν Σούλτερ. Πέθανε, τέλος, ξεχασμένη από όλους σ' ένα άσυλο, τό 1861, σε ήλικία 87 ετών. Ό άντρας της είχε πεθάνει πριν άπ' αυτήν.

Δέν φαντάζεσαι πόσο σε λυπάμαι καυμένη Μαρία, πού μένεις άμόνα έλεύθερη!... (Τού Β. Χριστοδουλου)

Δέν είμαι τρελλός μ' αυτή τή ζέστη να γυρίσω μέ φράκο...

Γιά καινούργιος γιατρός, δέν τά κατάφερε καί άσχημα.

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ ΕΠΙΠΟΛΑΙΟΤΗΤΕΣ

Η Ξεφυλλισμένη μαργαρίτα μού άναφέρει στο γράμμα της μιά επιπολαιότητα, στην οποία έχει ύποπείσει καί τώρα, μετανοιώνμένη καί δυστυχισμένη, προσπαθεί να βρή μιά λύσι.

Δέν είναι ή πρώτη πού ζητά συμβουλή πάνω σ' ένα τέτοιο ζήτημα. Κι' όσον άφορά τούς νέους πού άδιαφορούν γιά τήν υπάλθη καί τό μέλλον ενός κοριτσιού, αυτοί συμπεριφέρονται χειρότερα κι' από κοινούς εγκληματίες.

Δέν παραλείπω, όμως, σήμερα να πικράνω καί να κατακρίνω, όχι μόνο τήν παραπάνω άναγνωστριά μας, άλλά καί όλα τά κορίτσια εκείνα πού παρασύρονται άσυλόγηστα από τά λόγια τού πρώτου τυχόντος, ό όποιος άφού διασκεδάση μαζί τους, βρiscει κατόπιν μιά πρόφασι γιά να εξαφανισθή.

Τis εγκαταλείπει, ίσως, άηδίασμένος από τήν επιπολαιότητα ή τήν εύκολία, πού έτρεξαν στό ραντεβού πού τούς έδινε. Αυτός ό άντρας δέν ήταν έξ επαγγελματος κατακτητής, μπορεί... να είχε καί καλό σκοπό. Ύστερα όμως, από ό,τι συνέβη μεταξύ τους, πώς θέλετε να παντρευτή ένα τέτοιο κορίτσι; Ποιά έμπιστοσύνη θά έχη στή γυναίκα του, στήν αβίαση ήμπερα τών παιδιών του;

Θά μού ήπτε, γιάτι δέν σας έσεύαστηκε αυτός.

Δυστυχώς, εμείς ό γυναίκες άντι να σεβόμαστε τόν έαυτό μας, παρασυρόμαστε εύκολα στήν καταστροφή. Έτσι τό άγνό, έρωτικό αίσθημα δέν έχει πιά τή φρεσκάδα του, καί τό κοριτσόπουλο εμφανίζεται πιά τήν ήμέρα τού γάμου τού ως μιά έμπειρη γυναίκα.

Τό φταίξιμο, λοιπόν, δέν είναι όλο στους άνδρες. Η γυναίκα έχει πάντοτε τή διαίτησή του κινδύνου καί πρέπει να τόν άποφύγη συστηματικά. Άν άλλωδες ήμερα όι τρώσι συμπεριφορές, ή ύπόληψι τής οικογενείας παραμένει καί θά παραμείνη πάντοτε σεβαστή.

Όσον άφορά εσάς «ξεφυλλισμένη μαργαρίτα», νομίζω ότι πρέπει ν' άνοίξετε τήν καρδιά σας στή μητέρα σας, κι' όσο είναι καιρός να καλυφθήτε μ' ένα γάμο. Μη ταπεινώνετε πιά πολύ, μην ξετελειζέστε στα μάτια του.

Κ ρ υ θ ή λ π ι δ α: Η γνωριμία σας, όπως βλέπετε, είναι μιά μεγάλη άγνή φίλια. Ό ένας φροντίζει γιά τόν άλλο, σκέπτεται τό ένδεχόμενο μιάς μελλοντικής καλύτερης σχέσεως σας μ' ένα γάμο, άλλά δέν τολμά να προτείνη τίποτα, μήπως παρεξηγηθή καί χαλάσει αυτός ό ώραιος φιλικός δεσμός. Τό φιλικό, όμως, αυτό

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ "LYDIA P."

SUN CREAM: Κρέμα ήλιου, κατόλλη γιά όλα τά δέρματα. Δέν είναι λιπαρά, δέν λεκιάζει. Προφυλλάσει από τόν ήλιο καί θεραπεία τό ήλιακό έρώθημα καί τόν κνησμό αυτό. Προλαμβάνει τās έφελιάδες (πιτσιλιές) καί τās άλλες δερματοπαθείας πού προκαλούν ό ήλιακός ακτίνες. Σας κάνει ένα θαυμάσιο καί γλυκό σοκολατί χρώμα καί τό δέρμα σας άποκτά άπαλή φρεσκάδα καί ελαστικότητα. Τήν χρησιμοποιείτε καί ως βάσι γιά τήν ποδάρ. Η SUN CREAM είναι άπαραίτητη στή θάλασσα, στό βουνό καί στό όρόμο. Πωλείται ειε τά Φαρμακεία. Παρακαταθήκη Τηλ. 612-450.

Έν τούτοις στον κόσμο νικά ή καλωσύνη καί ή ελκικρίνεια.
Άν δηλαδή έχετε ύπομονή καί έπιμονή, άν δέν κατασφιάζετε, κι' άν στα χείλη σας κυριαρχή τό ναμώγελο καί στήν ψυχή ή προθυμία, θά νικήσετε τή σκληρότητα τών πεθερικών σας, τά όποια διαλέπουν σε σας τήν φτωχή κοπέλλα, τήν παρείσακτο.

Όσον άφορά τόν άρραβωνιαστικό σας, άφού σας άγαπά τόσο πολύ καί κάνει τās σχέδια γιά τό μέλλον σας, να τού φροντίσετε με προθυμία τή δουλειά του καί να μη τόν στενοχωρήτε με δυσάρεστα γράμματα. Όσο να σας άγαπά, θά λυπάται ν' άκούση κατηγορίες γι' αυτούς. Τά γράμματά σας σ' αυτόν, να περιτρέφονται γύρω από τή δουλειά σας καί τή εύχάριστα γεγονότα. Κι' όταν άπολυθή καί όπτε τή συμπεριφορά τους, τότε κανονίζετε τή ζωή σας, άνάλογα, με τīs περιστάσεις.

Έρωτευμένη Νίκη: Βισατήκατε πολύ να διαλέξετε τόν μέλλοντα σύντροφο τής ζωής σας. Μιά κοπέλλα έρωτεύεται ένα νέο όχι έπειδή τής είπε μιά δυό φορές τρυφερά κι' εύγενικά λόγια, όχι έπειδή είναι κομψός καί όμορφος, όχι έπειδή είναι πλούσιος, άλλά όταν έπειτα από άρκετό καιρό εξακριβώση ότι αυτός ό νέος είναι καλός, καί έχει αίσθηματα εύγενικά. Δηλαδή, εξετάζει πρώτα τή ψυχικά του χαρίσματα κι' όχι τήν εμφάνισή του. Δέν πρόκειται, βλέπετε, γιά μιά έφήμερη γνωριμία άλλά γιά μιά όλοκληρη ζωή. Βισατήκατε καί τώρα ρωτάτε άν αυτός άναποκρίνεται στα αίσθηματά σας. Σας λέγω, όχι. Γιατί άν ένας νέος άγαπά μιά κοπέλλα, κι' έχη στό νου του να τήν καίη σύντροφο τής ζωής του, ποτέ δέν τήν στενοχωρεί, ποτέ δέν τήν ταπεινώνει. Τήν άγαπά, τή σεβείται, φροντίζει να μη στενοχωρηθή κι' άν ποτέ συμβή μεταξύ τους παρεξηγησι, έρχεται μόνος του καί τής ζητά συγγνώμη.

Ό δικός σας είναι ένας έγωιστής, πού δέν σκέπτεται ποτέ, ούτε άγάπη, άλλ' ούτε καί τό μέλλον σας. Έπομένως σας συμβούλεύω να μην έπζητήσετε να τόν δώτε, καί να τόν περιφρονήσετε.

Μιά άρρωστημένη άγάπη: Έχετε μεγάλες άμφιβολίες. Άμφιβολίες πού νικούν τήν άγάπη σας. Άν είχατε πίστι δέν θα με ρωτούσατε, θα πηγαίνατε σ' ένα γιατρό καί θα τού λέγατε: ό άγαπημένος μου έπαψε άπ' αυτή τήν άρρώστεια, έκανε αυτό κι' αυτό, τί μπορεί να κάνει άκόμη γιά να γίνη έντελώς καλά, άν δέν είναι; Κι' άν σας έλεγε ότι είναι έντελώς καλά μ' αυτά πού τού έκαναν, τότε θα προσπαθούσατε να πείσετε καί τούς γονείς σας.

Αυτή ή άρρώστεια είναι ή πού εύκολη σήμερα, γιά να γιατρευτή τελείως, καί μ' αυτά πού έκανε, θά είναι έντελώς καλά. Μην άμφισβälleτε, λοιπόν, καί μη διστάσετε, άφού λέτε πώς τόν άγαπάτε, κι' άν σας άγαπά κι' αυτός, να βρήτε μιά λύσι με τούς γονείς σας.

Πληγυαμένο γελτογράφο — Μ. Μ., Κύπρος: Πριν σας σφίξη πιά πολύ ό πόνος γιά τήν γειτονοπούλα σας, καλά θα κάνετε να σκεφθήτε κατά πόσον είσθε ικανός να παρασύρετε μιά νέα σε μιά περιπέτεια έρωτική από τήν όποια, εκείνη θά δυσκολευθή να ξεφύγη, άν έχετε άντιρροήσεις από τούς γονείς σας. Ός σύζυγος, θα μπορούσατε να δημιουργήσετε οικογένεια; Η ήλικία σας είναι μικρή καί τά μέσα πού διαθέτετε λίγα.

Είστε βέβαιος, έξ άλλου, ότι οι γονείς τούλάχιστον, τόσο οι δικοί της, όσο καί οι δικοί σας δέν θα φέρουν άντιρροήσεις; Πρό πάντων άποφύγετε να τήν εκθέσετε καί να τή συνθίξετε με κρυφά ραντεβού.

Σοφία Λάρεν: Με πολλή έλαφρότητα μιλάτε γιά ένα ζήτημα πολύ σοβαρό, στο όποιο δώσατε λύσεις τής περιστάσεως, γιάτι βέβαια δέν μπορούσατε να κάνετε κι' άλλωδες. Πολύ άσχημα έπίσης κάνατε πού τού γράφετε με σκληρότητα καί τού επιροπίζετε εύθυνίες, άφού τή μεγαλύτερη εύθυνη τήν έχετε σεις. Γιατί μιά νέα όσον κι' άν άγαπά ένα νέο, σεβεται πρώτιστως τόν έαυτό της καί τήν οικογένειά της καί δέν παρασύρει σε έξευτελισμούς.

Όπως δώσατε, γιά όλ' αυτά πού έγιναν εν άγνοια βέβαια πάν γονέων, καί πού γιά να τακτοποιηθούν θά περάση καιρός, χρειάζεται ύπομονή. Να συνεχισθή ή άλληλογραφία σε άπαλό τόνο καί να φυλαχτούν όλες οι έπιστολές τού, γιά κάθε ένδεχόμενο μελλοντικής τού άνήψεως.

Η ΦΡΑΝΣΟΥΑΖ ΗΡΩΪΔΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ Σε μιά φιλοφρονήτική γιορτή, ή διάσημη Γαλλίδα ήθοποιός τού κινηματογράφου Φρανσουάζ Άρνουλ έπαίξε τό ρόλο τής Λουίζας στήν κωμωδία τού Μολιέρου «Γιατρός με τό ζόρι». Καί, με τήν εύκαρία αυτή, φωτογραφήθηκε με τό κοστούμι τού ρόλου της καί μαζί με τόν μέλλοντα σύζυγό της Ζωρζ Κρεσέν.

MI PANTA

65

Ὁ μεθυσμένος Καδῆς

μήσε να του κάνει τίποτα!

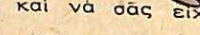

Ἰπροχτὲς στὸν δρόμο μιὰ κυρία εἶδα,
μια πολὺ νόστιμη ἦταν καὶ μαζί της ἕνα

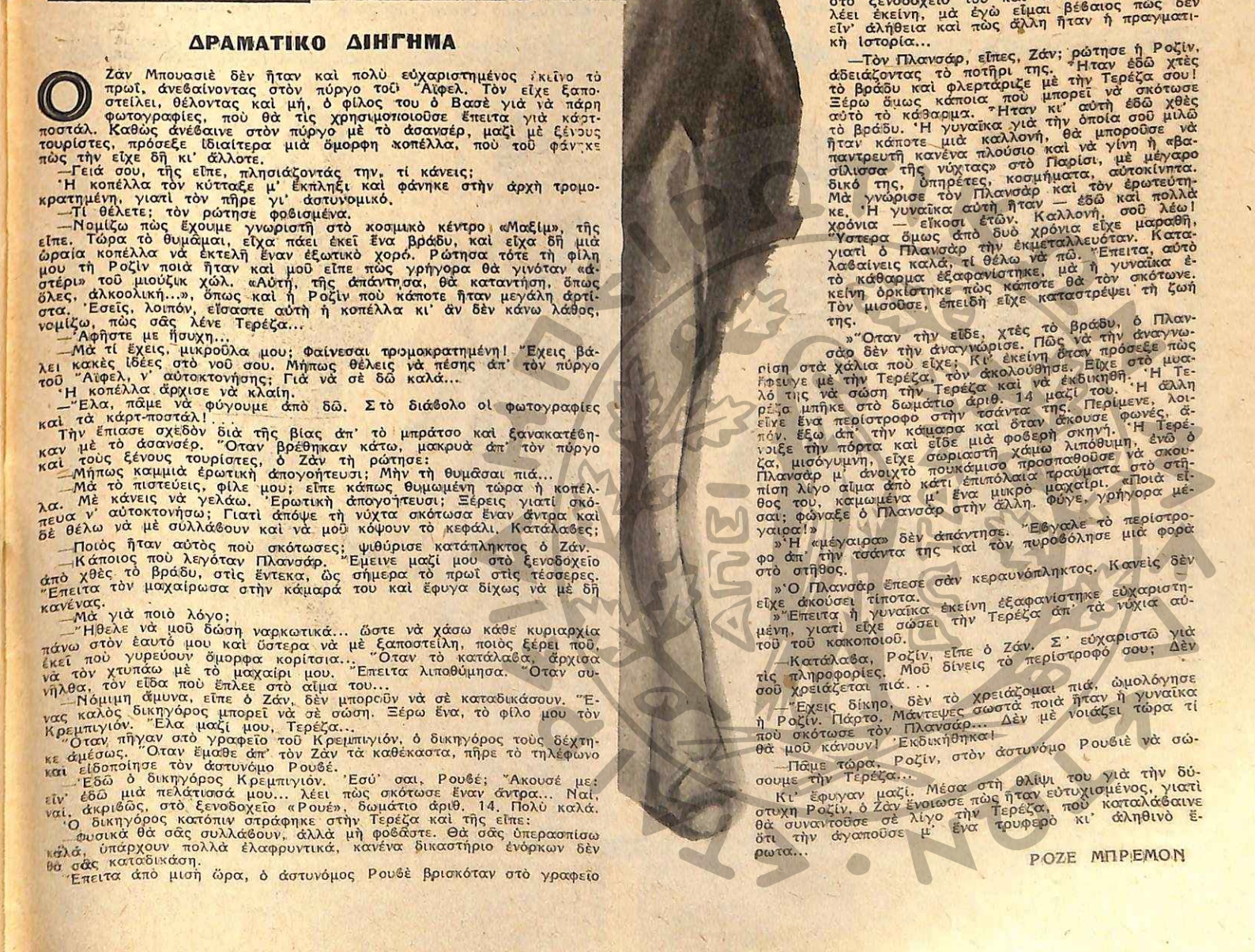

Ἀπάτη

12-011282

Επειτα από μιση ώρα, ο αστυνόμος Ρουβέ βρισκόταν στο γραφείο

POZE MIREMON

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

Η ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΜΟΔΑ

ΕΦΘΑΣΕ τώρα η στιγμή για να ρίξουμε την πρώτη μας ματιά στη φθινοπωρινή μόδα. Η άπληλη γραμμή παρουσιάζεται σαν το πρώτο χαρακτηριστικό του φθινοπώρου. Σπείσατε, λοιπόν, να προσδώσετε στην πρώτη τουαλετίτσα σας, που θ' αντιμετωπίσει το δροσερό αεράκι, την νέα αυτή τάση, που επιτυγχάνεται με τα χαμηλά μπουφάν στα κορσάκια. Αυτά απεικονίζουν τη γραμμή των γοφών, χωρίς να θίγουν την ίδια γραμμή τους.

Δεύτερο χαρακτηριστικό της φθινοπωρινής μόδας θα είναι η πιά ψηλή τοποθέτηση της τάλλιας. Αυτό είναι μια έντυπωση, που την πετυχαίνουμε με μια κατάλληλη «εντεκούπη» ή ένα κουμπί, που ανάλογα με τη θέση, στην οποία το τοποθετούμε ανεβάζει τη μέση ή φαίνεται ότι την ανεβάζει.

Αν η σιλουέττα σας είναι απηλλαγμένη από καμπύλες, μπορείτε άμεσα, χωρίς τον παραμικρό διαταγμό να εφαρμόσετε την «κούπη» ρεδιγκότ. Η «κούπη» ρεδιγκότ για να παρουσιασθεί κάπως νεωτερίζουσα συμπληρώνεται με μια κάπως φαρδύλη ζώνη ή με ελαφρές συνρίψεις, που σχηματίζονται γύρω από τη μέση και φτάνουν ένα ελαφρό μπουφάν.

Με τις πρώτες φθινοπωρινές ημέρες, εξ άλλου, θα εμφανισθούν τα πρακτικότερα ταγιεράκια. Παρουσιάζουν κι' αυτά τον νεωτερισμό τους, ο οποίος συνίσταται ιδίως σε μη υπογράμμιση της μέσης ή αντίθετως επιτρέπουν σε μια ζώνη να συγκεντρώει το ελαφρό φάρδος της ζακέτας γύρω από την μέση με ακανόνιστες πτυχές.

Στις βραδυνές τουαλετίτσες η αλλαγή δεν είναι ακόμη σημαντική. Ακολουθούν τη γραμμή φουφά με μικρές παραλλαγές στις φούστες.

Για τις χορευτικές συγκεντρώσεις οι φούστες είναι ως επί το πλείστον κινήτες με τοποθέτηση της τάλλιας κάπως λίγο πιο ψηλά από το κανονικό. Χρησιμοποιούνται πολλά μπροσέ και η ζώνη γίνεται από κορδέλλα σατέν ή φάβι.

Απαραίτητα φυσικά τα μισοφόρια με τα πολλά βολάν που προσδίδουν στην τουαλετίτσα την «εβαζέ» γραμμή.

Για χρώμα θα διαλέξετε το μαύρο με συνδυασμόν «μαύ» και γυαλιστού. Αν όμως δεν σας ταιριάζει αυτό το χρώμα, τότε έχετε υπ' όψιν

1) Εύθυγραμμο φόρεμα χωρίς ζώνη, που γίνεται από τουίντ πωμα. 2) Φόρεμα σεμικί με μπουφάν στην πλάτη. Γίνεται από ζιέ από φανέλλα με ιδιόρρυθμο κούμπωμα. 4) Σύνολο, που

σας ότι το κυρίως χρώμα του φθινοπώρου είναι το «ταμπά», το που θυμίζει τα πουρά της Α-δύνας. Κατά δεύτερον λόγον η μόδα θα ευνόησε διάφορες «προ-χρώσεις» του μπλέ, ένα απαλό πράσινο και το βαθύχρωμο κόκκινο.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ

Τα πρώτα υφάσματα που θα κάμουν την εμφάνισή τους είναι τα μάλλινα τζέρεϊ και τα πολυχρώμα τουίντ. Αργότερα θα έχουμε τα ντρά, τα κρέπ, τα σεβιότ και διάφορα τζέρεϊ όπως είναι τα τζέρεϊ κοτλέ, τα τζέρεϊ οτσαμάν κλπ.

Όλα αυτά θα ακολουθούν την απόχρωση «ταμπά», ποτε ανοικτότερη, ποτε πιο σκούρα.

Είναι πολύ της μόδας τα επί καρβό σε μια πρωτότυπη και ιδιό-τροπη ύφανση.

Θα χρησιμοποιούνται προ πάντων για ντε-πιές που αποτελούνται από μια φούστα κι' ένα είδος βέστας εφαρμοστικής στη μέση και άρ-κετά κοντής που κλείνει ως τον λαιμό με μια σειρά κουμπιά πάνω σε μια μονόχρωμη φάσα.

Τα τζέρεϊ, εξ άλλου, τόσο τα σκέτα όσο και τα κοτλέ θα τα Ι-δούμε κυρίως σε τουαλετίτσες που έχουν φούστες άλλοτε εύθυγραμ-μες και άλλοτε «εβαζέ» με κορσάκι που σχηματίζουν το μπουφάν της μόδας είτε υλοτριγύρα σε ίσο μάκος, είτε ελαφρές τονισμένο πίσω.

Τα τουίντ θα παίξουν μεγάλο ρόλο σε σύνολα φούστες και κοντής ζακεττούλας, φούστες και ριχτής βέστας, φούστες και ριχτού επα-ναφοριού.

Αργότερα θα έχουμε τα ντρά που είναι τα ένδεξιγμένα υφάσματα για την «κούπη» ρεδιγκότ.

Το φθινοπώρο επίσης θα κάμουν την εμφάνισή τους τα δραιότατα λαινά, που έχουν μια εξαιρετική απαλότητα πολύ ένδεξιγμένη για άμυγιε τουαλετίτσες. Ανάλογα με την ποιότητα του υφάσματος θα μπορούμε ν' ακολουθήσουμε κάθε ιδιοτροπία της μόδας. Θα δούμε π.χ. τη φούστα με τις ελεύθερες πιέτες, που θα πέφτει πλούσια κάτω από το ελαφρά εφαρμοστό κορσάκι που δεν θα πιάει γι' αυτό να είναι άνετο.

Έπειτα έρχεται το βελούδο που πριν χρησιμοποιηθεί για δλάνηρα φόρεμα θα παίξει μεγάλο ρόλο σαν διακοσμητικό στοιχείο: Θα το χρη-σιμοποιούμε για ζώνες, δέσματα, φιόγκους, ρεδέρ, γιαντάδες και θα προσδίδει κάτι το πολύ πλούσιο στο σύνολο.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΣΕΜΙΖΕ

Η μεγάλη μόδα της γραμμής σεμικί δεν πρόκειται να υποχωρήσει

σε χρώμα «ταμπά» με μία φάσα από κορδέλλα γκρό στο κούμ-υφάσμα «πιέ-ντε-πούλ» σε χρώμα «ταμπά». 3) Κλασικό σεμι-αποτελείται από βέστα τρουά-κάρ και εύθυγραμμη φούστα.

με την αψίε του φθινοπώρου. Θα πάρη όμως μια άλλη μορφή, που να είναι σε πιο αρμονία με τα υφάσματα της εποχής.

Τα φθινοπωρινά σεμικί θα είναι απλές τουαλετίτσες που να μπο-ρούν να φορεθούν την κάθε ώρα, γιατί τόσο η γραμμή τους όσο και το σύνολο της «κούπ» τις καθιστά κομψές και εύκολοφόρες.

Το σκέτο τζέρεϊ ή το τζέρεϊ κοτλέ είναι τα υφάσματα, που θα σας δώσουν απόλυτη ικανοποίηση γι' αυτό το είδος του φορέματος. Η γραμμή του φορέματος είναι ίσια. Το κορσάκι θα έχη δυό πένες, που θα ανταποκρίνονται σε δυό ελεύθερες πένες, που έχει η εύθυγραμ-μη φούστα. Έτσι το φάρδος της φούστες γύρω από τους γοφούς ά-πικτά κάποια ελευθερία.

Το φόρεμα κουμπώνει με μια σειρά κουμπιά, που θ' αρχίζουν από τη ρίζα του λαιμού και συνεχίζονται ως τα μισά ή ως το τέλος της φούστες.

Όταν το επιτρέπει το υφάσμα, ένα πολύ δημοφιλές γαρνίρισμα είναι τρεις σειρές γαζιά εκατέρωθεν του κουμπώματος σε απόσταση μισού εκατοστού το ένα από το άλλο.

Τα μανίκια τρουά-κάρ ή μακρεια έχουν αρκετά χαμηλά την ένωσι-στον ώμο, όπως εξακολουθεί να θέλει η μόδα και μια ζώνη σε μέτρο φάρδος συμπληρώνει το άπλο και χαριτωμένο αυτό φορεματάκι. Η ζώνη γίνεται από το ίδιο υφάσμα με ντυμένη άγκράφα, αλλά μπορεί να γίνει και από δέρμα σε σχετικό χρώμα.

Το φθινοπωρινό σεμικί μπορεί και να αποτελή ένα σύνολο αν συμπληρωθεί με τις 3 σειρές γαζιά τοποθετημένα εκατέρωθεν του ά-νοιγματος της βέστας. Έτσι θυμίζει το φόρεμα.

Η βέστα φοριέται με δυό τρόπους: Τελείως ριχτή με ένα κουμπί επάνω που την συγκρατεί στον λαιμό και την αφήνει να πέφτει ελεύθερη ή με μια δετή ζώνη που αφήνει να σχηματίζονται μερικές πτυχές όπως το θέλει η μόδα.

Αν πάλι η φθινοπωρινή σεμικί τουαλε-τίτσα σας γίνει από λεπτό λαινά, δεν απο-κλείεται να προτιμήσετε για τη φούστα σας την εβαζέ γραμμή με πιέτες του ενός ή του άλλου είδους.

ΦΟΥΣΤΕΣ ΚΑΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Αλλά, παρ' όλα αυτά, το πρώτο κοστούμι που θα φορέσετε τις πρώτες φθινοπωρινές ή-μέρες είναι η φούστα και η μπλούζα.

Καθώς ξέρουμε, το κοστούμι αυτό δεν χάνει ποτέ την επικαιρότητά του και μας εξυ-πηρετεί κάθε εποχή.

Το «σέτλαντ» είναι ένα από τα υφάσματα που μπορεί να σας χαρίσει μια πολύ κομψή φούστα και υπορείτε να την κάμετε σε αυτό το σχέδιο:

Ακολουθήστε μια γραμμή μάλλον εβαζέ που την σχηματίζετε με ξη φύλλα του ίδιου φάρδους, πάνω και κάτω, μια πένες δε αρκετά μακρεια στη μέση κάθε φύλλου θα ελαττώνη το φάρδος στο επάνω μέρος της φούστες, ώστε να την βοηθή στην εφαρμογή. Έξ άλλου, στο κάτω μέρος κάθε ραφής, που θα ενώνη τα φύλ-λα θα γαρνίρετε τη φούστα σας με ένα γαζί εκατέρωθεν της ραφής, που θα καταλήγη σε μύτη και σε ύψος ως το ένα τρίτο του συνόλου. Η φούστα καταλήγει στη μέση με μια έ-ξωτερική εφαρμοστή ζώνη από το ίδιο υφα-σμα και κουμπώνει πίσω μ' ένα εκλαίρ.

Με μια τέτοια απλή φούστα μπορείτε να συνδυάσετε διάφορες μπλούζες στον τύπο σε-μικί. Γι' αυτές τις μπλούζες θα χρησιμο-ποιήτε λεπτά μάλλινα βουαλά, φανελίτσες και διάφορα μεταξωτά. Έτσι η πρώτη σας φθινοπωρινή εμφάνιση είναι έτοιμη.

Και επειδή μιλάμε για μπλούζες, δε προσ-θέσαμε ότι πολλές από τις μπλούζες του φθινοπώρου θα έχουν μανίκια τρουά-κάρ με κατάληξη ένα φαρδύ πουανί και μια ή δυό μεγάλες τσέπες τοποθετημένες διαγώνια.

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Εφθάσε η στιγμή να βάλετε σε άποστρα-τεία κάθε είδους σανδαλό για να τ' αντικα-ταστήσετε με παπούτσια πιο κλειστά.

Πρόκειται όμως πάντοτε για γόδες, αλλά γόδες, που δεν είναι τόσο ντεκαλτέ.

Τα χρώματα που συνηθίζονται είναι μο-ντορέ, γκρι έλεφάν και φυσικά μαύρα. Ός δέρμα το μπός χρησιμοποιείται γι' άπογυ-νό του.

Έπάνω: Ντε-πιές από απορόμαυρο λαι-νά με την βέστα ιδιαίτερος κοντή. Α-ριστέρα: Τουαλετίτσα καμμένη από τζέρεϊ με το κορσάκι μπλουζόν, όπως απαιτεί η τελευταία λέξη της μόδας.

ματα και για τα βράδια το σεβρό και το σατέν.

Οι γόδες του φθινοπώρου είναι συνήθως γαρνιρισμένες με ένα λουράκι περαστό μέσα σε δυό θηλιές, με μια φιούμπια, με μια θη-λειά πεταχτή από το ίδιο το δέρμα ή γαρνί-ρονται με τρυπίτσες ή γαζιά.

Οι συνδυασμοί δυό χρωμάτων θα φορεθούν πολύ για το διάστημα της ημέρας. Τα τα-κούνια πολύ ψηλά και στενά για τις βραδυνές γόδες και για τ' άπογευματινά πιο χαμηλά και πιο φαρδιά τακούνια.

Η άλλη λογαφία μου

Κ. Κ. Είρήνη: Αποταθήτε σ' ένα καλό κομμωτήριο.

Πειραιωτόπουλα Α. Β. Γ.: Ούτε το ένα ούτε το άλλο απ' αυτά που αναφέρετε άσπριζουν τα μαλλιά.

Λία Μ. Κόρθιον: Είναι ριζική αυτή η θεραπεία και στοιχίζει 2—3 χιλιάδες δρχ.

Αναλόγως της ποσότητας των τριχών.

Λουίζα Σ.: Το γράμμα σας έφθασε, αλλά δεν μου αναφέρετε περί τίνος έπρόκειτο.

Α. Μ. Ν., Μακρινίτσα: Μόνο ο οφθαλμία-τρος θα σας το πη, αφού σας εξετάση.

Μικρή Γυμναστίδα: Μόνον δ-μικρή Γυμναστίδα μπορεί να μη-ται τελειώσετε το Γυμνάσιο.

Φοιτήτρια Α. Π. Α.: Μπορείτε να μεί-νετε στην Χ.Ε.Ν. Μόνο να κρατήσετε άγκαι-ρος θέσι. Υπάρχουν κοιτώνας 2 και περισσο-τέρων κρεβατιών και φυσικά η τιμή είναι ά-νόλογη. Υπάρχει και εστιατόριο.

Μίαν Τομ., Αίγινα: Μη διατάσετε να κάμετε τη γυμναστική, που σας έσυσταν.

Αλλά αν μπορείτε, κάνετε συγχρόνως και λί-γη εξέσκηση με ποδήλατο. Θα δυναμώση τις γάμπες σας.

Λόρα Κ. Νέα Έρυθραία: Ευχαρίστως θα σας δεχθώ αν μου έρσετε ποιά ημέρα και ώ-ρα να σας περιμένω. Η επίσκεψή δεν πληρώνε-ται να σας περιμένω.

Αφρό: Συμφωνώ για την κρέμα, όχι όμως και για το μασάζ στην ηλικία σας. Δεν υπάρχει άλλος αισθητικός γκατερός να σας δώση την κα-τάλληλη κρέμα, αφού σας εξετάση.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Διο του ωραιότερες γόδες περιπό- με τακούνια μετρίου ύψους. Γίνονται από μπός.

ΥΠΟ ΖΥΛ ΣΑΝΣΕΛ

**Ο μικρός
ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ**

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ραούλ έκανε καλή εντύπωση στη μίς Μπρίτζ και στον αδελφό της Ράλφ, που τον προσέλασαν με μισθό σαράντα πιάστρα το μήνα. Έτσι την άλλη ημέρα ο μικρός μετανάστης έφυγε με τους νέους κυρίους του για την έσοχη. Στο τραίνο ο Ραούλ γνώρισε δυο φίλους της μίς Μπρίτζ και του Ράλφ, δυο γεροδεμένους νέους με κυνηγετικές στολές, που λεγότανταν Ζό και Λό...

17ον Ο Ράλφ, άταραχος πάντα, άρκεσθηκε να δείξει με το δάχτυλό του στον Ραούλ ένα σωρό δέματα και βαλίτσες, που έπιαναν σχεδόν όλο το βαγόνι, λέγοντάς του:

—Μετρήσέ τα για να ξέρεις πόσα είναι, όταν θα φτάσουμε. Και πρόσθεσε να μη χαθείς τίποτα, γιατί εσύ θα είσαι υπεύθυνος... Σου λέω μόνον ότι πήραμε μαζί μας δεκαεφτά κομμάτια...

Ο Ραούλ τα μέτρησε. Από το σχήμα τους φαινόταν ότι μέσα εκεί βρισκότανταν τα πιστόλια και τα ντυφέκια που είχε δη στο διαμέρισμά του ξενοδοχείου τους.

Σε λίγο χαϊρέτησε τους κυρίους του, που ξανάσκυψαν πάνω στο σχέδιο βλέποντάς το με τό φως ενός φανarioύ της τσέπης.

Ο Ραούλ, ήσυχος πιά, γύρισε στο βαγόνι του και εσπάλωθηκε στον καναπέ, όπου τον πήρε ο ύπνος. Κι όταν ξύπνησε τα χαρμόματα, έσκυψε να δει από το παράθυρο. Το τοπίο δεν έμοιαζε καθόλου με όσα είχε δη περιγράψει την παραμονή. Δεν ήταν πιά τα κατάφυτα χτήματα των περιχώρων του Μπουένος Άιρες και τα πράσινα λιβάδια, αλλά μια μεγάλη κι έκταση πεδιάδα.

Η άργεντινή αυτή έσοχη, που έμοιαζε άπειραντα θαλάσσια, έκανε τον Ραούλ να μελαγχολήσει. Έκτύταζε με τρόμο τις μεγάλες εκείνες ακαλλιέργητες έκτασεις, που τις ξεχώριζαν μονάχα οι γραμμές των αλαμπράντων (φράχτες συμμάτων), που χωρίζουν τα μέρη όπου βόσκουν πρόβατα, βόδια, αλόγα).

Ο Ραούλ όλη την ημέρα, δεν είδε τίποτ' άλλο παρά ποδ και ποδ ένα δέντρο, μια ξύλινη γέφυρα, και μόλις διέκρινε λίγα ζώα. Η ημέρα αυτή του φάνηκε ατέλειωτη. Έφαγε δυο φορές στο ρεστοράν μόνος χωρίς τ' άφεντικά του. Αυτοί ήταν κλεισμένοι στο βαγόνι τους και δεν τους είδε καθόλου.

Θα έφταναν στις πέντε το απόγευμα. Σε μία στιγμή ο Ραούλ είδε τον σέρ Ράλφ, που ήρθε για να τον ειδοποιήσει.

—Νά είσαι έτοιμος, του είπε ψυχρά. Θα βγούμε στάν άλλο σταθμό.

Ο Ραούλ δεν ήξερε πρώτα πού πήγαιναν, άλλ' ούτε και σε ποιόν σταθμό θα κατέβαιναν. Το μόνο πού ήξερε ήταν ότι είχαν πάρει το τραίνο για τη Κόρντοβα. Κάποιος μάλιστα ταξιδιώτης του είχε δείξει τις κορυφές μιας όροσειρας πού τέλειωναν στην άρη της μεγάλης πεδιάδας. Ήταν η Σιέρρα Κόρντοβα.

Τέλος το τραίνο σταμάτησε σ' ένα μικρό σταθμό. Ένα άλλο μικρό σπίτι, με τσιγκινική στέγη, χρησίμευε για εστιατόριο και για ταχυδρομικό γραφείο. Έκει απ' έξω βρίσκονταν δυο αμάξια με μεγάλες ρόδες και τρία αλόγα σελλωμένα. Ο Ραούλ μόλις τα είδε μουρμούρισε:

—Νά τα κατακαμένα αλόγα. Γι' αυτά φαίνεται με πήραν. Θα με άναγκάσουν βέβαια να τα καθυλκώσω, να τα περιποιηθώ, κι εγώ δεν ξέρω τίποτ' απ' αυτά. Άλλω' άς κάνω

υπομονή να δούμε τί θα βγεί απ' αυτό το ταξίδι!

Η πρώτη φροντίδα του Ραούλ, ήταν να μετρήσει και να μαζέψει τα δέματα, για τα οποία ο Ράλφ του είχε επιστήσει την προσοχή. Κι αφού τελείωσε τη δουλειά αυτή, άρχισε να τα κουβαλάει στα αμάξια, όπου στεκόταν ή μίς Μπρίτζ με την ακολουθία της.

Τα μπαγιάκια φορτώθηκαν κι' όλοι έτοιμάστηκαν για αναχώρηση. Φαίνεται όμως ότι οι άνθρωποι αυτοί ήταν συνηθισμένοι στο Κάμπο. Η μίς πήδησε πρώτη σ' ένα αλόγο, στο άλλο καθυλκώθηκε ο ένας από τους διδύμους, πού γνώρισε ο Ραούλ μέσα στο τραίνο και πού αποτελούσαν την ακολουθία της Άμερικανίδας. Ο άνθρωπος πού φύλαγε τα αλόγα, έδωσε, κατά διαταγή της Μπρίτζ, το χαλινάρι του τελευταίου αλόγου στο Ραούλ, ενώ εκείνος ξαναγύρισε στο σταθμό. Είχε τελειώσει πιά τη δουλειά πού του είχαν αναθέσει.

Τότε άρχισε μία συζήτηση σε γλώσσα αγγλική, πού ο Ραούλ δεν την καταλάβε. Και καλύτερα γι' αυτόν, γιατί αν την άκουγε θα στενοχωριόταν πολύ. Έπρόκειτο γ' αποφασιστή άν ο Ράλφ θα καθυλκώθηκε το διαβήσιμο αλόγο ή θα έμπαινε στο αμάξι. Πιά την τύχη του Ραούλ, ο αδελφός της Άμερικανίδας, αποφάσισε να καθυλκώση κι' ο Ραούλ θ' ανέβαινε στο αμάξι με τα δέματα, πού το ώδηγούσε ένας χωρικός. Ο άλλος συνταξιδιώτης της μίς κάθισε στο δεύτερο αμάξι και το μικρό καραβάνι ξεκίνησε γρήγορα.

Παρ' όλα τα τραντάγματα του αμαξίου στον άνομο δρόμο, ανάμεσα στους άγρους, ο Ραούλ ήταν εύχαριστημένος πού ήταν έτσι τα πράγματα. Βέβαια, ήλπιε εκείνους πού πήγαιναν μπροστά του καθάλα. Και θαύμαζε άκόμα την ώραία κορμοστασιά της Άμερικανίδας, πού καθυλκώθηκε με χάρη και τόλη. Αν ήξερε, θα ήθελε κι' αυτός να τρέχει σάν αυτήν. Προς το παρόν όμως καλά καθόταν μέσα στο αμάξι.

Το ταξίδι φάνηκε στο Ραούλ πολύ μακρύ. Κάθε λίγο και λιγάκι έβλεπε να περνούν από τα ψηλά χορτάκια χοντρούαμοι λαγοί, πού λέγονται άγούτις, ή στρουθοκαμήλους να τρέχουν με όλη τους τη δύναμη.

Αυτά διασκεδάζανε το Ραούλ, ο όποιος ήταν ένθουσιασμένος γιατί άνηπνε τον καθαρό αέρα της πάμπας. Χάσπεε περισσότερο όταν είδε ανθρώπους να καθυλκώσουν μικρά αλόγα και να πετούν το λάσσο (σχοινιά με θηλειά), για να κάνουν τα ζώα τους να ξαναγυρίσουν στο βοσκοτόπια τους.

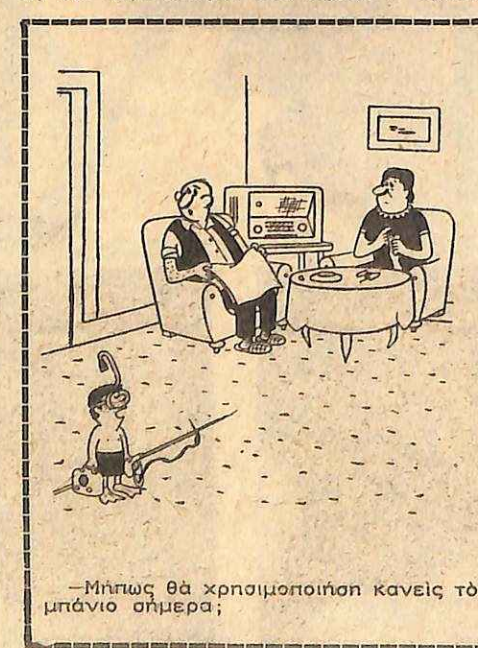
—Α! φώναξε, δείχνοντας τους ανθρώπους αυτούς στον οδηγό του αμαξίου. Νά, έπι τέλους οι γκώσσοι!

Ο οδηγός πού ήταν Ισπανός και μιλούσε λίγα γαλλικά, άρχισε να γελάει.

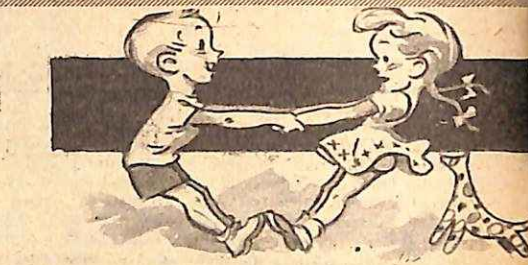
—Γκώσσοι, είπες, δεν υπάρχουν πιά. Κι' εγώ, πού άλλοτε ήμουν γκώσσος, τώρα οδηγώ αμάξια.

Ο χωρικός, πού μίλησε με παρόμοιο, ήθελε να δείξει με τον τρόπο αυτό στο Ραούλ, ότι κάθε άληθινός γκώσσος, ντρέπεται να κάνει άλλη δουλειά, από εκείνη πού είναι μαθημένος, δηλαδή να καθυλκεί και να κυνηγά νύχτα μέρα άγρια ζώα στην πεδιάδα.

Από τα πολλά ή συντροφιά σταμάτησε σ' ένα «ράντσο» για να ξεκουραστούν τα αλόγα και να φάνε. Γινόταν ο πρώτος σταθμός του ταξιδιού τους. Ο Ραούλ, βλέποντας να δείξη κοντά εργατικότητα του, έτρεξε ν' άρπάξει

—Μήπως θα χρησιμοποιήση κανείς το μπάνιο σήμερα;

τά χαλινάρια των αλόγων. Ο Ζό και ο Λό όμως τού φώναξαν:

—Άρπασέ τα.

Τα ζώα, λυτά, άρχισαν να τρώνε χορτάρι, χωρίς να υπάρχη φόδος να φύγουν. Έτσι ο Ραούλ, αφού δεν είχε άπασχοληθή με τίποτε, κύτταξε περίεργα την καλύδα εκείνη, πού φαίνεται τους περιέμεναν. Ένας μεσόκοπος άνδρας και μία γυναίκα, γύριαν να υποδεχθούν την μίς Μπρίτζ και την συνοδεία με σεβασμό στο ράντσο.

—Ωσπου να τόν φωνάξουν, ο Ραούλ κύτταξε καμιά δεκαριά παιδιά, πού καταγιγόντουσαν να έτοιμασούν φαγητά για τους ζένους. Τα παιδιά αυτά ήταν φρόνιμα και ήσυχα κι' άφοσιωμένα στη δουλειά τους. Από μικρά είχαν συνηθιστεί στη σκληρή ζωή της πάμπας. Ήταν μαθημένα να κοιμούνται κατά γής, να καθυλκώσαν αλόγα σε μαρνηνές αποστασεις άκολουθώντας τον πατέρα τους χωρίς να τα πειράζει καθόλου ούτε ο άερας, ούτε ή ζέστη κι' ή βροχή. Κονένας δεν τα έδοήθησε. Μόνα τους κατέφερναν να τα βγάξουν πέρα. Δεν ήταν σάν τα παιδιά των πόλεων πού ήταν εύθυμα, χαρούμενα κι' ήξεραν και γράμματα. Στο πρόσωπό τους ήταν ζωγραφισμένοι ο κόπος της δουλειάς.

Ο Ραούλ υπαινικτας στο «ράντσο» εκείνο έμεινε κατάπληκτος μπρος στην κακομοιριά και την άβυσσότητα της καλύδας. Πολλές φορές, όταν ήταν στο Σαντιό, είχε τύχει να δη καλύδες φτιαγμένες μεν άλλα νοικοκυρεμένες. Δεν είχαν τό χάλι και τη γύμναση πού είχε αυτή. Έδώ υπήρχε ένα δωμάτιο άδειανό πού οι τοίχοι του ήταν γεμάτοι άνοιγματα και τα μόνα έπιπλα του ήταν ένα κουτσόστρώπο και μερικά στρώματα άχυρών.

Ο Ραούλ άπορούσε πώς μπορούσαν άνθρωποι να ζούν εκεί μέσα χωρίς ούτε τα άπολύτως άναγκαία. Και συγχρόνως σκεπτόταν: Νά όμως πού ζούσαν. Γιατί λοιπόν οι άνθρωποι των πόλεων να έχουν τόσα πολλά πράγματα και φροντίδες περισσότερες;

Με τη σκέψη αυτή ο Ραούλ παρακολουθούσε συγχρόνως και τους ιδιοκτήτες του ράντσο πού έτοιμαζαν το φαγητό των ζένων.

Τα άγροτικά αυτά γεύματα δεν μοιάζουν καθόλου μ' εκείνα πού είχε δη ως τώρα στο Μπουένος Άιρες. Ένα παιδί καθυλκώθηκε το αλόγο του, τρέχει στα περιώρα, άρπάξει ένα πρόβατο και μέσα σε δέκα λεπτά γυρίζει. Στο μεταξύ ή Ίνδη είχε έτοιμάσει έξω από το ράντσο μία μεγάλη φωτιά. Σφάζεται άμέσως το πρόβατο και κομμένο στα τέσσερα το περνούν στη σουβλά για να ψηθεί. Τα κρέατα αυτά ψήνονται μαζί με το δέρμα, για να τους δίνει περισσότερη νοστιμεία. Οι ταξιδιώτες άλοι ήταν συνηθισμένοι, έκτος του Ραούλ, στα άγρια αυτά γεύματα της Άργεντινής πάμπας.

Ωσπου να έτοιμασώ το φαγητό, ή μίς Μπρίτζ και οι σύντροφοί της περιούσαν την ώρα τους σκεπτόμενες πούλια με τα ντυφέκια, πού τα είχαν βγάλει από τις θήκες τους.

Ο Ραούλ άφησε τα παιδιά να φτιάχνουν το ψήτο και, μόλις άκουσε τον πυροβολισμό, έτρεξε κοντά στους κυρίους του.

Το θέαμα πού έβλεπε τώρα ήταν πιδ ένδιαφέρον. Η μίς Μπρίτζ κυνηγούσε με μεγάλη δεξιότητα! Ούτε ένα «τις-έρτα», ούτε ένα «τέρο-τέρρο», ούτε ένα προγόνι δεν της ξεφευγε.

Οι χωριανοί και τα παιδιά του «ράντσο» την είχαν περιτοίχισει. Χωρίς να λένε τίποτε, γιατί στη πάμπας δεν μιλάνε πολύ, θαύμαζαν τη μαεστρία με την όποιαν έριχνε τις σφαίρες της. Κι' όταν εκείνη είδε γύρω της όλους τους θαυμαστές της έδωσε την καραμπίνα της στον Ζό ή στον Λό, γιατί δεν ήξερε κανείς ποιος ήταν ο ένας και ποιος ο άλλος, και σάν λίγο στενοχωρημένη πού άφησε να δειχτεί τους χωρικούς ή έσοχη δεξιότητά της, φώναξε:

Χάσαμε πολλή ώρα! Νά φάμε τώρα και να φύγουμε!

Και γύρισε στην καλύδα, πού τη φύλαγε μία γρηά.

Κάθισαν τότε όλοι γύρω στη φωτιά, άλλοι σ' ένα κορμό δέντρου, άλλοι σε μία σέλα αλόγου κι' άλλοι καταγής. Και ή μίς, συνηθισμένη στις έκδρομές αυτές, στράφηκε κατάχαμα σταυρωπόδι με τη χαριτωμένη άνειο πού φανέρωναν όλες της οι κινήσεις.

Η κομψή και λεπτή αυτή νέα φαινόταν εκεί στο στοχείο της.

Ο Ραούλ ήταν καταγοητευμένος μαζί της. Έβλεπε πώς είχε μπροστά του ένα παράδοξο πλάσμα, πού είχε τη χάρη μιας άριστοκράτισσας, αλλά και την τόλη, τη δύναμη και τη δεξιότητα μιας χωρικής.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο όρκος

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας πλούσιος καραδοκός, πού είχε καρδιά στα κανάλια της Γαλλίας και του Βελγίου.

Ο καραδοκός αυτός είχε τη γυναίκα του και τη μονακριβή του θυγατέρα, την Γκριέττα, πού την έλάτρευε.

Στο σπιτικό του φιλοξενούσε και τόν δωδεκάχρονο άνεψιό του, το Ντιερίκ.

Το παιδί αυτό είχε τρέλλα με το ναυτικό. Ο πατέρας του καθόταν στη Βρύγη κι' ήταν μαραγκός. Σάν είδε τη λαχτάρα αυτή του γιου του, άναγκάστηκε να τόν στείλει στον μπάρμπα-Πέτρο, τόν θείο του, για να μάθει τη ναυτική τέλη.

Έτσι ο Ντιερίκ βοηθούσε στα κανάλια. Κι' όταν δεν είχε δουλειά, περνούσε τον καιρό του με την καλή συντροφιά της θείας του και της συνομηλικής αδελφής του, πού τόν αγαπούσαν ξεχωριστά, γιατί ήταν ένα πολύ καλό παιδί.

Μία μέρα μπήκε μέσα στο σπίτι ο καραδοκός κι' άρχισε να φωνάζει χτυπώντας το χέρι του θυμωμένα πάνω στο τραπέζι. Η γυναίκα του κι' ή κόρη του παραξενεύτηκαν. Δεν τόν είχαν δη άλλη φορά τόσο άγριο.

—Μά πώς έγινε αυτό; έλεγε. Είσαι ένα παλάτιο! Δε σε θέλω πιά για κανένα μου καρβέλι. Ποτέ!... Ποιος μπορούσε να φαντασθή μία τέτοια άμείλεια κι' άνοησία;

Η Γκριέττα τότε με δακρυσμένα τα γαλανά της μάτια, τόν πληρώσε και τόν ρώτησε:

—Μά τί έκανε, πατέρα, και μαλλώνεις έτσι τόν Ντιερίκ;

—Αυτό πού έκανε, άπάντησε εκείνος. Τό παλάτιο! Έσχασε να κλείσει την πορτούλα του νεροχύτη. Κι' αν δεν πήγαινα εγώ, θαμσσε τώρα όλοι πνιγμένοι πού τα κανάλια μας θα γίνονταν συντριμμία!

Η Γκριέττα, για να μαλακώσει κάπως τόν άγριεμένο της πατέρα, τού είπε:

—Πατερούλη μου, ο Ντιερίκ δε θα μπόρεσε να γυρίσει το σιδερένιο νεροχύτη της πόρτας... Δεν είναι τόσο δυνατός σάν και σένα...

—Χμ! τόν ύπασπιξέσαι κιόλας, Γκριέττα! Κι' από πότε τα κορίτσια άρχισαν να δίνουν συμβουλές στους γονείς τους; Ο Ντιερίκ, λοιπόν, δεν θα μπόρεσε να γίνη ποτέ ναυτικός. Άλλά και να βέλη, δε θα τόν άφρησα εγώ, γιατί δε θα συγχωρούσα ποτέ τη σημερινή του άφρημάδα. Ποτέ! Ποτέ!

Και δείχνοντας τα κατάρτια των καραβιών κάτω στο κανάλι, πρόσθεσε:

—Τό όρκίζομαι, δε θα τόν συγχωρήσω ποτέ! Άκούστε το όλοι καλά... Τό όρκίζομαι... Άν κάνουν ποτέ φύλλα πράσινα κι' άνθισουν τα κατάρτια μου, τότε θα τόν συγχωρώ!

—Νί! άντρα μου, μη λες μεγάλο λόγο, τολμήσε να τού πη ή γυναίκα του. Δεν μπορεί κανείς να όρκίζεται τόσο εύκολα...

Ο καραδοκός τότε στενοχωρημένος βγήκε έξω να πάρη άέρα.

Κι' ή γυναίκα του πήρε κοντά της τη Γκριέττα, πού έτρεμε, και τόν άνεψιό της, πού έκλαιγε, και είπε:

—Γιά πές μου, λοιπόν, Ντιερίκ, πώς έγινε τό λάθος αυτό; Από τό φράχτη ξέρεις πώς κρέμεται ή ζωή μας, ή περιούσια μας... Κι' εσύ, άνηθιος ναυτικός, πώς μπόρεσες να κάνης τέτοιο σφάλμα; Δε σου είχαν πη να κλείσης την πόρτα, όταν τό νερό άφτανε στο νεροχύτη της;

—Ναί, θεία μου, άποκρίθηκε μουδιασμένος ο Ντιερίκ. Μά άργησα λίγες στιγμές...

—Θά έπαιξεις σίγουρα! Στην ηλικία σου όμως... Δεν είσαι πιά παιδί.

—Όχι, δεν έπαίζα... μουρμούρισε διστακτικά ο Ντιερίκ.

—Μητέρα, ξέρω εγώ τί έκανε, άπάντησε ή Γκριέττα, πού κρατούσε στην άγκαλιά της ένα μπουκέτο τουλίπες. Είχα ζητήσει εγώ να μού φέρη

λίγα λουλούδια ο Ντιερίκ. Και για να βρή αυτές τις τουλίπες, πήγε λίγο μακριά. Έτρεξε για να γυρίση... μά...

—Μά ήθε πολύ άργα.

—Μητέρα, και τώρα τί θα γίνει; ρώτησε ή Γκριέττα λυπημένη. Ο πατέρας τόν μάλωσε πολύ. Άς μη πικραίνουμε τόν καυτό τόν Ντιερίκ, αφού μάλιστα είναι μακριά απ' τους γονείς του.

—Καύμενε Ντιερίκ, είπε τότε ή καραδοκίσσα, ξέρω καλά τόν θείο σου. Δεν παίρνει πίσω τό λόγο του εύκολα. Δε θα σε βέλη πιά στα κανάλια του. Πρέπει να ζητήσεις άλλον άφεντή... άλλη δουλειά. Έπειτα σε λίγο θάρρη ο χειμώνας. Η δουλειά θα σταματήσει. Θα γυρίσης στον πατέρα σου και την άνοιξη θα σκεφθούμε τί θα κάνουμε...

—Καύμενε Ντιερίκ, είπε τότε ή καραδοκίσσα, ξέρω καλά τόν θείο σου. Δεν παίρνει πίσω τό λόγο του εύκολα. Δε θα σε βέλη πιά στα κανάλια του. Πρέπει να ζητήσεις άλλον άφεντή... άλλη δουλειά. Έπειτα σε λίγο θάρρη ο χειμώνας. Η δουλειά θα σταματήσει. Θα γυρίσης στον πατέρα σου και την άνοιξη θα σκεφθούμε τί θα κάνουμε...

—Καύμενε Ντιερίκ, είπε τότε ή καραδοκίσσα, ξέρω καλά τόν θείο σου. Δεν παίρνει πίσω τό λόγο του εύκολα. Δε θα σε βέλη πιά στα κανάλια του. Πρέπει να ζητήσεις άλλον άφεντή... άλλη δουλειά. Έπειτα σε λίγο θάρρη ο χειμώνας. Η δουλειά θα σταματήσει. Θα γυρίσης στον πατέρα σου και την άνοιξη θα σκεφθούμε τί θα κάνουμε...

—Καύμενε Ντιερίκ, είπε τότε ή καραδοκίσσα, ξέρω καλά τόν θείο σου. Δεν παίρνει πίσω τό λόγο του εύκολα. Δε θα σε βέλη πιά στα κανάλια του. Πρέπει να ζητήσεις άλλον άφεντή... άλλη δουλειά. Έπειτα σε λίγο θάρρη ο χειμώνας. Η δουλειά θα σταματήσει. Θα γυρίσης στον πατέρα σου και την άνοιξη θα σκεφθούμε τί θα κάνουμε...

—Καύμενε Ντιερίκ, είπε τότε ή καραδοκίσσα, ξέρω καλά τόν θείο σου. Δεν παίρνει πίσω τό λόγο του εύκολα. Δε θα σε βέλη πιά στα κανάλια του. Πρέπει να ζητήσεις άλλον άφεντή... άλλη δουλειά. Έπειτα σε λίγο θάρρη ο χειμώνας. Η δουλειά θα σταματήσει. Θα γυρίσης στον πατέρα σου και την άνοιξη θα σκεφθούμε τί θα κάνουμε...

—Καύμενε Ντιερίκ, είπε τότε ή καραδοκίσσα, ξέρω καλά τόν θείο σου. Δεν παίρνει πίσω τό λόγο του εύκολα. Δε θα σε βέλη πιά στα κανάλια του. Πρέπει να ζητήσεις άλλον άφεντή... άλλη δουλειά. Έπειτα σε λίγο θάρρη ο χειμώνας. Η δουλειά θα σταματήσει. Θα γυρίσης στον πατέρα σου και την άνοιξη θα σκεφθούμε τί θα κάνουμε...

—Καύμενε Ντιερίκ, είπε τότε ή καραδοκίσσα, ξέρω καλά τόν θείο σου. Δεν παίρνει πίσω τό λόγο του εύκολα. Δε θα σε βέλη πιά στα κανάλια του. Πρέπει να ζητήσεις άλλον άφεντή... άλλη δουλειά. Έπειτα σε λίγο θάρρη ο χειμώνας. Η δουλειά θα σταματήσει. Θα γυρίσης στον πατέρα σου και την άνοιξη θα σκεφθούμε τί θα κάνουμε...

—Καύμενε Ντιερίκ, είπε τότε ή καραδοκίσσα, ξέρω καλά τόν θείο σου. Δεν παίρνει πίσω τό λόγο του εύκολα. Δε θα σε βέλη πιά στα κανάλια του. Πρέπει να ζητήσεις άλλον άφεντή... άλλη δουλειά. Έπειτα σε λίγο θάρρη ο χειμώνας. Η δουλειά θα σταματήσει. Θα γυρίσης στον πατέρα σου και την άνοιξη θα σκεφθούμε τί θα κάνουμε...

—Καύμενε Ντιερίκ, είπε τότε ή καραδοκίσσα, ξέρω καλά τόν θείο σου. Δεν παίρνει πίσω τό λόγο του εύκολα. Δε θα σε βέλη πιά στα κανάλια του. Πρέπει να ζητήσεις άλλον άφεντή... άλλη δουλειά. Έπειτα σε λίγο θάρρη ο χειμώνας. Η δουλειά θα σταματήσει. Θα γυρίσης στον πατέρα σου και την άνοιξη θα σκεφθούμε τί θα κάνουμε...

—Καύμενε Ντιερίκ, είπε τότε ή καραδοκίσσα, ξέρω καλά τόν θείο σου. Δεν παίρνει πίσω τό λόγο του εύκολα. Δε θα σε βέλη πιά στα κανάλια του. Πρέπει να ζητήσεις άλλον άφεντή... άλλη δουλειά. Έπειτα σε λίγο θάρρη ο χειμώνας. Η δουλειά θα σταματήσει. Θα γυρίσης στον πατέρα σου και την άνοιξη θα σκεφθούμε τί θα κάνουμε...

—Καύμενε Ντιερίκ, είπε τότε ή καραδοκίσσα, ξέρω καλά τόν θείο σου. Δεν παίρνει πίσω τό λόγο του εύκολα. Δε θα σε βέλη πιά στα κανάλια του. Πρέπει να ζητήσεις άλλον άφεντή... άλλη δουλειά. Έπειτα σε λίγο θάρρη ο χειμώνας. Η δουλειά θα σταματήσει. Θα γυρίσης στον πατέρα σου και την άνοιξη θα σκεφθούμε τί θα κάνουμε...

—Καύμενε Ντιερίκ, είπε τότε ή καραδοκίσσα, ξέρω καλά τόν θείο σου. Δεν παίρνει πίσω τό λόγο του εύκολα. Δε θα σε βέλη πιά στα κανάλια του. Πρέπει να ζητήσεις άλλον άφεντή... άλλη δουλειά. Έπειτα σε λίγο θάρρη ο χειμώνας. Η δουλειά θα σταματήσει. Θα γυρίσης στον πατέρα σου και την άνοιξη θα σκεφθούμε τί θα κάνουμε...

—Καύμενε Ντιερίκ, είπε τότε ή καραδοκίσσα, ξέρω καλά τόν θείο σου. Δεν παίρνει πίσω τό λόγο του εύκολα. Δε θα σε βέλη πιά στα κανάλια του. Πρέπει να ζητήσεις άλλον άφεντή... άλλη δουλειά. Έπειτα σε λίγο θάρρη ο χειμώνας. Η δουλειά θα σταματήσει. Θα γυρίσης στον πατέρα σου και την άνοιξη θα σκεφθούμε τί θα κάνουμε...

—Καύμενε Ντιερίκ, είπε τότε ή καραδοκίσσα, ξέρω καλά τόν θείο σου. Δεν παίρνει πίσω τό λόγο του εύκολα. Δε θα σε βέλη πιά στα κανάλια του. Πρέπει να ζητήσεις άλλον άφεντή... άλλη δουλειά. Έπειτα σε λίγο θάρρη ο χειμώνας. Η δουλειά θα σταματήσει. Θα γυρίσης στον πατέρα σου και την άνοιξη θα σκεφθούμε τί θα κάνουμε...

—Καύμενε Ντιερίκ, είπε τότε ή καραδοκίσσα, ξέρω καλά τόν θείο σου. Δεν παίρνει πίσω τό λόγο του εύκολα. Δε θα σε βέλη πιά στα κανάλια του. Πρέπει να ζητήσεις άλλον άφεντή... άλλη δουλειά. Έπειτα σε λίγο θάρρη ο χειμώνας. Η δουλειά θα σταματήσει. Θα γυρίσης στον πατέρα σου και την άνοιξη θα σκεφθούμε τί θα κάνουμε...

—Καύμενε Ντιερίκ, είπε τότε ή καραδοκίσσα, ξέρω καλά τόν θείο σου. Δεν παίρνει πίσω τό λόγο του εύκολα. Δε θα σε βέλη πιά στα κανάλια του. Πρέπει να ζητήσεις άλλον άφεντή... άλλη δουλειά. Έπειτα σε λίγο θάρρη ο χειμώνας. Η δουλειά θα σταματήσει. Θα γυρίσης στον πατέρα σου και την άνοιξη θα σκεφθούμε τί θα κάνουμε...

—Καύμενε Ντιερίκ, είπε τότε ή καραδοκίσσα, ξέρω καλά τόν θείο σου. Δεν παίρνει πίσω τό λόγο του εύκολα. Δε θα σε βέλη πιά στα κανάλια του. Πρέπει να ζητήσεις άλλον άφεντή... άλλη δουλειά. Έπειτα σε λίγο θάρρη ο χειμώνας. Η δουλειά θα σταματήσει. Θα γυρίσης στον πατέρα σου και την άνοιξη θα σκεφθούμε τί θα κάνουμε...

—Καύμενε Ντιερίκ, είπε τότε ή καραδοκίσσα, ξέρω καλά τόν θείο σου. Δεν παίρνει πίσω τό λόγο του εύκολα. Δε θα σε βέλη πιά στα κανάλια του. Πρέπει να ζητήσεις άλλον άφεντή... άλλη δουλειά. Έπειτα σε λίγο θάρρη ο χειμώνας. Η δουλειά θα σταματήσει. Θα γυρίσης στον πατέρα σου και την άνοιξη θα σκεφθούμε τί θα κάνουμε...

—Καύμενε Ντιερίκ, είπε τότε ή καραδοκίσσα, ξέρω καλά τόν θείο σου. Δεν παίρνει πίσω τό λόγο του εύκολα. Δε θα σε βέλη πιά στα κανάλια του. Πρέπει να ζητήσεις άλλον άφεντή... άλλη δουλειά. Έπειτα σε λίγο θάρρη ο χειμώνας. Η δουλειά θα σταματήσει. Θα γυρίσης στον πατέρα σου και την άνοιξη θα σκεφθούμε τί θα κάνουμε...

—Καύμενε Ντιερίκ, είπε τότε ή καραδοκίσσα, ξέρω καλά τόν θείο σου. Δεν παίρνει πίσω τό λόγο του εύκολα. Δε θα σε βέλη πιά στα κανάλια του. Πρέπει να ζητήσεις άλλον άφεντή... άλλη δουλειά. Έπειτα σε λίγο θάρρη ο χειμώνας. Η δουλειά θα σταματήσει. Θα γυρίσης στον πατέρα σου και την άνοιξη θα σκεφθούμε τί θα κάνουμε...

—Καύμενε Ντιερίκ, είπε τότε ή καραδοκίσσα, ξέρω καλά τόν θείο σου. Δεν παίρνει πίσω τό λόγο του εύκολα. Δε θα σε βέλη πιά στα κανάλια του. Πρέπει να ζητήσεις άλλον άφεντή... άλλη δουλειά. Έπειτα σε λίγο θάρρη ο χειμώνας. Η δουλειά θα σταματήσει. Θα γυρίσης στον πατέρα σου και την άνοιξη θα σκεφθούμε τί θα κάνουμε...

—Καύμενε Ντιερίκ, είπε τότε ή καραδοκίσσα, ξέρω καλά τόν θείο σου. Δεν παίρνει πίσω τό λόγο του εύκολα. Δε θα σε βέλη πιά στα κανάλια του. Πρέπει να ζητήσεις άλλον άφεντή... άλλη δουλειά. Έπειτα σε λίγο θάρρη ο χειμώνας. Η δουλειά θα σταματήσει. Θα γυρίσης στον πατέρα σου και την άνοιξη θα σκεφθούμε τί θα κάνουμε...

—Καύμενε Ντιερίκ, είπε τότε ή καραδοκίσσα, ξέρω καλά τόν θείο σου. Δεν παίρνει πίσω τό λόγο του εύκολα. Δε θα σε βέλη πιά στα κανάλια του. Πρέπει να ζητήσεις άλλον άφεντή... άλλη δουλειά. Έπειτα σε λίγο θάρρη ο χειμώνας. Η δουλειά θα σταματήσει. Θα γυρίσης στον πατέρα σου και την άνοιξη θα σκεφθούμε τί θα κάνουμε...

—Καύμενε Ντιερίκ, είπε τότε ή καραδοκίσσα, ξέρω καλά τόν θείο σου. Δεν παίρνει πίσω τό λόγο του εύκολα. Δε θα σε βέλη πιά στα κανάλια του. Πρέπει να ζητήσεις άλλον άφεντή... άλλη δουλειά. Έπειτα σε λίγο θάρρη ο χειμώνας. Η δουλειά θα σταματήσει. Θα γυρίσης στον πατέρα σου και την άνοιξη θα σκεφθούμε τί θα κάνουμε...

—Καύμενε Ντιερίκ, είπε τότε ή καραδοκίσσα, ξέρω καλά τόν θείο σου. Δεν παίρνει πίσω τό λόγο του εύκολα. Δε θα σε βέλη πιά στα κανάλια του. Πρέπει να ζητήσεις άλλον άφεντή... άλλη δουλειά. Έπειτα σε λίγο θάρρη ο χειμώνας. Η δουλειά θα σταματήσει. Θα γυρίσης στον πατέρα σου και την άνοιξη θα σκεφθούμε τί θα κάνουμε...

—Καύμενε Ντιερίκ, είπε τότε ή καραδοκίσσα, ξέρω καλά τόν θείο σου. Δεν παίρνει πίσω τό λόγο του εύκολα. Δε θα σε βέλη πιά στα κανάλια του. Πρέπει να ζητήσεις άλλον άφεντή... άλλη δουλειά. Έπειτα σε λίγο θάρρη ο χειμώνας. Η δουλειά θα σταματήσει. Θα γυρίσης στον πατέρα σου και την άνοιξη θα σκεφθούμε τί θα κάνουμε...

—Κ

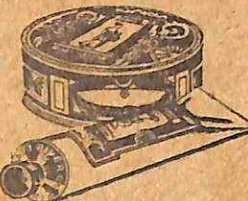
ΠΟΥΔΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΪΑ

Η ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΪΑ

Εξασθεύει το χέλι του χρόνου και δίνει ένα δροσερό και νεανικό δέρμα. Εκτός των εξ σταθερών χρωματισμών προσφέρεται και σε τρεις ειδικούς χρωματισμούς για τις Ελληνίδες: ΡΕΣΚΕ - ΜΑΤ - ΓΙΤΑΝ. Είναι ειδική σύνθεση ανάλογη με τις κλιματολογικές συνθήκες και τον ήλιο και φωτισμό της Ελλάδας.

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΪΑ

Δίνει μια φυσική στιλνωτική στα μαλλιά και τα διατηρεί πάντα καλοχτενισμένα.

ΠΟΥΔΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΪΑ

Καλλυντικό της μεγάλης άρωματοποίησης Γνώμη. RIVER - PARIS

MODES NITSA

ΧΕΥΔΕΝ 10
Τηλ. 811-573

Ράβονται ΦΟΡΕΜΑΤΑ εις τα καλύτερα Μοντέλα των μεγαλύτερων Παρισινών Οίκων και εις ΑΡΙΣΤΗΝ Εφαρμογήν από δρχ. 180. ΤΑΓΙΕΡ - ΜΑΝΤΩ από 200 - 400

ΜΕΝΤΙΟΥΜ Δάφνη

Βραβείον τηλεπαθούς μαρκάς Αποστρώσεως, της Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών, Όδου Κυψέλης 34Β. Ωραι επίσκεψης 9-1 και 4-6½. Τηλ. 812-278.

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΛΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΙΝΕΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ - ΥΠΕΡΟΥΝΗ - ΑΝΑΟΥΝΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΕΣΤΗΤΙΚΗ ΜΟΔΕΡΝΗ
Μ^ς ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ
ΠΑΛΑΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΒΕΛΟΝΑΚΙ 612-010

ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ ανεγνωρισμένη από το Κράτος, αρ. άδειας 1831. Πλήρης θεωρητική και πρακτική μόρφωση. Χορηγηση Διπλώματος. Τμήματα: Αρχαρίων, ημιειδικευμένων, προκεχωρημένων, τελειοποιημένων. Νεοαρίων 10. Αθήναι Τηλ. 612.588.

ΡΟΥΞΑ ΠΛΑΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικόλογος - Μαγειρίτσα. Δέχεται 9-12 και 5-7 ως και επί συνεντεύξεων. Χαρ. Τριφυλίου 113. Τηλ. 613-610.

δικηγόρος, που ήξερε καλά το παιχνίδι του.

— Στάσου να σου εξηγήσω... είπε. 'Η Πάμ τραγουδούσε σ' ένα καμπαρέ, όταν τη γνώρισα. 'Υποθέτω πως έπεφτε από άγκαλιά σε άγκαλιά. Στην αρχή νόμισα πως αυτό γινότανε μόνο για επαγγελματικούς λόγους, για λεφτά. Μά ύστερα κατάλαβα πως είχα να κάνω με μια αληθινά τρελή για έρωτα...

— Δεν μ' ένοιαζε ωστόσο. 'Ηταν ο τύπος της κοπέλλας που μου χρειαζότανε. Πιστεύω δε ότι, όταν καιρό βρισκότανε μαζί μου, συγκρατιότανε.

— Μία μέρα, μπήκε στο ρεστοράν που τρώγαμε ο Ο' Μάλ-λεϋ, ο σωφέρ του θωρακισμένου καμιονιού. 'Η Πάμ μου τον σύστησε για αδελφό της. Πήρα τις πληροφορίες μου και βεβαιώθηκα πως ήταν αληθινά αδελφός της. Θέλησε ύστερα να μ' εκδίαση, και τότε φρόντισα να πάρω συμπληρωματικές πληροφορίες γι' αυτόν. Με ά-σα είχα μάθει, μπορούσα πάλι να τον στείλω στο φρέσκο! 'Ετσι, τα κανονίσαμε μεταξύ μας.

— Εδώ και δυό μήνες, ήρθε να μου προτείνει την ιδέα της ληστείας του θωρακισμένου καμιονιού. 'Ηταν σωφέρ της εταιρείας. Το σχέδιό του μου φάνηκε πραγματοποιήσιμο. 'Ηξερα δε πως θα φερνόταν έν-τάξει, έφθσον τον κρατούσα.

— 'Επειτα, αφού θα λάβαινε κι' αυτός μέρος στη δουλειά, δεν υπήρχε κανείς κίνδυνος... 'Όσο για την Πάμ, το μόνο που ήξερε ήταν ότι συναντηθήκαμε εσύ κι' εγώ.

— Τότε λοιπόν θα την πληροφόρησε ο αδελφούλης της.

— Αδύνατον, γιατί δεν ξέ-ρει κι' αυτός τίποτε για τα α-ληθινά σχέδιά μας... τίποτ' α-λλο απ' την ημέρα και την ώρα, κι' απ' το ρόλο που θα παίξη αυτός.

— Τότε λοιπόν πως το εξη-γείτε;...

— Τι ακριβώς σου διηγήθη-κε η Πάμ;

— 'Ηξερε γιατί βρισκόμαι σ' αυτή την πόλη. 'Ηξερε ποιος είμαι. Κι' ήξερε ακόμη πως σχεδιάζουμε να ληστέψουμε το θωρακισμένο αυτοκίνητο της εταιρείας Μπρόγκμαν.

— Ο Μπρόγκμαν κούνησε το κεφάλι του.

— 'Ισως να μ' άκουσε ν' ά-ναφέρω τ' όνομά σου στο τη-λέφωνο, όταν φρόντιζα να πά-ρως χάρη. 'Ηξερε εξ' άλλου πως συναντούσα τον αδελφό της... Θα συνεδύσαε αυτά τα δυό στοιχεία... Δεν αποκλείεται, βέβαια, να μίλησα στον ύπνο μου. 'Αμφιβάλλω όμως.

— 'Ισως θα κάνετε καλά ν' αλλάξετε τις συνήθειες του ύ-πνου σας...

— Πάντως, δεν πρόκειται ν' αλλάξει τίποτε απ' την υπά-ρχουσα κατάσταση, σχετικα μ' αυτή την παληγοναίκα! δήλω-σε ο Μπρόγκμαν.

— Πολύ καλά. Τι θα κάνου-με όμως στο μεταξύ;... Και σε πόσους άλλους πιστεύετε πως μπορεί να διηγήθηκε την ίδια ιστορία;

— Ο Μπρόγκμαν σήκωσε ζωη-ρά το κεφάλι του κι' απάν-τησε: — Σε κανένα. Αυτό μπορώ να σου το άγγυηθώ. 'Αν μιλή-

σε σε σένα, τόκανε γιατί ήξε-ρε πως ήσουν μέσα στη δου-λειά. Δεν υπάρχει όμως κιν-δυνος να φλυάρησε σε άλλους. Βασίσου σε μένα, Ράντ. Θά φροντίσω γι' αυτήν, μόλις γυ-ρίσω στο σπίτι.

— Κι' αν δεν την βρήτες έ-κει, όταν θα γυρίσεις;

— Θά την βρώ, έννοια σου! 'Εκείνο που θέθελα να μάθω ωστόσο, είναι γιατί ήρθε εδώ... γιατί την τραβάς τόσο. Μή-πως τυχόν την ήξερες προηγου-μένως;

— Ο Κόλεμαν κούνησε άρνη-τικά το κεφάλι του. Ο Μπρόγ-μαν έμεινε μία στιγμή σ' άμη-χανία. 'Υστερα άναστήκωσε τους ώμους του και είπε: — 'Εχεις δίκιο, είν' άδύνα-το. Αυτή βύβαινε γάλα άκόμα, όταν σε κλείσανε στη φυλακή.

— Σηκώθηκε έπειτα να φύγη. 'Ο Ράντ τον συνόδεψε ως τη πόρτα.

— Ελπίζω να ξέρετε τί κά-νετε, είπε. 'Εγώ σας όμολογώ πως άνησυχώ...

— Δεν άνησυχώ καθόλου, έ-γώ, αλλά νευριάζω, δεικνύω ο Μπρόγκμαν. Θά φροντίσω να μην άνησυχής, δεν πρόκειται να μι-λήση...

Δέκα λεπτά άφού έφυγε ο Μπρόγκμαν, ο Κόλεμαν τηλε-φώνησε στους δυό συντρόφους του. Του άπάντησε ο Τζώρτζ Χάρτ, με φιλόποτο τόνο. Δί-χως ν' άναφέρη όνόματα, πλη-ροφόρησε το Ράντ πως είχε έρ-θει σ' έπαφή με τον Πάντυ και ότι έδωσε ραντεβού για το με-σημέρι σε κάποιο καφενείο της 14ης 'Οδού.

— Εξη χρόνια στις άνομορφο-τικές φυλακές και τρία στο πυγμαχικό ρινγκ είχαν κάμει τον Πάτρικ Ουάις ένα νέο α-λλά «ψημένο» έγκληματία. Εί-χε μυνών φορτοεκφορτωτού — έκανε άλλωστε το επάγγελμα αυτό κάθε τόσο, όταν δεν είχε άλλο — και μυαλό άργοκίνη-το, που δεν καταλάβαινε παρά μόνο τις ρητές διαταγές και τις έκτελούσε πιστά.

— Αν ήταν πιο έξυπνος, θα μπορούσε να γίνη κλέφτης και διαρρήκτης. Είχε, όμως μείνει μοναχά ένα έκτελεστικό όρ-γανο.

— Όταν μπήκε ο Ράντ στο κα-φενείο, με την πρώτη ματιά πού έρριξε στον Πάντυ, καθισμένο σ' ένα γωνιακό τραπέζι άναμέ-σα στο Τζέικ Γκρήν και το Τζώρτζ Χάρτ, έκρινε πως θα του ήταν πολύ χρήσιμος αν γινότανε μάχη... Είχε μύτη κοντή και στραβή, μάτια μι-κροσκοπικά, μαλλιά κομμένα σαν βούρτσας και χαμηλό μέ-τωπο. Το φτηνό μπλέ κοστού-μι του πήγαινε να σπάση απ' το τέντωμα, στους τεράστιους ώμους του.

— Ο Ράντ πλησίασε στο τρα-πέζι και πήρε ένα κάθισμα.

— Από δω το άφεντικό, ο Ράντ Κόλεμαν, είπε ο Τζέικ.

— Ο Πάντυ χαϊρέτησε, γέρ-νοντας έλαφρά το κεφάλι του. 'Ερριξε μία ήλιθια ματιά στο Ράντ κι' ύστερα ξαναβούτηξε τη μύτη του στο φλυτζάνι του καφέ του.

— Μελετήσαμε τα σχέδια, πρόσθεσε ο Τζέικ με σιγανή φω-νή. 'Εξηγήθηκα με τον Πάν-τυ. Δεν χρειάζεται πιά να τον ξαναδοούμε, παρό' μόνο την έρ-

2 φθοριόντα

άπαραίτητα για την όμορφιά σας

ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ CANA

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

— Ο γνωστός κομμωτής ΧΡΗ. ΣΤΑΚΗΣ γνωστοποιεί προς την αλιότιμον πελατεία του ότι όπως κάθε χρόνο έτσι και έφέτος, την 10ην Σεπτεμβρίου άναχωρεί δια Βιέννην, να παρστή εις τον διε-σθ παγκόσμιον διαγωνισμόν της Coupe Mondiale, καθώς και 'Ιτα-λίαν και Γαλλίαν προς παρακολου-θήσιν των τελευταίων εξέλιξεων της μόδας εις το διεθνές Θεατρί-αλ κομμώσεως στο Παρίσι.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ «ΜΑΣΚΩΤ»

ΧΡΗΣΤΑΚΗ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΥΛΑ
Ευτυχίδου 1, Τηλ. 72-406
Παγκράτι

Τό εξαιρετον 'Αμερικα-νικόν κραγιόν σε 15 μοντέρνους χρωματισμούς

χομένη βδομάδα, για μία τε-λευταία επανάληψη.

— Αν μπορούσα νάχω στο μεταξύ μία μικρή προκαταβο-λή... είπε ο Πάντυ.

— Ο Ράντ έδωσε απ' το πορ-τοφόλι του 100 δολάρια και τάδωσε στον 'Ιρλανδό.

— Θά πάρης τα ρέστα, ως τις 5 ημερές, όταν θα ξανα-βρεθούμε την παραμονή της «δουλειάς», του είπε. Ξέρεις πού θα πάς;

— Ο Πάντυ έγνεψε «ναί» με το κεφάλι του.

— Ωραία. Βεβαιώσου πως δεν σε παρακολουθαίνε... 'Ε-χεις καθόλου μπλεξίματα με την άστυνομία;

— Όχι, για την ώρα.

— Ο κεύ. Δρόμο λοιπόν, και περιμένε την άλλη βδομά-δα. Στο μεταξύ, καλλίτερα νά μ' η σε πολυδύσπουνε εδώ κι' έ-κει. Και πρόσθεσε κολα νά μη μεθύσης!

— Δεν πίνω, δήλωσε ο Πάν-τυ. Θά πάω σ' ένα γυμναστή-ριο, όπου συνήθιζα να προγυ-μνάζωμαι. — Ώ, ξαναδοούμε την έρχόμενη βδομάδα.

— Σηκώθηκε κι' άπομακρύνθη-κε με βαρεία περπατήσια.

— Τι γνώμη έχετε λοιπόν; ρώτησε ο Ράντ.

— Ο Τζώρτζ Χάρτ έγγειρε προς τα πίσω το καθισμά του.

— Είναι ο τύπος που μάς χρειάζεται, άπάντησε. 'Ηλίθι-ος, αλλά γερός. Του έξηγήσα-με στις γενικές γραμμές τί έ-χει νά κάνει.

— Θά τά κατοφέρη καλά, συμφώνησε κι' ο Τζέικ. Δεν έ-χει οικογένεια, ούτε φιλενάδα. Πήρα πληροφορίες γι' αυτόν. Δεν όνειρευεται παρά το μπόξ. Μά και σ' αυτό άκόμα δεν πρό-κειται νά προκόψη. Είν' ένας ά-ποτυχημένος... 'Ετσι τον θεωρεί κι' η άστυνομία. Ποτέ δεν θα πάη ο νους της σ' αυτόν, για ένα τέτοιο κόλπο...

— Κι' ο Μεξικανός; ρώτησε ο Ράντ. 'Ο Μανουέλ Λοπέζ;

— Θά γυρίσουμε τώρα στο σπίτι, είπε ο Τζέικ. 'Ο Τζώρτζ κι' εγώ θα βγούμε πρώτοι, και σ' η θα πάω άκολουθήσης σε με-ρικά λεπτά. Είναι κοντά 1 πα-ρά τέταρτο, κι' ο Λοπέζ θαρθή εκεί στη 1 και τέταρτο. Δεν ή-θελε να συναντηθούμε σε τα-βέρνα.

— Έν τάξει, παιδιά, συμφώ-νησε ο Κόλεμαν. Θά πάρω ένα σάντουιτς κι' ένα καφέ, κι' ύ-στερα θαρθώ... Πέστε μου, ό-μως, γιατί φυλάγεται έτσι αυ-τός ο Λοπέζ σας; Μήπως τυ-χόν τον κυνηγάει η άστυνομία;

— Όχι, αλλά παίρνει άπλώς τα μέτρα του, άπάντησε ο Χάρτ.

— 'Υστερα έφυγε, μαζί με τ' η Γκρήν.

— Αφού έφαγε το σάντουιτς κι' ήπιε δυό καφέδες, ο Ράντ ένοιωσε άπόλυτη αίσιοδοξία. Εύτυχώς — σκεπτότανε — μπορούσε νά βασίζεται στο Τζώρτζ και στο Τζέικ, που τους ήξερε καλά. 'Όσο για τον Πάν-τυ, φαινόταν έν τάξει. Για το Λοπέζ, έλπιζε νάμει κατάλλη-λος κι' αυτός.

Κρίμα που είχε συμβή εκεί-νη ή ιστορία με τη φιλενάδα του Μπρόγκμαν! Μά ο δικηγό-ρος ήταν άρκετά έξυπνος και πονηρός, κι' ο Ράντ είχε πε-ποιθήσι πως θα καταφέρνε νά κλείση το στόμα της μικρής. Είχε δειξει κι' άλλοτε, πάντα.

πως ήξερε τί νά κάνει με τους ανθρώπους που ξέρανε πάρα πολλά...

— 'Υστερα ο Ράντ συλλογίστη-κε τον Ο' Μάλλεϋ, το σωφέρ του θωρακισμένου καμιονιού. Θάταν μεγάλο παληόμouτρο, για ν' άφιση την άδελφή του με το Μπρόγκμαν...

— Ο Ράντ σκέφθηκε μία στιγ-μή νά πάη νά τον βρή, αλλά με-τάνιωσε άμέσως. 'Όσο λιγώ-τερα ήξερε γι' αυτόν ο Ο' Μάλ-λεϋ, τόσο το καλύτερο.

— Πάντως, ο Μπρόγκμαν τον είχε στο χέρι, τον άδερφό της Πάμ. Δεν έπρεπε λοιπόν ν' ά-νησυχούσε απ' αυτή τη με-ριά.

— Άλλωστε, ο δικηγόρος είχε στο χέρι όλους εκείνους που θάπαιρναν μέρος στη «δουλειά». 'Ηξερε δε καλά νάμει άνακατε-μένος σ' αυτά τα κόλπα, χω-ρίς νά έκτεθι ποτέ. Τόσων χρόνων πείρα του άποτελούσε μία γερή έγγυηση.

— Ο Ράντ περνούσε για έξυ-πνος, κι' όμως τον είχε τσακώ-σει τρεις φορές η άστυνομία. 'Ο Μπρόγκμαν λοιπόν είχε κα-ταρθώσει νά τον ξελασπώσει, ά-κόμα και την τελευταία φορά, μολοντί ο δικαστής είχε ζητή-

σει τη βαρύτερη τιμωρία γι' αυτόν.

— 'Ισως νάταν «κορόιδο» με τις γυναίκες, ο Μπρόγκμαν, εί-χε όμως πετύχει τόσα πράγμα-τα στη ζωή του. Με ποιά δικαί-ωμα λοιπόν θ' άμφισβητούσε τις ικανότητές του, αυτός, ο Ράντ Κόλεμαν;

— Χαμογέλασε έλαφρά. 'Ισως δεν ήταν τόσο πονηρός, σαν το δικηγόρο, αλλά σ' ένα ση-μείο τούβαζε τά γυαλιά, δόξα τώ Θεώ!

— Αναπόλησε την περασμένη νύχτα. 'Όταν σκέφθηκε τις ά-σχημες στιγμές που θα περ-νούσε η Πάμ, λυπήθηκε λιγά-κι. Μά τί μπορούσε νά της κάνει;

— Τις κοπέλλες άλλωστε θάχε τόσο στο μυαλό του ή τα δυό εκατομμύρια δολάρια; 'Αν άργότερα του έκανε γούστο νά σχετιστή με καμμία, δεν θα διάλεγε βέβαια μία τέτοια ύ-στερη...

— Σηκώθηκε, πλήρωσε το λο-γαριασμό του και βγήκε απ' το καφενείο.

— *
'Η πρώτη έντύπωσι του Ράντ, όταν είδε το Λοπέζ, ήταν πως είχε νά κάνει μ' ένα άποτυχη-μένο φονιά...

— 'Ο Γζώρτζ Χάρτ ήταν έαπλω-μένος σε μία άνετη πολυθρόνα, με τα πόδια του καθάλλικε-να στο μπράσο της και το παντελόνι του άνασκαμπωμέ-νο στις τριχωτές γάμπες του. Και κρατούσε στο χέρι του ένα ποτηρί με ποτό.

— 'Ο Τζέικ πηγαίνονερχότανε στην κάμαρα.

— 'Ο Μανουέλ Λοπέζ, καθισμέ-νος σ' ένα ξεχωρισμένο ντι-βάνι, πρόσθε να μη χαλάση την άφογη τσακίσι του ριγώτου παντελονιού του. Φορούσε ένα μώβ μεταξωτό πουκάμισο και παπουτσία λουστρίνια. Οί δα-τες που είχε το σκακάκι του στους ώμους, δεν κατώρθωσαν να καμουφλάρουνε το άσθενικό κορμί του. Είχε ένα μικρό μου-στακάκι και πρόσωπο άδύνα-το και κίτρινο σαν το κερί.

— Κι' όταν τον Κόλεμαν κάτω απ' τα μισοκλειστά βλέφαρά του.

— Μάννυ Λοπέζ, του είπε ο Τζέικ, από δω ο Ράντ Κόλε-μαν, τ' άφεντικό.

— 'Ο Κόλεμαν τον χαϊρέτησε, κουνώντας λίγο το κεφάλι του. — 'Εσείς είσαστε λοιπόν τ' άφεντικό; είπε ειρωνικά ο Λο-πέζ. Για φαντάσου!

— 'Ο Κόλεμαν έμεινε άκίνητος μία στιγμή. Τί ζητούσε νά πα-ραστήσει αυτός ο γελοίος; Το σκληρό άντρα;... 'Ο θυμός τον έμπόδιζε ν' άπαντήσει άμέσως. 'Επιβλήθηκε στον έ-αυτό του κι' είπε, μ' ένα άχνό χαμόγελος: — Μάλιστα, εγώ είμαι τ' ά-φεντικό.

— 'Ο Λοπέζ έδωσε από μία άσημένια τομποκέρα ένα τσι-γάρο στριμένο με το χέρι και το έφερε στα χείλη του. 'Υστε-ρα άνασκήκωσε τους ώμους του.

— Λίγο με κόπτεη για τ' ά-φεντικό, είπε μ' ένα έλαφρό σαρκασμό στη φωνή. Φτάνει νά πάρω τα λεφτά μου απ' τη «δουλειά»...

— 'Ο Κόλεμαν ώρμησε έαφνικά — τόσο γρήγορα, που λίγο έ-λειψε ν' άναποδογυρίση το Τζέικ Γκρήν. 'Αρπαξε το Λο-πέζ απ' τα πέτα του σκακά-κιου και τον έστησε όρθιο. Το τσιγάρο του έβγαλε απ' τα χεί-λια του και τινάχτηκε μακριά, απ' τα τρία γέρα χαστούκια που του κατάφερε ο Ράντ.

— Σκουπίδι! μούγκρισε ο τελευταίος. Με ποίον νομίζεις πως έχεις νά κάνης;... Μη μου ξαναμιλήσης άλλη φορά μ' αυ-τό τον τόνο, γιατί θά σε στεί-λω γραμμή στο νοσοκομείο!

— Τον τσαντάζε, όπως ή γάτα το ποντίκι, και τον ξαναπέταζε ύστερα πάνω στο ντιβάνι.

— Δεν ξέρω πού σε μαζε-ψανε, πρόσθεσε. Σου λέω όμως ένα πράγμα, και δόλε το καλά στο νου σου: Φρόντισε νάσαι ευγενικός μαζί μου, αν θέλης νά μείνουνε γερά τα πλευρά σου!

— Του γύρισε ύστερα την πλά-τη και πλησίασε στο τραπέζι, όπου βρισκότανε μία μπουτίλα ούισκυ. 'Η φωνή του Τζώρτζ Χάρτ δεικνύε έαφνικά τη σιω-πή.

— 'Ακούνητος! είπε άπειλη-τικά.

— 'Ο Κόλεμαν στράφηκε, κι' άντικρούσε το ρεβόλβερ με το όποιο σημάδευε ο Χάρτ το Λο-πέζ. Γύρισε πάλι προς το Με-ξικανό.

— 'Εκείνος είχε χάσει το χέρι

— ΤΟ ΚΑΛΩΣ

Αδοκίμαστε

και σεις δροσερό και νε-ανικό πρόσωπο με την ΛΑΝΟ-ΚΡΕΜ, 'ΖΙΝΝΙΑ'

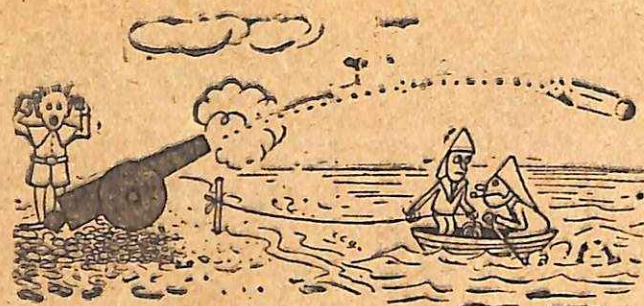
• Τα καθαρά και ευγενή συ-στατικά της ΛΑΝΟΛΙΝΗΣ, το όποία περιέχει, τρέφουν την ήπιδερμίδα, τώνουν τους ιστούς του προσώπου και αντικαθιστούν τα διαλο-γικά στοιχεία που λείπουν από το δέρμα.

• Η ΛΑΝΟ-ΚΡΕΜ, 'ΖΙΝΝΙΑ' δύναται νά χρησιμοποιηθή δι-αλο τα όδέρματα και συνιστά-ται δι' όλες τας περιπτώσεις.

Linnia

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Για κάθε ήλητω το όποιο δύναται νά σας άποσχαλί άνετικά με την ομορφιά-ύγεια, επικοινωνήτε τηλεφώνω στο «ΕΠΙ-ΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ 'ΖΙΝΝΙΑ'» όδου Βασιλειού 15, Άθήναι. Θα έμπροσθήτε άπόλυτως χωρίς κομί-μιαν έπιστροφή.

Η απόσταση βολής ενός κανονιού καθορίστηκε από τον Γκρότιους ως όριο των χωρικών υδάτων.

ΣΕ ΠΟΙΟΝ ΑΝΗΚΟΥΝ ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΕΣ;

Ένα περίπλοκο πρόβλημα, που έχει δημιουργηθεί στην εποχή μας

Ός πριν από μερικά ακόμη χρόνια, κανείς δεν είχε σκεφθεί να ασχοληθεί με το πρόβλημα: «Σε ποιόν ανήκει η θάλασσα;» Γιατί, απλούςτα, πρόβλημα δεν υπήρχε! Ο λατινικός ορισμός πως η θάλασσα είναι ερής νομολογίας και ερής κομμουνισμός, δηλαδή πράγμα που δεν ανήκει σε κανέναν και που ανήκει σε όλους, φαινόταν σαν κάτι, που δεν χωρούσε καμιά αμφισβήτηση. Το βασίλειο του Πρωτείου ήταν αρκετά μεγάλο, ώστε να μπορεί κανείς να το ωριμώσει ελεύθερα, χωρίς να έρχεται σε σύγκρουση με τους γείτονές του.

Αν, στις μέρες μας, το πρόβλημα αυτό έληξε, φαίνεται να δημιουργείται, είναι γιατί οι θαλάσσιες, με την συντομία των αποστάσεων, έπαψαν να είναι τόσο απέραντες όσο άλλοτε. Και γιατί, συγχρόνως, διαπιστώθηκε πως κρύβουν στα βάθη τους τεράστια πλούτη, που, μολονότι δεν βρέθηκαν ακόμη τα μέσα για την εκμετάλλευσή τους, αρχίσαν να ξυπνούν τις αντίξοχες μεταβολές των εθνών.

Κατά τους υπολογισμούς των σοφών της εποχής μας, στα 1420 διακεκομμένες τόνους νερού, που σκεπάζουν τα πέντε έκτα της επιφάνειας του πλανήτη μας, περιέχονται 8,5 διακεκομμένες τόνους χρυσού, 2 διακεκομμένες τόνους αργύρου και κολλοειδείς, επιπλέον, ποσότητες ιωδίου, σιδήρου, χαλκού, κασσιτέρου, μολύβδου, ψευδαργύρου κλπ.

Τα ψάρια, που αλιεύονται από τις θαλάσσιες, δεν αποτελούν σήμερα, παρά το 1/10 της πρoθή, που καταναλώνεται το ανθρώπινο γένος, αλλά το πλαγκτόν θα μπορούσε να διατρέφει έμμεσα ή άμεσα, ολόκληρη την ανθρωπότητα. Από τώρα, οι τελεφερί-τες των σοφών έχουν αρχίσει να κάνουν λόγο για απέραντα υποβρύχια παρκα, όπου θα πηγαίνουν να... βουτήξουν τα ψάρια!

Τα θαλασσοκίνητα και «εκατομμύρια» εργοστάσια θα παράγουν ενέργεια, ικανή να συναγωνίζεται εκείνη, που θα παράγουν τα ατομικά εργοστάσια και σε τιμή, πιθανότατα, πολύ χαμηλότερη. Με δυο λόγια, η θάλασσα θα αποτελέσει, όταν η τεχνική πρόοδος επιτρέψει την αξιοποίηση των θησαυρών της, μία ανεξάντλητη πηγή πλούτου, που, καθώς προβλέπουν οι πιο αισιόδοξοι, θα φέρει τον χρυσό αιώνα στην ανθρωπότητα.

Το πρόβλημα, όμως, που προκαλεί σήμερα τις πρώτες αντιζηλίες για την «διανομή» του γύρου στοιχείου, είναι πολύ διαφορετικό: Αφού τα υποβρύχια ηπειρωτικά πεδία, όπως η σύγχρονη ορολογία τα έχει ονομάσει.

Οι ηπειροί, πρέπει να εξηγηθούμε, δεν βυθίζονται, κατά κανόνα, απότομα στα νερά. Προεκτείνονται κάτω από την θάλασσα, κοντά στις ακτές, σχηματίζοντας ένα είδος «επιπέδων», όπου το βάθος είναι μικρότερο από 200 μέτρα. Κατόπιν, καταλήγουν σε βράχους, που αποτελούν την

«οροβτική γραμμή» με τις δόσεις.

Από γεωλογικής πλευράς, αυτά τα υποβρύχια ηπειρωτικά πεδία έχουν τα ίδια χαρακτηριστικά με την ξηρά: την ίδια σύνθεση του υπεδάφους, τα ίδια κοιτάσματα μετάλλων ή πετρελαίου. Η εκμετάλλευσή, μάλιστα, του υπεδάφους των υποβρυχίων ηπειρωτικών πεδίων έχει από τώρα αρχίσει με ωριμότητες περιοχές όπως στον Περσικό Κόλπο, τον Κόλπο του Μεξικού και τις ακτές της Βενεζουέλας για το πετρέλαιο, τις ακτές της Σκωτίας για τον άνθρακα κλπ.

Στην αρχαιότητα, η ύπαρξη των πεδίων αυτών ήταν άγνωστη και, καθώς δεν είχε ανακαλυφθεί ούτε η θεωρία των «χωρικών υδάτων», η ελευθερία των θαλασσών ήταν απόλυτη. Τα πλοία μπορούσαν να περουνε ευστα από τις ακτές, χωρίς καμιά «ξένη» επικράτεια να τους αμφισβητεί αυτό το δικαίωμα.

Τα πρώτα μέτρα επαγρυπνήσεως των ακτών φάνηκαν κατά τον Μεσαίωνα, όποτε τα είχε καταστήσει αναγκαία η απειλή των κορσαρίων. Αργότερα, έκαναν την εμφάνισή τους οι «ναυτικοί Ιμπεριαλισμοί». Η Βενετία διεκδικούσε ως αποκλειστικά δική της θάλασσα την «Αδριατική». Οι Ισπανοί και οι Πορτογάλοι είχαν μοιραστεί μεταξύ τους τις θαλάσσιες του Νέου Κόσμου.

Τον 18ο αιώνα ο Όλλανδος νομικός συμβούλος Γκρότιους εισήγαγε πρώτος την θεωρία των χωρικών υδάτων, κατά την οποία η θάλασσα ανήκει στο παρόλο κράτος ως την απόσταση, που μπορεί να φθάσει μία μπάλα κανονιού. Την εποχή εκείνη οι μπαλές των κανονιών δεν έφταναν μακρύτερα από τα τρία μίλια — και, έτσι, τα τρία μίλια καθιερώθηκαν από τότε ως η απόσταση, πέρα από την οποία δεν μπορεί να προσχωρήσει ένα πλοίο, χωρίς να θίξει τα κυριαρχικά δικαιώματα του κράτους.

Από την πλευρά, ωστόσο, των διεθνών σχέσεων δεν υπάρχει κίνδυνος δημιουργίας προβλημάτων, όταν, όπως στην περίπτωση των «Ηνωμένων Πολιτειών», η ηπειρος απομονώνεται από απέραντους ωκεανούς. Τι θα γίνει, όμως, — διερωτώνται οι διεθνολόγοι — όταν πρόκειται για περιωρισμένες θαλάσσιες και για στενά; Πώς θα γίνει εκεί η χώρα των «συνόρων»;

Για την λύση του ζητήματος, είναι Άγγλοι βουλευτές κατόρισαν το σχέδιο Νεπτύνου (Ποσειδών), όπου προτείνεται να τεθούν όλες οι θαλάσσιες του κόσμου υπό την εποπτεία του Ο.Η.Ε. Άλλα φαίνεται πως δεν έχουν δίκιο εκείνοι που βρίσκουν το σχέδιο αυτό ανεφάρμοστο και λένε πως... τόσο κακεκτικώς Ο.Η.Ε. δεν θα μπόρεσε να βαστάει το βάρος 1420 διακεκομμένων τόνων νερού!

Με το «σχέδιο Νεπτύνου», ο Ο.Η.Ε. θα έχει, μαζί με όλα τα άλλα κρη του, και την εποπτεία των θαλασσών.

καίωματα του κράτους, στο οποίο ανήκουν οι ακτές. Θεωρητικά, αυτό το όριο ισχύει ακόμη ως σήμερα. Όμως, πολλά κράτη έχουν αρχίσει να το παραβιάζουν. Η Νορβηγία διεκδικεί 4 μίλια για χωρικά ύδατα, η Ιταλία και η Ισπανία 6, το Μεξικό 9, η Σοβιετική Ρωσία 12, η Κίνα και η Πορτογαλία 18. Για την ιστορική ακριβεία, πάντως, πρέπει να αναφέρουμε, ότι η πρόταση, εφάρμοστη από την Αγγλία, όταν, το 1815, απαγορεύσε την προσέγγιση πλοίων σε απόσταση λιγώτερη των 24 μιλίων από την Άγια Έλενη όπου κρατούσε αιχμάλωτο τον Ναπολέοντα.

Η Αγγλία, πάλι, μαζί με την Βενεζουέλα, ήταν εκείνη, που έδωσε, το 1942, το καίριο πλήγμα στην παλαιά θεωρία των χωρικών υδάτων. Οι δυο χώρες μοιράστηκαν μεταξύ τους τον βυθό του κόλπου Πάρια, ανάμεσα στις βενεζουελανές ακτές και τις βρετανικές κτήσεις του Τρινιντάντ και του Τομπάγκο, δηλαδή έναν θαλάσσιο διάδρομο μήκους 70 και πλάτους 35 μιλίων. Το παράδειγμα αυτό έπαιξε, φυσικά, να το ακολουθήσουν και άλλα κράτη.

Το 1944, η Αργεντινή ανήγειρε την «προσάρτηση» του υποβρυχίου ηπειρωτικού πεδίου — έδω από τις ακτές της.

Το 1945, ο Πρόεδρος Τρούμαν διεκρίνω, με την σειρά του, ότι ο φυσικός πλούτος του υπεδάφους των υποβρυχίων ηπειρωτικών πεδίων έδω από τις ακτές των «Ηνωμένων Πολιτειών» έμππτει στην αμερικανική δικαιοδοσία.

Το 1948, η Νικαράγουα ξεπέρασε το προηγούμενο της Αργεντινής: Ανακοίνωσε την προσάρτηση του υποβρυχίου ηπειρωτικού πεδίου μαζί με τα υπερκείμενα νερά, τον υπερκείμενο αέρα και την υπερκείμενη... στρατόσφαιρα!

Για να μην ύστερησουν, «κατέκτησαν» αμαχτι και οι άλλες νοτιοαμερικανικές δημοκρατίες τα υποβρύχια ηπειρωτικά πεδία τους. Και μετατόπισαν το όριο των χωρικών υδάτων τους από τα τρία στα 200 μίλια.

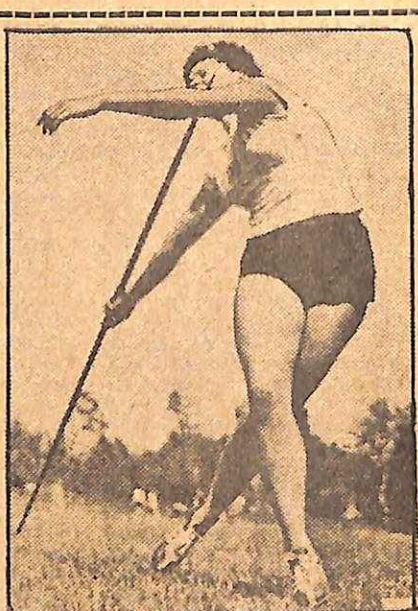
Θα ήταν άστοχο, ωστόσο, να νομίσουμε πως η αυθαίρετη αυτή μετατόπιση είχε μόνο την διαισθητική της πλευρά. Σημειώμενος στον καινούργιο νόμο του ναυτικού δικαίου, που μόλις είχε ψηφιστεί, ο «πολεμικός στόλος» του Περου ανέλαβε τα θαλασσοδικαστικά του «Νάσι», που φέρουν σε απόσταση 180 χιλιομέτρων από τις περσιανές ακτές.

Τον περασμένο Μάρτιο, μία ελδική παναμερικανική διάσκεψη, που συνήλθε στο Κουαντ Τρουχίλο, διεκρίνω πως το έδαφος και το υπεδάφος του υποβρυχίου ηπειρωτικού πεδίου αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της ηπειρου και ανήκουν στο παρόλο κράτος. Ός όριο καθορίστηκε η γραμμή του μεγαλύτερου βάθους, όπου είναι δυνατόν να γίνει η εκμετάλλευσή του φυσικού πλούτου του εδάφους και του υπεδάφους.

Στο μεταξύ, οι «Ηνωμένες Πολιτείες» έχουν αρχίσει να οργανώνουν την κατοχή του «πεδίου» τους. Τριάντα νησιά, προβλέπεται να κατασκευαστούν σε απόσταση διακοσίων μιλίων από τις ακτές.

Από την πλευρά, ωστόσο, των διεθνών σχέσεων δεν υπάρχει κίνδυνος δημιουργίας προβλημάτων, όταν, όπως στην περίπτωση των «Ηνωμένων Πολιτειών», η ηπειρος απομονώνεται από απέραντους ωκεανούς. Τι θα γίνει, όμως, — διερωτώνται οι διεθνολόγοι — όταν πρόκειται για περιωρισμένες θαλάσσιες και για στενά; Πώς θα γίνει εκεί η χώρα των «συνόρων»;

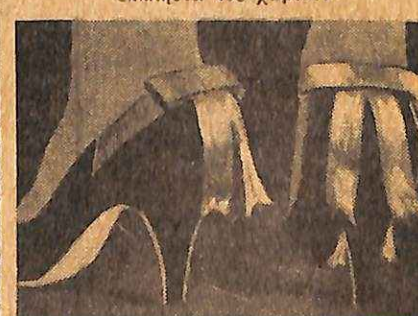
Για την λύση του ζητήματος, είναι Άγγλοι βουλευτές κατόρισαν το σχέδιο Νεπτύνου (Ποσειδών), όπου προτείνεται να τεθούν όλες οι θαλάσσιες του κόσμου υπό την εποπτεία του Ο.Η.Ε. Άλλα φαίνεται πως δεν έχουν δίκιο εκείνοι που βρίσκουν το σχέδιο αυτό ανεφάρμοστο και λένε πως... τόσο κακεκτικώς Ο.Η.Ε. δεν θα μπόρεσε να βαστάει το βάρος 1420 διακεκομμένων τόνων νερού!

ΛΕΙΟΘΑΥΜΑΣΤΗ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΡΙΑ
Η φοιτήτρια της γυμναστικής Άκοση-Μίση του Μονάχου Άλμοντ Μπρέμελ, ηλικίας 20 χρόνων, αποτελεί μία από τις ελπίδες της Γερμανίας για τους προσεχείς ολυμπιακούς αγώνες της Μετσοβούρης. Είναι αλτική, ριχνει δίσκο, ιδίως όμως είναι ανυπερέβλητη στο ακόντιο, που το ριχνει σ' απόσταση 50 μέτρων και πλέον.

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ ΚΑΙ ΝΕΚΡΟΦΑΘΗΣ
Στα 78 χρόνια του, ο Γάλλος αγροφυλάκας Φερνάν Περουίς τιμήθηκε μ' ένα μετάλλιο, γιατί φύλαγε πάντα τόσο καλά τα κτήματα της περιφέρειάς του, ώστε δεν χρειάστηκε να υποβάλει ούτε μία μήνυση για αγροζημία! Ο ίδιος είναι συγχρόνως και... νεκροφάτης του χωριού του, έχει δηλαδή τους περισσότερους φίλους του. Επιπλέον παίζει αρμόνιο στην εκκλησία του χωριού.

Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ ΣΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Αν τώρα το καλοκαίρι βασιλεύει στις πλάς... η ξυπολησία, οι μεγάλοι υποδηματοποιοί του Λονδίνου υπενθυμίζουν στις κομψές κυρίες ότι, έπειτα από δυο-τρεις μήνες, θα ξαναφορέσουν οπωσδήποτε παπούτσια. Και δημιουργήσαν γι' αυτές το καινούργιο φθινοπωρινό μοντέλο που βλέπετε στη φωτογραφία μας.

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΓΑΠΗ

Ο ήλιος κρύφτηκε πίσω από τ' αντικυνο βουνό, κι ο πράσινος κάμπος στολιστηκε μ' ένα μαβί σκορπο χρώμα. Όλα είχαν σιωπήσει για λίγες στιγμές, τ' αεράκι, κι φωνές του κάμπου κι αυτή ακόμη η αναπνοή του Δημήτρη Άγγελιδου.

Ψάλλος, με ίσια κορμωστασιά, άντρας γεροδεμένος είχε ακουμπήσει το χέρι του ψηλά, πάνω σε μία κολώνα της ξυλινής βεράντας και κοιτούσε με το αέτιο βλέμμα του προς το βουνό και πέρα ακόμη, πιο μακριά, στο άπειρο εκείνο διάστημα, που τον χώριζε από το αγαπημένο του πρόσωπο.

Δεν βαρύνε πολύ αυτό. Ένας ανασταναγμός που βγήκε από τα στήθη του ανατάραξε τη σιγαλιά κι όλα με μιάς ξαναπήραν ζωή, όλα άλλαξαν χρώμα, κίνησι, διάθεση...

Ο Δημήτρης κατέβηκε τα ξυλινά σκαλοπατία της βεράντας και μπήκε στον απέραντο ανθρωπολιμένο κήπο του. Χαμήλωσε από μία γασσεμία ένα κλωνί, έκοψε μερικά από τα λευκά, μυρωδάτα λουλούδια της και τα πέρασε στο πέτο του. Έπειτα με σταθερή, αργή περπατησιά γύρισε και ξανάλωσε σε μία πολυθρόνα της βεράντας.

Σε λίγο σκετείνιασε. Ένας υπνηρέτης άναψε το φως, έφερε μία έφημερίδα κι ένα δίσκο με μία μπουκάλα κι ένα πατηρί.

Ένα χρόνο τώρα, με τις ίδιες κινήσεις, τα ίδια βήματα την ώρα που έδωε ο ήλιος, ο Δημήτρης έκανε ένα γύρο στον κήπο, έκοβε κανένα λουλούδι κι έπειτα ξανάπαιρνε ζωή μπρος σ' ένα μπουκάλι με ούτοκο.

Ο ήλιος έδειχνε ένα τηλεφώνημα από την Αθήνα, του είχε ο υπνηρέτης.

Ο Δημήτρης έλειψε λίγα λεπτά κι έπειτα ξαναγύρισε μ' ένα χαρούμενο χαμόγελο στα χείλη.

Πέτρο, φτιάξε κάτι παραπάνω. Βάλε ένα φέτος με φάμε μαζί, είπε στον υπνηρέτη του. Και πήγε ν' αλλάξει κοστούμι.

Σ' αυτή την ανθρωπολιση έπαυσε της Κηφισιάς είχε ένα χρόνο τώρα που ζούσε ολόμοναχος ο Δημήτρης. Έδω κι' ένα χρόνο αποκαίρεται της ζωής της Αθήνας, ξεκαθάρισε όλες τις δουλειές του, συγκέντρωσε τη μεγάλη του περιουσία και την έβαλε στην Τράπεζα κι έπειτα συνώδεψε ως το πλοίο που έφευγε για τη Γαλλία, τη ψυχοκόρη του και τον άντρα της. Τους άγκάλιασε, τους φίλησε και κατέβηκε, όπως πάντα, με το γεροδεμένο κορμί, του και μπήκε σ' αυτόκινητό του.

Εκεί μέσα, όταν βρέθηκε, έκλαψε σαν μωρό παιδί, πίσω από τις πλάτες του σωφός, που τον έφερνε πάλι στην επαύλη του της Κηφισιάς. Δεν είχε κλάψει ποτέ του, δεν στενοχωρήθηκε ποτέ του, γιατί έβλεπε πάντα μ' αίσιοδοξία τη ζωή. Αυτή τη φορά όμως είχε σβύσει μέσα από την ψυχή του το με-

γάλο δνείρο μιάς αγάπης, που τον είχε μαγέψει εδώ και αρκετά χρόνια.

Η γυναίκα, που συνώδεψε ως το βαπόρι με τον άντρα της, ήταν έδω και λίγες ακόμη ημέρες, γυναίκα του! Ήταν η γλυκεία παρρηγορία της ζωής του!

Την Άνθούλα, την είχε σ' αδειά από δέκα χρόνων κοριτσάκι, που του την εμπιστεύθηκε ο συντάκτης του, πεθαίνοντας. Τη μεγάλωσε, λοιπόν, και τη μόρφωσε, γιατί την αγαπούσε σαν πατέρα.

Όταν η Άνθούλα όμως έγινε δεκαοκτώ χρόνων και στο κορμί της φούντωσαν οι άνθοι της νεότητας, ο Δημήτρης, που είχε φτασει τότε τα εξήντα ένοιωσε, μία παράξενη λατρεία γι' αυτό το κορίτσι. Κατάλαβε πως τ' αγαπούσε όπως αλκοίτικα. Είχε μείνει γεροντοπαλ-λικάρο, μα το σπύτι του και η ζωή του γεμάτη από την παρουσία της Άνθούλας.

Ήταν το δημιούργημά του, τ' όνειρό του. Τη εμπόδιζε να γίνει γυναίκα του και κληρονόμος της περιουσίας.

Η Άνθούλα δέχτηκε, γιατί δεν ήθελε ν' αρνηθεί στον άνθρωπο που αγαπούσε τόσο πολύ, μετά από τον πατέρα της. Ή ηλικία δεν έραβε κανένα φραγμό στις συνήθειες μιάς δεκαχρονής ζωής με το Δημήτρη Άγγελιδου.

Παντρεύτηκαν, λοιπόν, μιά ανοιχιάτικη βροχιά στο εξωκλήσι της Παναγιάς, χωρίς προσκαλούμενους.

Ένα χρόνο έζησε ευτυχισμένος κοντά της ο Δημήτρης, κι έφτασε η ημέρα για να γιορτάσει αυτή την επέτειο.

Εκείνο το βράδυ η κατάφωτη έπαυλη της Κηφισιάς έδειχνε την πιο μεγάλη ευτυχία της ζωής του.

Χαρούμενος παρακολουθούσε την Άνθούλα, που χορεύε με τους φίλους του. Μα έσφαινε την έχασε και τη βρήκε σε λίγο από μπουφέ μ' ένα νεό.

Ήταν φοιτήτης της Ιατρικής, γιός ενός καλού του φίλου.

Η Άνθούλα είχε ξεχαθεί για μία στιγμή ότι ήταν παντρεμένη κι είχε παρασυρθεί από τα νεύματα. Χορεύε, γελάσε, άστεϊευόταν με το νεό και σαν μεθυμένη παρούσθηκε ως τον κήπο, όπου για μία στιγμή έπεσε στην αγκαλιά του νεού.

Τ' άγρυπνο μάτι του Δημήτρη, που την είχε παρακολουθήσει, άναψε άγρια για μία στιγμή, μα η ψυχή του δεν επαναστάτησε από ζηλεια, ούτε από εκδίκαι. Μόνο ψιθύρισε:

—Τα νεύματα!

Κι έπειτα χαμογέλασε κι είπε πάλι:

—Έκανα μία τρέλλα. Πέρασα τα εξήντα κι' εκείνη είναι μόλις είκοσιενός... Δεν έκανα καθόλου καλά να τη σκεπάζω!...

Ετσι πέρασε την πιο τολμηρή απόφαση της ζωής του. Εκείνο το βράδυ, μετά το γλέντι, δεν έμεινε στην επαύλη.

Και την άλλη μέρα, έβαλε άμέσως μπρος το διαζύγιο.

Μέσα σε τρεις μήνες, ξαναπαίροντας τη στοργή και την προσοία του πατέρα, πάντρεψε την Άνθούλα με το συνομηλικό της φοιτητή της Ιατρικής και τον έστειλε μαζί της στη Γαλλία για ν' αποτελείωση τις σπουδές του.

—Το τραπέζι είναι έτοιμο, είπε ο υπνηρέτης.

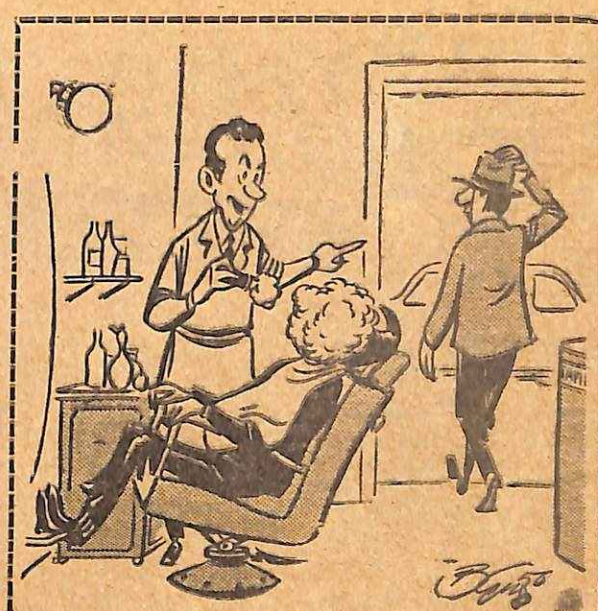
Ο Δημήτρης Άγγελιδης μπήκε στην τραπέζια με το φίλο του, που είχαν έρθει από την Αθήνα να του κρατήσουν συντροφιά.

Για μία στιγμή κατέβηκε άπαλά τα νιασεμιά πουχε βάλε στο πέτο του και καθέως ήρεμα στο τραπέζι, όπως πάντα, γεμάτος αυτοπεποίθησι κι' αίσιοδοξία για τη ζωή.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Του έκλεψε τα κηπουρικά

Στο Μηρουκιάδεν (Ηνωμένες Πολιτείες) ένας άγνωστος μπήκε τη νύχτα στο σπίτι του παστορος Λάντον Μίλλερ και του έκλεψε 170 αντίγραφα δακτυλογραφημένων κηρυγμάτων, φωνώντας: Έγραψε πάνω στο γραφείο του: «Βαρεθήκαμε ν' ακούμε τα ίδια. Σκεψού κάτι καλύτερο».

—Κύριε Σταυάτη, να σου βγάλω τη σαμπουδά; Έφυγε ο γάιτης σου!... (Του Β. Χριστοδουλίου)

Χωρίς λόγια

Βαδ Μισοκόλη! Πού τον βρήκες αυτόν το θεοδόμητο;

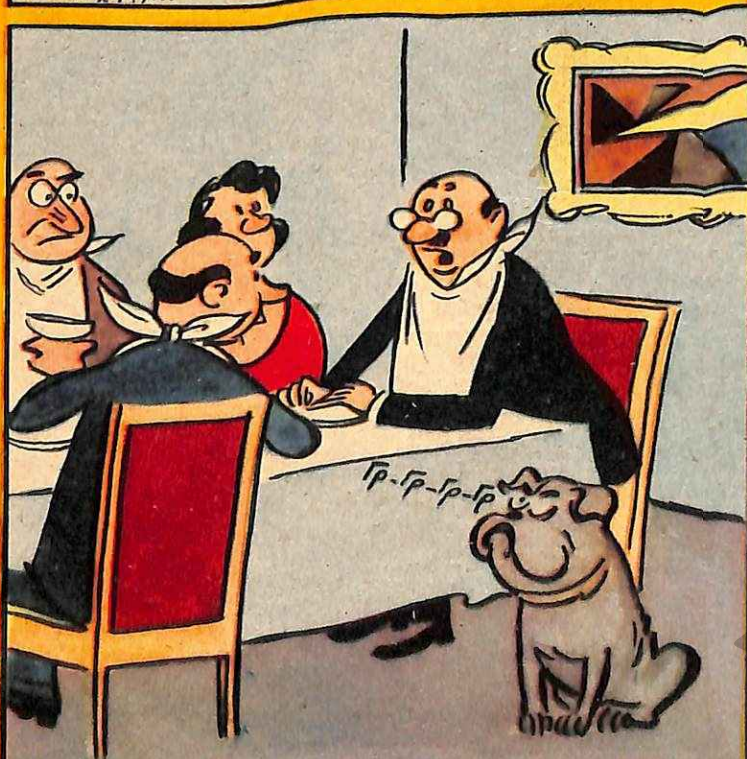
ΕΠΙΠΛΑ

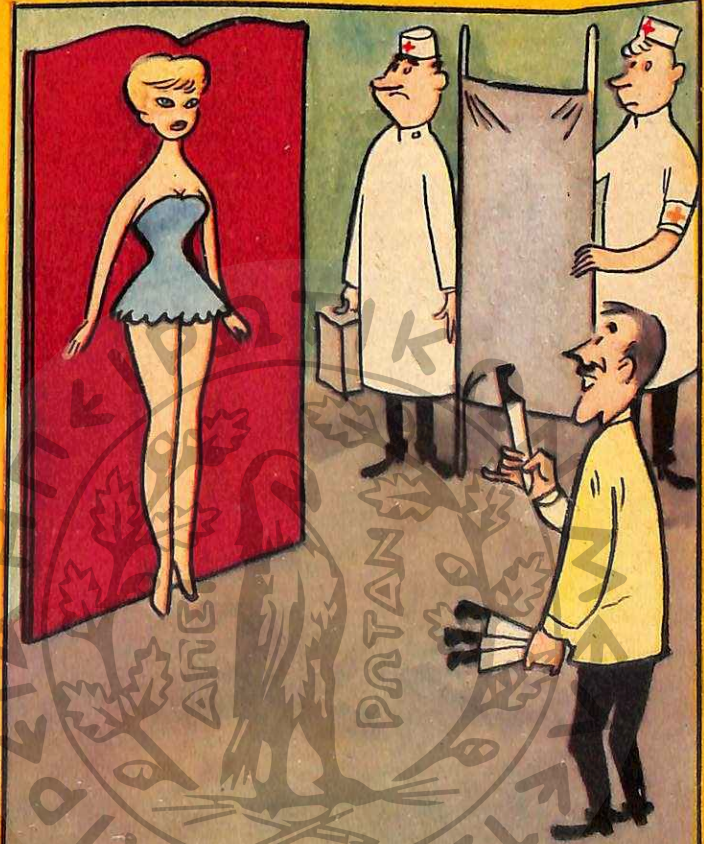
— Δεν έχετε άλλες καρέκλες, μεγαλύτερας αντοχής;...

— Με ποιο δικαίωμα κόβει έτσι απότομα το νερό ή Ούλεν;

— Γιατί με κιντάει βλοσυρά ο σκύλος σας;
— Είναι φοβερά έξυπνος. Κατάλαβε πώς σου σεβόραμε στο πιάτο του!...

Χαμογελάστε, δεσποινίς! Τό επιβάλλει τὸ νόμμερο!